

*Portakal
Ağacı*

© 2024, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-572-4

Sertifika No: 75092

Hayat Yayınları : 795

Hayat Edebiyat : 135

Kitabın Adı : Portakal Ağacı

Yazarı : Şule Gizem Büyükboz

Yayın Koordinatörü : Erol Şahnacı

Editör : Zeynep Bayrak

Kapak : Vildan Ekşi

Sayfa Tasarımı : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2025

Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A

Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (0 212) 612 95 59

Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

[X /hayatyayinlari](https://www.instagram.com/hayatyayinlari) [f /hayatyayinlari](https://www.facebook.com/hayatyayinlari)

ŞULE GİZEM BÜYÜKBOZ

*Portakal
Ağacı*

Şule Gizem Büyükboz

30 Nisan 1998'de Antakya'da doğdu. Bebekliği ve ilk çocukluk dönemi İstanbul'da geçti. İlkokul çağında ailesi Kocaeli'ne taşınınca ilkokulu, Kocaeli Karamürsel Güzel Kıyı İlköğretim Okulu'nda okudu. Orta öğrenimini ailesinin Hatay'ın Hassa ilçesine taşınması ile Hatay Hassa Derviş Paşa Ortaokulu'nda tamamladı. Hatay'da geçen dört yıllık bu serüvenden sonra Kocaeli Karamürsel'e dönen Büyükboz, ailesiyle hayatına orada devam etti. Liseyi Kocaeli Karamürsel Anadolu İmam Hatip Lisesi'nde okudu. Lise çağlarında yazmayı keşfeden Şule Gizem, 17 yaşında ilk romanını kaleme aldı. 18 yaşında liseden mezun olunca iş hayatına atılan Şule Gizem, geleceğinin temellerini erken yaşta atmaya başladı.

İlk romanı *Portakal Ağacı*'ni 2021'de çıkartarak okuyucularıyla buluştu. Bu süre içinde Şule Gizem, Kocaeli Sağlık ve Teknoloji Üniversitesi Çocuk Gelişim bölümünde okumaya başladı. İkinci romanı *Soğuk Cehennem*'i 2023'te yayınladı. *Ateş ve Havva* serisindeki *Aşeka* ve *Mahi*'yi 2024'te okurlarıyla buluşturdu.

Şule Gizem, hem okuyarak hem de çalışarak idame ettirdiği hayatında kitapları ve okuyucularıyla buluşmaya devam ediyor.

Portakal Ağacı

Sessizliğe gömülen kır çiçeklerine sevgilerimle...

Hayallerimize yakışanın ne olduğunu bilemeyiz belki ama adı üstünde; hayaller biz düşledikçe gerçekliğe yakın olandır. Bunu anlamak istememelerine şaşırıyorum. En çok da büyükleri anlamıyorum. Bir çocuk uçmak istemişse ve bu onun en büyük hayaliyse ne olmuş?

Çok yorucu geliyordu; bilmiyorum. Zorlanmamın sebebi belki de müdahale ettikleri hayatım da değildi. Mutlu muydum?

Evet, ailem yaşıyordu ve hayattaydım işte.

“Hayır, hayır bunu sormuyorum. Mutlu musun?”

Bu seferki tepkisi bir kedinin fareyi kovalamadan önceki hırlaması gibi çıkmıştı. Ellerimi yanaklarıma götürdüm ve masaya yasladığım dirseklerimi ona doğru kaydurdum.

“Benim yerimde olmak için canını verebilecek insanlar tanıyorum.”

Başımı sağa ve sola salladı. Gülümsedim. Onu seviyordum. O hayatımın en güzel ve iyi yanıydı.

“Senin derdin bu işte. Kendini sevmiyorsun bile.”

Bana kaşlarını çatarak ayağa kalktı ve evinin yolunu tutarken kıpırdamadan onu seyrediyordum. Hayatım çocuk oyunu değildi ve en yakın arkadaşım bana sırtını dönerek üzülüyordu. Elimden ne gelmesini bekliyordu ki? Yalnız olan bendim. Etrafımda onca insan varken kimse sesimi bile duymak istemiyordu. Elime sıkıştırdıkları varlık avucumu kaşındırıyor ve kayboluyordu. Mutluluk avucuma sığacak kadar küçük olamazdı. Herkesin bu dünyaya gelirken bir amacı olmalıydı. Başımı masanın üzerinde sağa yatırıp hemen yanımda duran ağacı seyretmeye koyuldum. Yapacak pek de bir şeyim yoktu; ağacın üzerinde yuvasına kırıntı taşıyan karıncaları seyretmek dışında.

Bir insan karınca kadar küçük ve zararsız olamaz mıydı? Tek çabaları, küçük varlıkları kışın soğukta ölmesin ve aç kalmasın diye hiç durmadan koalisyon içinde birikim yapmaktı.

Ne güzel değil mi?

Biri yanlış yola gitse hepsi onunla gidecek bir birlikti. Birbirleri için yaşayan hayvanlar, böcekler, bitkiler hatta bütün evren olayları bile birliği temsil ederken insanların beni anlamıyor olmasına anlam veremiyordum. Tek istediğim, gülümserken acaba dememektir. Ancak hayat diye adlandırdığımız bu kavram beni zor bir zamanın içine sürüklüyordu.

Sıkıcı geliyordu. Her gün aynı masalı dinleyen çocuklar bile mutsuz değilken bana hayat sıkıcı geliyordu.

Rüzgârın sesi birkaç metre uzaktan geliyor ama o kısıp tınısı etrafımın sessizliğini fısıldıyordu. Kirpiklerimin, hatta damarlarıma karışan havanın sesini duyacak kadar sessiz ve suskun... Uykum bana 'merhaba' demek üzereyken acı bir ses kalbimin ritmine renk verdi. Vücudum fazladan adrenalin salgılamıştı; tansiyonum düşmüş olmalıydı.

Yavaşça ve ürkekçe kafamı kaldırdım. Evet, bir araba uzunca kornaya basmış ve benim sessizliğimi çılgınlıklarıyla bozmuştu.

Ayağa kalkıp olup biteni anlamaya çalıştım. Sırf kornanın sesinden ürken ben değildim ki arabanın önünden hızla kaçan köpek bana yaklaştı ve ağacın diğer tarafına geçti.

Kocaman ve dev kamyonuma benzeyen bu araba, kiracısını bekleyen boş eve yanaşarak durdu. Ön kapı açılmış, battaniyelere sarılı bir çocuk, babası olduğunu düşündüğüm bir adam tarafından eve doğru taşınıyordu.

Dudaklarım kendiliğinden büzülmüş ve anlamlandıramadığım bir ifadeyle seyretmeye devam ediyordum. İki adamın da heybetli kolları kafam kadar olmalıydı. Evet, oldukça iri yapılı iki adam, arabanın kapılarını açarak kolileri sırtlanıp eve doğru gidiyorlardı. Sanırım bunlar burada yaşamaya karar veren yeni komşularımızdı. Yerime dönüp belediye'nin bize sunduğu masalarda tekrar oturmaya başladım.

Bir ev için ne gerekliyse gözlerimin önünden geçip eve giriyordu. Ne kadar da güçlü insanlar vardı. Oysaki benim güçsüz ve zayıf kollarım her şeyi kaldırabilirmiş gibi gelmişti ama bu mümkün değildi. Ben de bir keresinde on kiloluk bir su şişesini kaldırmıştım. Sanırım bu onların taşıdıklarıyla eş değerde değildi. Taşıdıkları şeye beni de katıp götürseler yeriye.

Araba tamamen bitmişti ki pencereden bana seslenen anneme dönmek zorunda kaldım.

“Çağan, oğlum neredesin Allah aşkına?”

Gözleri beni bulmuştu; eliyle gelmemi söylüyordu. Garipti öyle değil mi; biz insanoğlu ellerimizle bile konuşabiliyorduk.

Eve girene kadar hemen karşımıza yerleşen yeni komşularımızın hareketlerini çözmeye çalışıyordum. Akıldan çıkmayan bir şey vardı. Battaniyede sarılı o çocuk da kimdi?

Esnemeye başladığımda ellerimi yıkadım ve annemin bizim için hazırladığı yemeklere baktım. Aç değildim ama onun çabasını heba etmeye gönlüm razı gelmedi.

Karnımın şiştiğini hissettiğimde yukarı çıkıp pencereden dışarı baktım. Odanın penceresi, karşıya taşınan yeni komşularımızın ön cephesini rahatlıkla görebiliyordu. Bir odanın dışında hiçbir odada ışık açık gözüküyordu. Bu eve başka kimsenin girdiğini görmemiştim. Acaba battaniyedeki o çocuk ve babası yalnız mıydı? Yatağıma oturup çoraplarımı çıkardım. Uyumalı ve yarını bekleme-liydim. Bunu anlamam birkaç günü bulacaktı nasıl olsa.

Ertesi gün erkenden uyanmamı sağlayan anneme, gözlerimi açmakla açmamak arasında uyandığımı belli etmek için sağ bacağımı havaya kaldırarak göstermişim. Battaniyemi kafama çekip çığlık atmak istesem de evimdeki bazı kurallara uymalıyım. Annem hep, “Erken kalkacaksın ki gün içinde geçirdiğin bütün zamanın kıymetli olsun.” derdi. Canım anneciğimin beni düşünmesi bana birkaç dakika daha tanınmasından geçiyor ama nafile... Bağırarak çağırıldığında yataktan zıplamışım. Altı yaşında olmaktan nefret etmeli miydim?

Aşağı bir penguen gibi paytak adımlarla girdiğimde annem bana başını sallayarak gülümsüyordu. Evimizin alt katındaki banyoyu kullanıp kanalından akan buz gibi suyu yüzümle buluşturdum. Kış mevsimi olsa kesin donardım ama Allah’tan mis gibi bir yaz havası yüzümü serinletiyordu.

Mutfığa geçip, annemin bana hazırladığı yumurta görüş alanıma girdiğinde kaşlarım çatılmıştı. Bu neydi şimdi? Gözleri yumurtadan, burnu zeytinden, kulakları peynir dilimlerinden ve ağzı bir adet sosisten oluşan bir surat yapan annem bana kıkırdadığında ona

ve tabağıma anlamsızca baktım. Gözlerimi yumup onu üzmemek için sessizce yemeliydim. Kesin ona sitem ettiğim için ayıcık suratlı bir tabak yapmıştı.

Altı yaşında olduğum hâlde bebek muamelesi görmeyi sevmiyordum. Annem abime ya da kız kardeşime de bunu yaptığı için sorun yoktu ama nedense annem sanki benim bundan rahatsız olduğumu bile bile yaptığını seziyordum. Belki de kendince eğleniyordu. Ne vardı? Ben diğer çocuklardan daha gerçekçi olduğumda için suçlu mu oluyordum? Öğrenmeyi ve keşfetmeyi seviyordum. Evet bir de futbolu çok seviyordum ama konumuz bu değildi.

Yemeğimi bitirdiğimde anneme teşekkür edip masadan kalktım. Üzerimi değiştiren bir bacağı, askıya takılan çamaşırlar gibi pantolonun ayağına geçmemekte ısrar ediyordu. Annem yine ve ısrarla bana seslenince onun hızına yetişebilmek için adım atmaya çalışırken yüzükoyun yere kapaklanmıştım. Ah, bu aceleci ben ...

“Efendim anne!”

Canım yandığı için sesimin tonuna yansıyan hüznüm annemi odama kadar getirmişti.

“Oğlum bu hâlin ne?”

Korkuyla bana bakan anneme kaşlarımı çatarak baktım. Her zaman haklı duruşu beni yoruyordu. O hep bana ‘sen daha çocuksun kendi başına giyinemezsin’ diyerek sitem etmesine rağmen onu dinlemediğim için bunlar başıma geliyordu. Altan alıp ses çıkarmadan sessizce oturup muzırlık yapan bacağı pantolona sokup ayağa kalktım.

“Bir şey yok anne. Bana, ben sana demiştim bakışları atma lütfen.”

Ona masumca baktığımda gülümsedi. Aramızda hep bir özgüven fakat fazlaca annelik otoritesi hakimdi.

“Bir şey demiyorum oğlum. Arkadaşın geldi. Aşağıda seni bekliyor.”

Başımınla onaylayıp gömleğimin bir düğmesini daha iliklediğimde aşağı hızla koştum. Ali kolunun altına sıkıştırdığı mahallenin en iyi topuna sahipti; kapıda beklerken sıkılmış bir tavırla bana dönmüştü.

“Nerede kaldın Çağan?”

“Odamda biraz oyalanmak zorunda kaldım.”

“Boş ver şimdi, karşınıza yeni komşular taşınmış.”

Başımı sallayıp hâlâ anlayamadığım yeni komşularımızın oturduğu bloğa döndüm. Evinin dışına koyulmuş iki adet küçük, bir adet ondan biraz daha küçük ve kocaman bir bisikletle toplam dört adet bisiklet sıralanmıştı. Ben uyurken birileri daha mı gelmişti yoksa? Sanırım en son bir çocuk ve babaydı yerleşen.

“Evet Ali, sanırım öyle. Ben de dün gördüm.”

Birlikte evimin yanındaki banklara oturup Ali'nin yeni topu hakkında konuştuk. Birlikte bir takımdık. Birazdan tek kale maç yapacaktık ve bunun planlamasını yapmak uzun sürebiliyordu. Bütün hazırlıklarımız bittiğinde tam ayağa kalkıp harekete geçiyorduk ki daha ayağa bile kalkmadan yine bir korna sesiyle irkilmiştim. Yerinden sıçrayan bedenim sesi takip ettiğinde, kapıları açılmış eve doğru koşan iki küçük çocuğun çığlıkları doldurmuştu bu sefer kullarımı. Neler oluyordu Allah aşkına?

Evimin karşısına yerleşen yeni ailenin yeni fertleri tümüyle gözlerimin önündeydi şu an. Yeni farkına vardıklarım da dün babalarının yanında olmayan çocuklardı.

Biraz tuhaftı. Dün kucağında bir çocukla içeriye giren bu adam, şimdi küçük çocuklarını kucakladığı gibi koşarak bir uçak uçuyormuşçasına kollarını ikiye açmış eğleniyordu. Sesleri o kadar neşeliydi ki merak ettim. Acaba kollarının altında bulutları hissediyorlardı mı? Bir kuş gibiydi iki çocukta. Buradan uçmak güzel gözüküyordu. Kıskanmıştım. Belki ben de bir gün tıpkı o çocuklar gibi babamın kollarında uçabilmeyi dilemişim.

Ali'ye döndüğümde onun da dikkat kesildiğini gördüm. O da merak ediyor olmalıydı. Bizim mahalleden farklı bir aile yapısına sahip oldukları kesindi. Bir kere çok fazla ses çıkartıyorlardı. Neyse, eğer ki uyumamı engelleyecek bir durum olursa onları uyaracaktım.

Ali'nin kolunu dürtüp boş vermesini ve oyunumuza dönmemiz gerektiğini anlatan bir bakış attığımda, o da benimle birlikte ayağı kalkmıştı. Bütün günümü karşı evi izleyerek geçirmemeliydim.

Kalemiz hazırды. Ali topu yere koyduğunda sırtmıştım. Top çok güzeldi. Aynı toptan ben de istemişim ama sanırım top dünyasının topları üretimi durdurmuş. Babam, top üretilmeye başladığında alacağını söylemişti. Bir top dünyası olduğunu bilmiyordum. Ama orası futbolcuların özel toplarının yapıldığı bir yermiş. Ben de beklemek

zorundaydım. Gerçi Ali'nin babası alabilmişti ama demek ki babam geç kalmıştı.

Maç başlamıştı. Ali ilk kalede kendini savunuyordu. Birkaç adım sağına ve aynı anda soluna hamle yapsa da gol mertebesi bana aitti. Bir kuşun kanatlarını açıp uçarcasına kollarımı kaldırıp koşmaya başladım. Sevincime somurtan Ali'ye aldırmadan "Goooll!" diyerek bağıriyordum. Hava kollarıma çarparsa da onu itiyor ve akıp gitmesini sağlıyordum. Ben bir kuştum ve kanatlarım yoktu.

Durup can dostumu süzdüğümde o ayağının tozunu rüzgâra karıştırıyordu. Ama bugün ilk golü ben atmıştım. Bütün bir saat boyunca hiç durmadan beraber oyun oynadık. Ali de benim lehime gol atmıştı ve beni neredeyse yeniyordu. Sorun değildi sonuçta iki fark atıp bugünün galibiyetini ben almıştım. Mutluydum ve neşem katlanıyordu. Ali'yle dalga geçmiyordum ama imada bulunmaktan da geri durmuyordum.

"Tamam Çağan anladım, beni yendin."

"Evet, seni yenmiş olabilirim ama bir dahaki sefere senin beni yeneceğine eminim."

Kolunu omzuma attığında onunla birlikte evimizin yanındaki banklara doğru yürüdük.

"O son atışım tarihe geçmeliydi; öyle değil mi Ali?"

"Aslında neredeyse düşüyordun ama gerçekten iyi oynuyorsun."

"Ben kesin futbolcu olacağım Ali."

"Neden olmasın, bencede kesin olursun."

Başımı salladığımda gülümsüyordum. Arkadaşımın düşüncesi beni onore etmişti.

Birlikte oturduğumuzda mis gibi yayılmış taze kurabiye kokusu, karnımdaki boşluğun varlığını gün be gün ortaya çıkarmıştı.

"Ali, sen de duydun mu kokuyu?"

Gözlerini kapatmış, kokunun kendisine ulaşmasını bekliyordu. Yanaqları hafifçe kıvrılmış ve hoşnut bir ifade takınarak bana dönmüştü.

"Evet, sanırım annen güzel elleriyle kurabiye yapmış."

Omuz silktim. Annem yaptıysa birazdan bir tabak dolusu kurabiye ile bize doğru geleceğine emindim ama gelmiyordu. Ne kadar beklessek de annemin kapıyı açtığını görememiştik. Demek ki bu koku bizim eve ait değildi.

Omuzlarımız düştüğünde homurdandım: “Sanırım bugün kurabiye yiyemeyeceğiz.”

Başını sallayan Ali, eline aldığı bir taşı bir elinden diğer eline sektirerek üzüntüsünü geçirmekle meşguldü. Bankta bağdaş kurduğumda Ali’ye dönen bedenimle, ne yapsak diye düşünmeye başladım.

“Ali, saklambaç mı oynasak?”

Yüzümdeki ifade avını yakalamış bir aslan kadar huzurluydu. Dudaklarının büzüldüğünü gördüğüm canım arkadaşım bir an duraksadı.

“Seni akşam ezanına kadar yine bulamazsam ne olacak?”

“Kolay yere saklanacağıma söz veriyorum.”

Ali’nin yüzündeki ‘Beni salak mı sandın?’ bakışına aldırmasam da onayladığı her hâlimden belliydi.

“Hadi ama! Hayatında tanıdığın en iyi saklambaç ustası duruyor burada; daha ne istiyorsun anlayamadım.”

Sırtını dikleştirip iyice bana dönmüş, benim gibi o da bağdaş kurmuştu.

“Tamam ama önce ebenin kim olacağını seçelim.”

“O zaman taş, kâğıt, makas ile bu sorunun cevabını bulmuş olacağız. Hadi!”

Ellerimizin birisi yumruk şeklini alırken bir diğeri onu tutan ve gün yüzüne çıkaran bir doğrultuda altındaki yerini almıştı.

“Taş, kâğıt, makas!”

“Taş, kâğıt, makas!”

Ve sesime ortak bir başka sesle arkama dönmek zorunda kalmıştım. Sesler havada senkronize olmuştu. Ellerimiz, yere çakılan birer taş gibi yanımıza savrulmuş; iki çocuğun elinde tuttuğu tabakla bize gülümseyen ifadeleri karşılamıştı. Bunlar o çocuklardı. Sabahleyin babası olduklarını tahmin ettiğim adamın kolunun altında bulutları hisseden çocuklar; yeni komşularımız.

“Merhaba, biz buraya yeni taşındık. Sizin de kurabiye kokusunu duyduğunuzu biliyorum. Annem sizin için de getirmemi istedi.”

Tabağı, masanın tam olarak bize düşen payına koyduğunda Ali’yle kısa bir bakışmamız oldu. Lafa ilk giren her zamanki gibi ben olmuşum.

“Hoş geldiniz.”

İki çocuk da gülümsemişti. Evet, şimdi fark ediyordum; bir detayı anlatmamıştım. Bunlar ikizdi hatta tıpatıp birbirlerinin kopyalarıydı. Belki komik ama hayatımda ilk kez ikiz gördüğümde ağlamıştım. Çünkü abim kopya çekmek çok ayıp derdi ve onların birbirinden kopya çektiğini söylediğimde herkes bana gülmüştü. Neden güldüklerini birkaç hafta önce abim detaylı bir şekilde anlatmıştı. İnsanlar birbirine çok benzer şekilde iki ayrı insan olarak doğabiliyorlarmış. Yani bu üç tane insanın da aynı şekilde doğması için bir engel değilmiş. İnsanlar bir seferde birkaç çocuk dünyaya getirebiliyormuş. Ne garip öyle değil mi? Kadınlar gerçekten mükemmel varlıklardı; ellerinden her iş geliyordu. Aynı benim melek annem gibi...

“Tanıştığımıza çok memnun oldum. Ben Yuşa ve kardeşim Karan.”

Yuşa ve Karan güzel isimlerdi ve ilk kez duyuyordum bu isimleri.

“Ben de memnun oldum. Benim ismim de Çağan, Bu da en yakın arkadaşım Ali.”

“Az önce Karan’la sizin maçımızı izledik. Gerçekten çok güzel oynuyorsunuz. Bazen babam da bizimle oynuyor ama hep bir kişi eksik oluyor.”

“İki kişilik takım olmaz tabii ki üç kişiyle de eksik kalır.”

Ali bir anda konuşunca daldığımı fark etmemiştim. Lafa giren Yuşa olmuştu.

“Öyle, yapacak bir şey yok. Biz iki kardeş sizinle dost olmak istiyoruz. Gerçekten iyi çocuklarsınız.”

Gülümsedim ama dudaklarımın arkasına sakladığım soruları geriye itiyordum. Anlayamadığım bir nokta vardı: Bunlar iki kardeşse o battaniyede sarılı çocuk kimdi? Hatırladığım tek nokta battaniyeden taştan parlak altın sarısı saçlarıydı. Bu detayı nasıl kaçırmıştım ben?

Kaşlarım çatılıyordu. Bu kadar soru kafamı bulandırıyor, beni anlamsız bir girdaba sürüklüyordu. Merakım giderek artıyor ve beni yanlış yolların açılmayan kapılarına itiyordu.

Eliyle oturacakları yeri gösteren Ali’yi izledim. Oğlan çocukları, karşımda gülüyorlardı. Neşeleri oldukça belirgin ve içtendi. Sanki dünyanın en iyi haberini almış kadar yüzlerinden eksilmeyen bir tebessüm hâkimdi.

“Biz de Çağan’la annenizin yaptığı kurabiye kokusu almıştık. Lütfen bizim adımıza teşekkür edin olur mu?”

Başıyla onaylamışlardı Ali’yi. Ali kurabiyelerden bir tane alıp ısırdığında hoşnut çıkan sesi iştahımı açmış, düşünce selimi kenara itmişti. Ben de uzanıp bir tane aldığım da el emeği kurabiyelerden aldım. Tadı enfesti. Sanırım adını hatırlamadığım ama annemin tatlıların üstüne döktüğü şeyden vardı. Bir baharat olduğu kesindi ama her şekilde lezizdi. Ali’yle tabağı bitirdiğimizde annem bizim oturduğumuzu görünce meyve suyunu eksik etmedi. Dört bardağa doldurduğu meyve sularını dağıttıktan sonra geç kalmamamı tembihleyerek eve girmişti.

Meyve suları çok iyi gelmişti. Hepimiz birbirimize bakarken Yuşa merakla bana baktı.

“Ne yapmayı planlıyordunuz az önce?”

Unuttuğumuz oyun fikri aklıma nüfuz ederken hemen cevap verdim:

“Evet o aklımdan çıktı. Saklambaç oynamayı düşünüyorduk.”

“Ah ben pek istemesem de.”

Ali’ye attığım bakışla kaşlarını çatıp üzülmüş gibi yaptı.

“Neden öyle düşündün?”

Karan, Ali’ye yönelttiği sorunun cevabını sabırla bekliyordu. Gözüm sürekli iki kardeşin arasında aradığım farklılık belirtisini görmek istedi ama yok denecek kadar azdı. Allah gerçekten çok büyüktü.

“Çağan’ı bebekliğimden beri tanırım. Bu mahallede daha onu bulabileni görmedim.”

Omuzları düşse de devam etti.

“Bu yüzden ebe olan hep ben olmak istemediğimden oynamamak tercihim oluyor.”

Karan ve Yuşa birbirine bakıp kıkırdadılar. Sanırım komik gelmişti.

“Biz de iyi oynarız. Size katılmamızda bir sakınca var mı?”

Ali cevabını geciktirmemiş ve hemen onaylamıştı. Hep birlikte önce ebeyi seçmiş ve kararlaştırmıştık. Oyun alanımız ve saklambaç kurallarını bir kez daha gözden geçirmiştik.

Yuşa ebe olacaktı. Alanımız yeni komşularımızın evi ile mahalle camisinin kuzeyini çevreleyip, oradan da Ali'nin evi ve hemen yanındaki benim evimin etrafını kapsıyordu. Bu yüzden ebenin bulunup yakalanması gerekiyordu. Çünkü alanımız çok büyüktü.

Yuşa, elliye kadar sayacağı için biraz vaktim vardı. Bu sefer nereye saklanmalıydım ki? Caminin etrafını aklımda yer edecektim ama Ali'nin oraya gitmesi beni vazgeçirmişti. Karan da bizim evlerin arasına girince bana da Yuşa ve Karan'ın evinin etrafı kalmıştı.

Koşarak giderken Yuşa'nın sayı sayarken otuz beşte olduğunu duyuyordum. Hemen arka bahçeye ilerleyip daha önce saklanmıştım bu evin arkasına. Hızla dekoratif arabanın içinde yerimi almıştım. Bu araba yıllardır buradaymış. Abimle gezerken gördüğümde onun İkinci Dünya Savaşı döneminden beri orada olduğunu söylemişti. Ta o zamandan bu zamana paslanan köşeleri hariç şık ve otantikti. Demek ki büyükler böyle eski eşyalara önem verebiliyordu. Neyse ki şu an yakalanma gibi bir ihtimalim yoktu. Çünkü bu arabaya binmek kimsenin aklına gelmezdi. İçi biraz gizemli olan bu araba gerçekten toz yuvası olsa da dışarıdan içerisini seçmek zordu. Camları yeşile boyanmış ve ön camında bir kısmı hariç her yeri yeşildi; o kısımdan etrafı izliyordum. Yeni komşularımız Karan ve Yuşa'nın anneleri olmalıydı; çamaşırları asarken görüş alanıma girmişti. Sapsarı saçları, aydınlık yüzü ve modern hayata uygun kıyafetlerle çok genç bir anneydi. Astığı kıyafetler nedense dikkatimi çekmiş ve biraz da komiğime gitmişti. Her şey ikişerli şekilde ve aynı büyüklükte asılmış yeni arkadaşlarımın kıyafetleriydi. Hatta tuluma benzeyen pantolonları ayıcıklı bir eki olan kuyruğuyla çok bebeksi bir kıyafetti. Demek ki anneleri onların büyüdüğünü kabul etmek istememişti. Ah bu anneler...

Yuşa'nın evlerinin etrafında bakındığımı gördüğümde Yuşa, annesine el sallamayı ihmal etmemişti. Annesi silkelediği küçük pembe bir battaniye ile içeri girdi. Küçük pembe bir battaniye, oğlan çocuklarına göre değilse de annesi onu kendisi kullanıyor olmalıydı. Başka bir seçenek gelmiyordu aklıma.

Yuşa'nın birini bulduğunu belli eden çığlıkları beni yerimden çıkarmış, evin diğer tarafına doğru sürüklemişti. Sanki orada saklanmamışım imajını korumuştum. Ee saklanmak bir ustalıkta gizlemek maharetti.

Hep birlikte geçirdiğimiz bir haftada hemen kaynaşmıştık. Birlikte çok güzel zamanlar geçirmiş ve hiç durmadan eğlenmiştik. Yuşalarla sohbet ederken babasının bir mimar olduğunu öğrenmiştim. Bu meslek, beni etkisi altına almış ve anlatılan her evin büyümesine kapılmıştım. Karan babasını bir kahraman gibi anlatıyor, Yuşa da doktor olan annesiyle övünüyordu. Belli bir zaman için işine ara verdiğini de bugün Karan anlatmıştı. Neden olduğunu soran Ali'ye öylece bakmış ve hüzünlenmişti ama bir cevap vermemişti. Şaşırtıcı bir aileydi ve o ev gizemlerle dolu gelmeye başlamıştı. Dört kişilik ailesinin hikâyelerini can kulağıyla dinleyip dertleşmiştik. Biz de kendimizi anlatıp onlarla iyice tanışmış, arkadaş olmuştuk. Biz üç kardeşiz, Ali ise tek çocuktuk. Onun pek anlatacak bir şeyi olmasa da arada kendinden pay biçiyordu. Bende bir abi ve bir kız kardeş var. Onlarda konu biter mi? Asla!

“Evet biz de tatillerimizi hep Muğla'da geçirdik. Bu sene burada geçecek diye kararlaştırdı babam.”

Tatil konusu dönmüşken babam bu sene nereye gitmeyi planlamıştı acaba? Belki de yine büyükbabamın yanına giderdik öyle değil mi? Ama mühim olan abimin sınıfını bitirmesiydi. Tek önemsedığımız onun üniversitesiydi. Sonunda kararsız geçen uzun bir yıl sonunda abim gelecekteki mesleğini belirlemiş; doktor olmaya karar vermişti.

“Ne güzel olur, hep birlikte bir yaz geçiririz.”

Dalgın hâlimden sıyrılıp Ali'ye döndüm. Geç oluyordu ve ezan okunmak üzereydi.

“Hadi dağılalım. Annem gelmeden eve gitsem iyi olacak.”

Hep birlikte kalktığımızda Karan ve Yuşa evlerine ilerlerken, biz de Ali'yle yan yana olan evlerimize dağıldık.

* * *

Ertesi sabah uyandığım da annemi Yuşa'nın annesiyle konuşurken bulmuştum. Yine göz kamaştıran şıklığı ile gözlerimin önündeydi.

“Çocuklar da kaynaştılar, çok iyi oldu. O zaman akşam bekliyorum yemeğe.”

“Önce Halil Bey'le konuşayım, size haber veririm.”

“Tamam, biz bahçede oturuyoruz.”

Sesler kesilince merdivenlerde duraklayan ayaklarıma yeniden yön verip mutfağa yürüdüm. Annem tabağımı önüme koyup çatalımı elime vermişti.

“Günaydın anne, kiminle konuşuyordun öyle?”

Annem babamla kahvaltı ettiği için ondan arta kalan bulaşıkları makineye diziyordu. Bana dönerek tebessüm etti.

“Yeni komşularımız akşam yemeğine çağırıyorlar.”

Gülümsedim. Onları ve gizemli evlerini merak ediyordum.

“Peki babamla konuştun mu?”

Başını sağa ve sola salladı.

“Hayır oğlum, bugün çok meşgul olacağım dediği için mesaj attım.”

Aramıza giren mesaj sesi annemle konuştuğumuz konuya cevap olmuştu. Eline aldığı telefona bakan annem mesajı açıp okuyordu sanırım. Okuması bitince başını kaldırmış ve bana dönüp konuşmuştu.

“Hadi kalk ve yeni arkadaşlarının annesine, akşam onlara eşlik edeceğimizi söyle.”

Yerimden kalkıp anneme tamam bile demeden koşmuştum. Yuşa'nın annesi, ılık esen rüzgârın sapsarı saçlarının rüzgâra karışmasına izin veriyordu kesinlikle. Uzun oturduğu sandalyede kitap okuyordu. Yolu kontrol ederek geçtim ki bunu bana babam öğretmişti. Karşıdan karşıya geçmeden önce sağa, sonra sola ve sonra yine sağa bakıp geçmeliydik. Bunu gerçekleştirip kitap okuyan güzel kadına yaklaştım.

“Merhabalar efendim. Melek benim annem. Size akşam eşlik edeceğimizi söylememi istedi.”

Başıyla onaylayan kadın, elini çenemin altına koymuş ve okşamıştı. Sevecen bir kadındı. Karan ve Yuşa'nın sevecen tavırlarını nereden aldığı belliydi.

“Memnuniyetle beklediğimi söyle küçük adam. Sizi de görmek istediğimi bilin. Oğullarım sizi çok sevdiğini dile getiriyor.”

Gülümsediğimde yine aynı hızla eve dönüp yarım kalan kahvaltımı bitirdim. Yukarı çıkacağım sırada annemin aceleyle balkona

koştuğunu gördüm ve bozan havadan kurtarmaya çalıştığı çamaşırları toplarken komik gelen görüntüsüne kıkırdarak ona yardıma gittim. Onun bana uzattığı babamın ceketleri benim boyum kadar olsa bile onları taşımak kolay geliyordu. Evet, yani bir ceketli sonuç olarak. Toplama işi bittiğinde annemin dakikliği tutmuştu yine. Yağmur bastırılmış ve sağanak şeklinde devam etmişti. Dışarı çıkamadığım için odama çıkıp oyuncaklarımla oynadım. Onlarla kurduğum küçük şehrimde güzel bir gün geçirmiştım. Abim okuldan dönünce yanıma gelip yapbozla yaptığım uçağa yardım etmişti. Akşam bize katılamadığı için annem ona atıştırmalık yemek hazırlamıştı. Ders çalışması bitmiyordu bir türlü.

Hep az kaldı sonra seninle çok vakit geçireceğiz, diyordu ama bakalım o zaman ne zaman gelecekti? Annem giyinmem için kıyafet seçtiğinde onları giyip aşağı inmiştim. Babam yorgun gözlerle bana bakmıştı.

“Benim yakışıklı oğlum.”

Yanına gittiğimde eğilip alnımdan öpmüştü. Ben de elinden öpüp başıma koyduğumda yanağımı okşamış ve elimi tutmuştu. Babama hayran olabilirdim. Beni sevmesi; bana olan ilgisi, attığı her adımda ruhumu okşuyordu. Babalar, bir dağ gibi yanımızda yer alan en güzel varlıklardı. Şükürler olsun ki babam yanımdaydı.

Çok vakit kaybetmeden hazırlandık. Annem ise beni şık ve temiz gösterme konusunda fazla ısrarcıydı. Bunu gideceğimiz her yer için mutlaka yapıyordu. Babamla birlikte, annemin telaşına gülüyor ve onun hareketlerini takip ediyorduk. Evden çıkıp yürümeye başladık.

Yerler ıslak ve parlaktı. Gece lambaları her bir yana ışıltı katıyor, yolumuzu aydınlatıyordu. Ne güzeldi. Hayat insanlara çok güzel yaşama şansı veriyordu. Yolumuzu aydınlatan lambaları takip ederek karşı tarafa geçtik. Havaya karışan toprak kokusu da huzur veriyordu. Evin kapısına geldiğimizde babam bir anlığına bana bakmış ve açılan kapıyla o yöne dönmüştü.

“Hoş geldiniz, buyurun lütfen.”

Yuşa'nın özenle hazırlanmış şık görüntüsüyle bizi karşılayan annesi bize yol gösteriyordu. Benim başım okşanmış, kız kardeşim kucaklara giderek sevilmişti. Tanışmamız kısa sürmüş ve neticede benim tabirimce pamuk şekeri yemiş gibi herkes gülümsüyordu.

Evlerinde ilk kez bulunduğum için biraz çekinsem de bana arabalarını gösteren Yuşa ve Karan'la oyun oynuyordum.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama annem ve adının Figen olduğunu yeni öğrendiğim Yuşa'nın annesi bizi yemeğe çağırmıştı. Annemin yanına oturup beklerken bir şey dikkatimi çekti. Salonun bir kısmı tam olarak koridoru gören bir yerdi. Bir duvarına da çocukların çizdiği birçok resim kâğıtları asılmıştı: uzay gemileri, dev robotlar, lüks arabalar ve kocaman kâğıda sığdırılmış bebek resimleri. Bu benim minik kız kardeşimin oyuncakları gibiydi kesinlikle. Bebekler çok eşsiz çizilmişti. Kaşlarım kalktı. Karanlar ve bebekler mi? Yan yana gelince içimde yükselen kıkırdama büyümüş ve yerini kahkahaya bırakmıştı.

Bu da neyin nesiydi? Herkes benim kahkahamı komik bulup güldüğünde şaşkınlıkla kendime kızmıştım. Ne diyecektim şimdi? Yanımda oturan Karan koluyla dürtmüş ve beni sorguluyordu.

“Hiç, sadece aklıma bir şey gelmişti de.”

Kafasını, anlamadığını belli ederek sallamıştı. Neyse ki beni kurtaran Figen teyzenin tabağıma doldurduğu çorba oldu. Yemeğe başlamamla kahkahamı es geçmişlerdi. Biraz sıcak olsa da tadını hiç bilmediğim bu çorbayı çok sevmiştim. İlk olarak yeşil rengi dikkatimi çekmese de inanılmaz bir tadı vardı. Anneme bu çorbayı bizim evde de yapmasını rica edecektim.

Çorbalarımızla birlikte biten ana yemeğin peşini kovalayan tatlılar da iştahımı açmıştı. Herkes ne isterse onu yiyordu. Sütlaç, baklava, kurabiye ve yaş pasta vardı. Figen teyze bana ne yemek istediğimi sorduğunda yaş pastadan istediğimi çekinerek dile getirdim. Yani burası evim değildi ki; annemden istediğim gibi isteyemezdim.

Önüme koyulmuş tabağı önce bir süzdüm. El yapımı olduğu belliydi ama bir pastaneden alınmışa da benziyordu. Çilekli olanın tadı inanılmaz güzeldi. Bu kadın doktor olmasaymış çok güzel aşçı da olabilirmiş pekâlâ.

Yemek masasından kalkarken tabağımyı annemin yardımıyla alıp mutfağa ilerledim. Figen teyze bu hareketimi gördüğünde sevinmiş ve teşekkür etmişti. Ben de yemeklerin güzelliği için teşekkürde bulunmuşum.

Salona Yuşa'nın yanına gidecektim ki merdivenlerin orada bir tı-kırtı hissettim. Merakla oraya yönelmiştim. Herkes içerideydi. Figen teyze de mutfakta olduğuna göre merdivenlerin orada kim vardı?

Küçük adımlarla ilk basamağa yaklaştım. Bir çitanın avına yaklaştığı gibi usul usul ve ürkekçe sokuldum adımlarıma. Altına girdiğim merdiven boşluğundan bakmıştım yukarı doğru. Sanki kuyunun içine düşen bir çocuktan farksızdım. Birkaç ses ve halıya sürtünen o ince sesle iliklerime kadar gerilmiş ve korkuyordum.

Yavaşça biraz daha kendimi gösterir şekilde yukarı başımı çevirdiğimde upuzun altın gibi parlayan saçları görmemle geriye çekilmem bir olmuştu.

Evet, kesinlikle evde birileri vardı. Hem de bunu bir tek ben fark etmiştim.

Korkuyordum ve ayaklarım donmuş gibiydi. Bir kez daha başımı yukarı çevirdiğimde kimseyi görememiş ve bomboş hissetmiştim. Bir basamak yukarı çıkacaktım ki Figen teyzenin sesi kalbimi yerinden çıkarmış ve yerimde zıplatmıştı.

“Çağan oğlum, ne arıyorsun orada?”

Kaşları kalkık bana soru soran ifadesine baktım bir süre. Kesinlikle bu bakışları biliyordum. Altı yaşında olabilirdim ama bana kızdığını anlayacak kadar akla sahiptim.

“Şey, sanırım yanlış duydum. Karan ve Yuşa yukarıya çıktı sanmıştım da.”

İlk andaki beni süzen ifadesi yerini tebessüme bırakmış ve bana inandığını belli etmişti.

Biz buradayken birileri hırsızlık yapmakla uğraşmazdı sanırım. Bilmiyordum. Düşünmem ve araştırmam gerekiyordu ve bu bilgiler bir kitapta da yoktu. Tek kaynağım bu evdi. Evde kesin gizlenen bir şeyler vardı ve ben bunu hissediyordum.

Karan yanıma geldiğinde bir şey belli etmeden içeride annesinin aldığı oyuncak maketi tamamlamasına yardımcı oldum. Yani bitmedi ama birkaç dokunuşa el attım sadece. Çok geç olmadan babam ayaklandığında hep birlikte vedalaşıp evin yolunu tuttuk.

Odama çıkıp üzerimi değiştirdim. Annem sağ olsun, beni bir kalıba sokmuştu sanki. Dişlerimi fırçalama işlemim bittiğinde

odamın penceresinden Yuşa ve Karan'ın yaşadığı eve baktım. Onlar da uyumuş olmalıydı. Işıkları sönmüş ve yeni bir günü çağırmak için akşamın geçmesini bekliyorlardı.

Annem yatmadan önce bana süt getirdi ve ben sütü bitirene kadar gitmemişti. Ah, bu annemin takıntıları olmasa olmazdı.

Sabah her zamanki gibi erken kalkmıştım. Biraz değişik ve yorğun hissediyordum. Günüm fiyasko gibi geçti de diyebilirim, biraz hastalanmışım. Bu yüzden annem yataktan kalkmama izin vermemişti. Beni, bir bebek gibi besleyip yorğun ve bitkin hâlimi şefkatle sarmalamıştı. Odam sıcak olmasına rağmen kalın kıyafetler giyinmemi sağlayıp üzerime iki tane battaniye örterek terlememi sağlamıştı. İyice bunaldığım bir an sırtım terden sıırılsıklam olduğunda duşa girip kendime gelmişim. Annemin sayesinde daha dinlenmiş hissediyordum. Onun merhametli kollarında iyileşmişim.

Sabahtan bu yana uyumam vücuduma yayılan enerjiyi arttırmıştı. Artık uykumda olmadığı için odamın içinde adımlayarak tur atıyordum. Oyuncak arabalarım ya da sürekli yaptığım yapbozla oynamak istemedim. Işığı da açamıyordum. Annem uyumadığım anlarsa yanıma gelip beni azarlayabilirdi. Bir de tekrar uyumam için bekleyeceğinden onun yorulmasını istememişim. Sessizce odamda hareket ederek yorulmaya çalışıyordum. Gecenin sessizliği farklıydı. Gündüze nazaran akşam olduğunda dünya sessizleşiyordu. Gündüz duyduğum hiçbir gürültü geceyi anımsatmıyordu.

Ayaklarım adım atmaktan yorulduğunda yatağımın ucuna oturup hemen yatağımın yanında olan pencereden dışarı bakmıştım. Bütün Dünya uyurken karşı komşumuz yine hareketliydi. Yuşa ve Karan top peşinde koşarken babaları Kemal amca da onlara eşlik ediyordu. Sokağa bakan bahçeleri büyük bir fenerle aydınlanmıştı.

Onları diğer komşularımızdan ayıran bir özellikti bu. Herkesin aksine hareket etmeyi seven bir yapıları vardı. Etrafındaki insanları rahatsız etmemeye çalışırken daha fazla ses çıkartan garip insanlardı.

Oynadıkları maça daldığımda kenarda onları izleyen Figen teyzeyi yeni fark ediyordum. Onu fark etmem de tuttuğu tezahüratı duymam vesile olmuştu. Karan tek kale maç yaptığı babasına karşı gol attığında sevincini haykırarak "Goooll!" diye bağırıp annesine doğru koşup sıkıca sarılmıştı. Figen teyze oğlunun sevincine karşılık Karan'ı havaya kaldırıp etrafında çevirirken onları izlemeye

devam etmiştim. Ayrıca biraz tuhaf hissetmiştim. Eminim Karan ayaklarının altında bulutları hissetmişti.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ne babam ne de anem beni böyle kucağına alıp ayaklarımın altında bulutları hissetmemi sağlamamışlardı. Bu duygu içimde garip bir yankı uyandırmıştı. Böylesine keyifli bir görüntüyü yaşayan çocuklar çok şanslı olmalıydı.

Yavru bir köpek gibi sabırla tünediğim pencereden onları izlerken eğlenceleri bitip de evlerine girene kadar oradan ayrılmamıştım. Işıkları sönüp onlarda uyuyan Dünyaya ayak uydurduklarında perdelerimi kapatmıştım.

Ne tuhaf insanlardı. Biz babamla ya da abimle gece vakti hiç maç yapmamıştık. Aslında herkes için normal bir durum da değildi. Yani herkesin uyku vaktiydi ve onlar oyun oynuyordu. Bunu biz de yapabilir miyiz diye abime sorabilirim. Uyku vaktinden bana vakit ayırabilir miydi acaba?

Yatağıma oturup bedenimi iyice yerleştirdiğimde hemen çoraplarımı çıkarıp battaniyemin altına girmiştim. Serin yastığı ve düşlerim beni rüya alemine sürüklemiş, ucu bucağı gözükmeyen bir masalın içinde bulmuştum kendimi.

Rengârenk bir ormanda yürüyordum. O kadar güzeldi ki hayatımda ilk kez duyduğum bu tonda kuş seslerini anlamlandırmaya çalışıyordum. Etrafımda koşan sevimli iki tavşanın tüylerinin savurduğu rüzgâr yüzüme çarpıyordu. Elimle rüzgârın yönünü hissettiğimde bembeyaz bir ışık beni o yöne doğru çektik ve çekti. Sanki o tarafa gitmem için parlıyordu.

Bedenime nazaran ayaklarım o kadar hızlıydı ki sanki uçuyordum. Işığın kaynağı bir evdi. Kimse yoktu ve ben birden yapayalnız kalmıştım. Yeşil ağaçlar ürkütücü ve siyahlaşmıştı. Evin bir göz odası yanan ışığın altında belirgin bir şekilde duruyordu. Şaşkın ve çaresiz hissediyordum. Yavaşça bir adım atmıştım ki aniden bir ses duydum. Çok hüzünlü bir sestiydi bu. Birisi ağlıyordu ve bu ses evin derinlerinden geliyordu. Evin penceresine yaklaşip içeri bakacaktım ama ayaklarıma vurulmuş bir engel vardı. Nedense benim her adımım onun ağlamasını güçlendiriyordu. Korkuyordum. Çok korkuyordum.

Yaklaşabildiğim kadar yaklaştım ama pencereye en fazla bir metre yakındım. Evin içinde gördüğüm şey yalnız bir kız çocuğuydu.

Dizlerini kendine çekmiş, saçları etrafını örtecek kadar uzun ve parlaktı. Sapsarı bu saçlar bana bir şeyi anımsatıyordu. Daha önce gördüğüm bir şeyi.

“Hey küçük kız, niçin ağlıyorsun?”

Sesi bir an kesilmiş ve yüzünü kapatan saçlarıyla bana dönmüştü. Bunu yapmasını beklemediğim için benim yaklaşmamı engelleyen gücü zorlamayı bıraktım. Kız sadece bana bakıyordu. Ben ise saçlarının izin vermediği o yüzü görmeye çalışıyordum.

“Sana diyorum. Niçin bu kadar çok ağlıyorsun?”

Kız iç çekiyor ve sessizce ağlıyordu.

“Sana yardım edebilirim!”

Kafasını bana çevirdiğinde ancak sesini duyabilmiştim evet.

“Git! Git bana sen bile yardım edemezsin...”

İncecik sesi ağlamaktan çatallaşmış ve kederliydi. Daha çok ağladı. O kadar çok ağlıyordu ki içeri girmek için çırpınıp bağıryordum. O kadar çırpındım ki kollarımı tutan gücü hissediyordum.

“Bırak, bırak, bırak...”

Kaç kez dediğimi bilmiyorum. Annemin sesini duymamla gözlerim gerçek dünyaya açılmış ve bana bir an anlamsız gelen hüznü düşün içinden çekip almıştı. Annem bedenimi kolları arasına alıp sıkıca sarılırken sakın kalmamı sağlıyordu.

“Geçti oğlum. Bir kâbustu geçti. Sakin ol.”

Gözlerimin önüne gelen o kızı unutamıyordum. Anneme kollarına karşılık vermiştim. Yeniden ateşim çıktığı için yataktan çıkmamıştım. Zaten yatakla bütünleşip oradan çıkmak gibi bir niyetim de yoktu. Tam olarak bir hafta böyle bitmişti. Ali, Karan ve Yuşa her gün beni sormuşlar ama onların da hastalanmaması için annem görüşmemize izin vermemişti.

Geceleri dışarıyı izliyor ve ıssızlaşan sokağın gece lambalarına dalıp gidiyordum. Yuşaların evi birkaç gündür gece yarısından sonra üst katın koridoruna yansıyan bir ışıkla aydınlanıyordu.

Oturduğumuz mahalledeki evlerin hepsi neredeyse aynıydı. Ben de bu yüzden üst kattaki koridoru çözebiliyordum. Bizim evin arka bahçesine bakan odada abim kalıyordu. Onun hemen yanında annemlerin odası vardı. Tam olarak abimin odası gibi

karşı komşumuzun evinde de o oda yanıyor ve bu ışık, koridoruna yansyordu. Öylece seyrettiğim üç gün geçmişti.

Dördüncü günde aynı şekilde bütün ışıklar sönmüş ama o ışık yansması devam etmişti. Benim gözüm etrafı süzerken Figen teyze, eşi Kemal amca ile koşarak arabalarına gidiyorlardı. Bir çocuk kollarında, taşındıkları gün sarı saçları battaniyenin dışına sarkan aynı battaniyeye sarılmış bir şekilde evden hızla çıkıp gitmişlerdi. Afallamıştım. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Onların herkesten sakladığı bir şey vardı ki buna artık emindim. Battaniyenin altındaki altın saçlı kişiyi bulmalı ve öğrenmeliydim. Uzunca bir süre bekledim ama kimse gelmemişti. Sabah olmak üzereydi. Göz kapaklarım dayanmamış, pencerenin önünde uyuyakalmıştım.

Boynumun sızısıyla uyandığımda annem sesleniyordu.

“Çağan, hadi oğlum kahvaltını etmen gerek. Hem bugün arkadaşlarınla oynamana izin vereceğim söz.”

Boynumun ağrısını es geçip hemen odamdaki banyoda elimi ve yüzümü yıkadım. Üstüme kısa kollu tişört üzerine ceket ve eşofman altı giydim. Vakit kaybetmeden spor ayakkabılarımı elime alarak aşağı indim. Ayakkabılarımı kenara koyduğumda annemin yaptığı böreğin kokusu evi sarıp sarmalamıştı bile. Masaya oturduğumda sıcacık böreği ağzıma attığımda dilim yanmıştı. Hazırladığı karışık meyve suyundan kocaman bir yudum alıp kahvaltımı bitirdim. Dişlerimi fırçalarken, gece olanlar aklıma gelmişti. Pencereden baktığımda hâlâ arabaları yoktu.

Aşağı inip anneme dışarıda olduğumu haber verip çıktım. Ali'nin evine doğru ilerledim. Kapıyı çaldığımda Ali'nin annesi Sevgi teyze açmıştı. Sevgi teyze ve annem çocukluk arkadaşlarıydı. O zamandan bu zamana arkadaşlıklarını kaybetmemiş, hep birbirlerine yakın olmuşlardı.

“Çağan oğlum, gel içeri kahvaltı edelim.”

“Teşekkür ederim Sevgi teyze, şimdi kalktım sofradan. Ali benimle oynamaya gelir mi, diye soracaktım.”

Sevgi teyze içeri dönüp seslendi.

“Ali bak, kim gelmiş.”

Ali'nin koşan ayak seslerini buradan duyabiliyorduk. Kapının önünde biten Ali beni görünce sevinmiş ve annesine dönmüştü.

“Hadi çık ama dikkat edin; düşüp bir yerinizi yaralamayın tamam mı?”

İkimiz de başımızı hızlıca sallayıp dışarı çıkmıştık. Evlerimizin yan yana olması çok iyiydi. Ben her seferinde bunun için daha çok mutlu oluyordum. Birlikte bizim evin yanındaki banka doğru ilerledik.

“Nasıl oldun Çağan?”

“Baya iyiyim, Allah’tan öksürüğüm ve ateşlenmem geçti. Yoksa annem hayatta bırakmazdı beni.”

Başını sallayıp onaylamıştı. Önce birlikte oynamak için bir oyun düşünüyorduk ki Karan ve Yuşa birlikte bize doğru geliyordu.

“Hey Çağan, iyileşmişsin.”

“Evet, şükür iyileştim.”

Onlar da yanımıza oturduğunda birlikte oyun düşünmeye başladık. Önce maç yapmaya karar vermiştik ama Yuşa istop oynamak isteyince bizim de canımız istop oynamak istedi. Güzel ve eğlenceli bir oyundu. Başlamak için geri sayıyordum ki Yuşaların evinden daha önce hiç görmediğim bir adam çıkıp bize doğru geliyordu.

Benim iki katım, normalden biraz daha koyu bir tene sahip olan bu adam oldukça zayıftı. Gözleri içe çökmüş ve gereğinden yavaş hareket ediyordu. Bu da kimdi böyle? Gece görsem korkabilirdim. Kimseyi eleştirmek huyum değildi ama bu adamda itici gelen bir sima vardı ve ben bu tavrımı hiç hoş bulmamıştım. Güzel bakmak sevaptı ve benim bir insana ön yargıyla yaklaşmam doğru olmazdı. Yanımıza elinde tuttuğu bir bez parçasıyla yanaşan yabancı adam, Yuşa ve Karan’ı hedef alarak kelimelerini telaffuz etti.

“Karan annenler aradı. Bugün geç geleceklermiş, merak etmesinler dedi.”

İkisi de birbirine bakıp başlarıyla onayladılar. Onlar da bir şeylerden tedirgin gibiydi ama belli etmek istemiyorlardı. Dün gece ile ilgili olabilir miydi?

Merak etmekten hiç hoşlanmıyordum. Hem de hiç!

Bir keresinde bize dedem geldiğinde elinde memleketten getirdiği ve bana tam iki gün boyunca göstermediği hediyeyi hatırlıyorum da. Delirmiş olduğumu sanmışlardı belki ama uyuyamamıştım. Sonunda kavuşmuştum ama sabırsız olmam muhtemeldi. Sanırım dedem bana bir ders vermeyi planlamıştı.

Bizi uzunca süzen tavırlarıyla önce bana sonra da Ali'ye keskin bir bakış atmıştı. Ben nedensiz bakmadım gözlerine. Gerilmiştim sanırım, bu duruşu gereksiz soğuk gelmişti. Bize bakmayı kesip arkasını döndüğünde eve girene kadar herkes bekledi. Balkon kapısından geçen adam, bize son kez bir göz atarak içeri girip gözden kaybolmuştu.

“Karan o kimdi?” diyen Ali'nin, sormak istediğim soruyu benden önce sormasına sevinmiştim.

“Fuat abi bizim uzaktan bir akrabamız. Annem ve babam evde olmadığı zamanlarda hep o bize bakar ve bizi çok sever.”

Tedirgin çıkan sesi Yuşa'yı ele verse de anlamamış gibi yapmıştım. Ali'ye baktığımda ise gerçekten hiçbir şey sezmemiş olmalıydı. Acaba bu hislerimi onunla paylaşmalı mıydım? Bilmiyorum. Şuna emin olmalıydım ki yanlış düşünüyorsam kesinlikle kendime çok kızacaktım.

Ortamdaki hava kırılırken Yuşa topu eline alıp oyunu başlattığında koşmam gerektiği için düşüncelerimi yine bir kenara fırlatmıştım. Siz şurada durun, akşam bir şeyler düşünecektim kesinlikle.

Oyun oynamaya o kadar dalmıştık ki ezan sesinin başlamasıyla kalakaldım. Babam kesin gelmişti ve ben yine koşuşturuyordum. Nefes nefese kalan bedenimi dinlendirip Ali'ye döndüm.

“Hadi dağılalım, yoksa azar yiyebiliriz.”

Sonuçta ailemizle hep beraber olduğumuz bir akşam yemeği oluyordu, bunu kaçırdığımızda babam ve annem üzülyordu. Herkes evlerine koşarken ben de evime girdim. Ayakkabılarımı sessizce çıkarmayı denedim ama babam arkasını döndüğünde onunla göz göze gelmiştik.

“Nerelerdesin sen oğlum? Yemeğe geçeceğiz hadi.”

“Tamam baba, elimi yıkayıp hemen geliyorum.”

Gerçi yıkamazsam, annem yıkamam için söylenir diye koşuyorum ama neyse.

Birlikte yemek masasına oturduğumuzda babam ve annem bana bakarak gülümsüyordu. Annem göz kırpınca güldüm. Benden bir şey saklıyorlardı ama yemekten sonra öğreneceksin bakışıydı bu. Nereden anlıyorsun dersiniz bunu daha önce de birkaç kez yaşamıştım. Yemeği hızlı hızlı yediğimi gören annem gülüp kızdı.

“Oğlum yavaş yesene!”

Bu ifadesi çok tatlıydı. O kadar komik bakıyordu ki bir anne çocuğuna sadece çok hızlı yemek yediği, akşam ezanından önce gelemediği, evin yeni teknolojisi anlamadığı, televizyonu bozduğu ve çikolatayı kaçırdığında dişlerini fırçalamayı unuttuğu için kızmalıydı. Anneler sadece düşündüğü için kızmalılardı. “Annelerin kalbi o kadar güzeldir ki bizim için Allah’ın emanetçileridirler.” derdi hep dedem. Bizler de onlara verilmiş birer nimetiz.

Başımı sallayıp onayladım, ağzım doluyken konuşamazdım ki. Lokmamı bitirip suyumunu içtiğimde babam çay içiyordu.

“Ee... Çağan neler yaptın bugün?”

“Ali, Yuşa ve Karan’la sabahtan beri oyun oynuyorduk.”

Küçük bir tebessüm edip anneme döndü. Annem masanın hemen kenarına eğilmişti ki başını örttüğü şalı onunla birlikte yana eğilmişti. Bu hâli gülümsetmişti beni. Şalını düzelttiğinde elindeki poşeti görmüştüm.

“Anne o ne?”

Merakımı gören abim saçımı karıştırmış ve okşamıştı. Ona bakmayı kesip anneme döndüm.

“Al bakalım, babandan istediğin bir şey varmış.”

Ayağa kalkıp annemin yanına koştum. Tabii elindekiydi hedefim. Poşetten çıkardığı bu mahallede kimsede olmayan topu gördüğümde yerimde duramamış ve zıplamıştım.

“Baba, çok teşekkür ederim.”

Sürekli ve yine sürekli bunu söylediğim için hepsi bana gülüyordu. Aldırmadan topumu inceledim. O kadar güzel renkleri vardı ki yani bu güzel topu nasıl yere koyup bir de maç yapacaktım.

Kesinlikle odamda saklama fikrimi bir kenara atmalıydım. Sevinçten ne yapacağımı bilmezken koşarak topumla birlikte odama çıktım. Işığı yaktığımda topumu incelemekle meşguldüm. Allah’ım, ben çok şanslı bir çocuğum! Bana çok güzel anne ve baba verdin, şükürler olsun.

Yatağıma oturduğumda abim yanıma gelmiş ve oturmuştu.

“Artık bol bol maç yaparız seninle, ne dersin?”

Önce topa, sonra abime döndüm. Acaba diye iç geçirsem de o benim abimdi ve onunla bir an eğlenmek için on tane daha top eskitebilirdik.

“Tabii ya, hem sen sınavını kazan benimle oynarsın değil mi abi?”

Saçlarım yine parmaklarının arasındaydı.

“Oynarız ya Çağan. Biliyorsun, birkaç hafta sonra sınavım. Bana dua et olur mu? Çocukların duası hemen kabul olur.”

Başımı sallayarak abimi onayladım.

“Ederim tabii ki hem annem de sana her gün zihin açıklığı versin, diyor; ben de hemen âmin diyorum. Sen merak etme; sınava gittiğin gün hiç durmadan dua edeceğim.”

Abim omuzlarımdan tutarak beni kendine çekmiş ve sıkıca sarılmıştı. Kısacık bu an o kadar güzel bir duyguydu ki.

“Benim kocaman yürekli kardeşim.”

Annem içeri girdiğinde ikimiz de kapıya dönmüştük.

“Yusuf, oğlum hadi sen çalışmalarını bitir. Son günlerini iyi değerlendir.”

Abim sırtımı sıvazlamış ve kalkmıştı. Yanıma oturan annem beni kendine çekip bana sarılmıştı. Sadece sarılmış ve birkaç dakika sonra o da odamdan çıkmıştı. Yalnız başıma kaldığımda, sabah kenara koyduğum konuya açıklık getirmem gerektiği aklıma geldi.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama ilginç olaylar seziyordum. Ürpertici bir adama karşı ve Karanların sakladığı gerçekleri merak ediyordum. Bizden bir şey gizledikleri kesindi. Sorun şu ki bunu neden yaptıklarıydı.

Günlerce aynı sirkülasyonla devam etti. Geceleri Yuşaların evini tabiri caizse dikizliyor; gündüzleri de normal hayatımı devam ettiriyordum. Yeni aldığım top, ilk aldığımız gibi değildi artık; biraz kirli ve pasaklıydı. Hafif yağmur atıştırırken herkes bir kenara çekilmiş ve yağmurdan kaçmaya çalışıyordu. Topum son atımın kurbanı olmuş ve ta Figen teyzenin bahçesine gitmişti. Yuvarlanan topumun ardından bakakalmıştım. Yuşa bana dönüp omzuma dokunmuştu.

“Merak etme. Yağmur kesilsin, getiririm.”

Başımı sallayıp sözlerine karşılık vermiştim. Kısa süren yağmurun ardından güneş doğmuş ve sudan arınmış bulutlar geride kalmıştı.

Herkes yeni doğmuş gökkuşağına bakarken ben de Yuşa'yı beklemeden onların evinin bahçesine koşmuştum. Topuma bakınırken kendimi arka bahçede buldum. Topum ortalarda gözüküyordu. Kimseden ses gelmeyince ağaçların ardına bakmayı kesmiştim. Ali'den destek almalıyım; o da bana yardım ederse bulurduk.

Evin hemen yanındaki portakal ağacına gözüm kaydığında kökünden dallarına doğru tırmanan gözümle, perdesi normalde kapalı olan camın açık olduğunu fark etmiştim. Perdesi tamamen açık olan cama bakarken cama yapıştırılmış resim kâğıtları ve günlerimi hatta haftalarca meraktan ölüp gecelerimi heba ettiğim altın saçlı kızı görebilmiştim. Elinden büyük bant rulosundan kesmeye çalıştığı bir parça bandı eline aldığı ve daha önceden yapıştırılmış resim kâğıtlarına baktığı yüz ifadesini buradan görebiliyordum.

Gözleri ortalanmış, eline aldığı yeni bir resim kağıdına odaklanmışken önce canı takip eden bakışları daha sonrasında beni bulmuştu. Daldığım için sanırım ona bakmam rahatsız etmiş olacak ki camdan aşağı kaymış ve gözden kaybolmuştu. Sanki görebilecekmişim gibi parmak uçlarımda yükselmiş ve olabildiğince gökyüzüne doğru uzanmıştım. Ortalama bir adamın yarısı kadardım ama başa-
rabilirdim belki.

Benden neden çekindiğini anlamasam da birkaç dakikanın ardından başını hafifçe yukarı kaldırıp yüzünün yarısını görebileceğim şekilde bana bakmıştı. Uzanmayı kesip gülümsedim. El salladığımda yine gözden kaybolmuştu. Saçlarımı karıştırıp anlamaya çalıştığım ruh hâlimle biraz daha baktım ama perde sanki kendiliğinden kapanmıştı. Bakmayı bırakıp neden burada olduğumu hatırladığımda etrafıma bakındım ama yine bulamamıştım. Yuşa tam arka bahçeden çıkarken yanıma geliyordu.

“Bulamadın sanırım...”

Başımı sallayıp bulutlara baktığımda durmak onu eksiltmemişti. İyice koyulaşan havayla bastıran yağmurun arasında herkes gibi ben de eve kaçmıştım. Eve girdiğimde annem elektrik gider diye hazırlık yapmış ve her zamanki gibi yanılmamıştı. Anneler hiç yanılır mıydı ki zaten?

Karanlıkta geçen vakti kısaltıp hepimiz odalarımıza dağılmıştık. Odama annemin izinden giderken bana bıraktığı fener ile elindeki

mumu dökmeden odamdan çıkmıştı. Feneri bir açıp bir kapatırken sabahki zaferim aklıma gelmişti. Boş bir düşünce değildi; bunca zaman bütün fikirlerim ve şüphelerim bir şeylerin saklandığı yönündeydi. Ama şimdi her şey daha belirgindi. Yarın bir yolunu bulup o kızla konuşmalıyım. Nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Acaba saklambaç oynasak ve ben ağaca mı tırmansaydım? Ya da annemi ikna edip Figen teyzelere oturmaya gitsek ve ben onu bulmak için evin üst katına çıksam? O kadar çok merak vardı ki içime sığamıyordum.

Bu merakın iyi sonuç verip vermeyeceğini bilmesem de pişman olmayacaktım. Onlar her ne saklıyorsa bu ortaya çıkmalıydı.

Yarın hiç vakit kaybetmeden kalkıp erkenden giyindim. Tabii kendimce erkendi. Annem bir hazırlığın içinde bir o yana koşuyor bir bu yana yürüyordu. Annemi takip etmek zorlaşınca sormayı denedim.

“Anne ne yapıyorsun?”

“Oğlum Ali ve annesi bize gelecek akşam yemeğinde de beraber olacağız.”

Gülümseyip benim için hazırladığı kahvaltıyı yedim. Abim odasında harıl harıl çalıştığı için gün içinde onu çok fazla görmüyordum. Kız kardeşim de küçüktü ve onunla top oynamam mümkün değildi. Biraz daha büyüsün, abisi ona ne oyunlar ne taktikler verecekti ama biraz büyüsündü işte.

Kahvaltım bitince anneme dışarıda olduğumu haber verip kapıdan çıktım. Ayakkabılarımı giyerken Ali ve annesi bizim eve geliyorlardı. Ali yanıma gelirken annesi annemle buluşmuşlardı.

“Nasılsın Çağan?”

“İyiyim Ali, sen nasılsın?”

“İyi aynı ne yapalım, Karanları çağıralım mı?”

Omuz silktiğimde ben de çağırıp çağırmamamın arasında kalmıştım. Ali bana soran gözlerle baktığında cevap verecektim ama Karan ve Yuşa, babası ve annesiyle arabaya binip uzaklaşmıştı.

“Sanırım istesek de bu mümkün değil artık.”

“O zaman saklambaç oynayalım çok güzel bir saklanma yeri buldum.”

“Tamam ama taş-kâğıt-makas yaparız.”

Ellerimizi yumruk yapıp taş-kâğıt-makas yaptığımızda Ali yemiş ve bir süre onu bulamadığım bir oyun sürmüştü. Sonunda pes edince Ali gözlerimi kapattığımda gelmişti. Yeri saklı kalmalıydı öyle değil mi?

Bu sefer gönüllü o ebe olunca keyfim yerine gelmişti. İşte şimdi o kızı kimse fark etmeden görebilecektim.

Ali geri saymaya başladığında koşarak Yuşaların arka bahçesine koştum. Portakal ağacının hemen altından yukarı baktığımda çok da yüksek olmayan, neredeyse basamaklı ağaca tırmanıp dün geceki düşüncemi faaliyete geçirmiştım.

Yukarı tam da pencerenin karşısındaki kalın ve aşağıdan bakıldığında yapraklardan görülmeyecek olan o dala çıktım. Pencere kapalı olduğu için altın saçlıyı görmem mümkün olmuyordu. Saçlarıma takılan dalları alıp cama attım. Birkaçı kaçsa da bir tanesi cama değmişti. Acaba camı açar mı diye bekledim ama sadece gölgesini perdenin önünde görebilmiştım. Neden bu kadar çekiniyordu ki. Kimdi bu kız? Ali'nin sesini duyduğumda aşağı inip beni görmeden evin etrafından koşup sanki oyundaymış gibi sobelemiştim. Ali mızımız bir kedi gibi küsmüştü bana.

“Ben seni o kadar arıyorum ama her seferinde sobeliyorsun.”

“Canım arkadaşım benim, ben ebe olurum tamam.”

“Hayır ya sıkıldım hadi tek kale maç yapalım.”

“Tamam sen topu alıp gel, ben de annemden meyve suyu da alırım içeriz.”

Başımı sallayıp eve gidip topunu alırken ben de annemden meyve suyu isteyip beklemiştim. Annem benim yerime taşıdığı bardakları bahçede bize vermişti. İçtiğimiz meyve suyuyla enerji toplamış ve tek kale maçımızı yapmıştık. Akşama kadar süren oyun ikimizi de yormuş, acıktırmıştı. Annem yemeğin hazır olduğunu haber verince ikimiz de koşarak eve girmiştik. Tabii annem bizi mutfaktan önce banyoya kovalamış ve üstümüzü değiştirmişti. Ali'ye benim kıyafetlerimden vermişti. İkimiz de tozdan arınınca aşağıda mis gibi kokan yemeklerden yemiş ve doymuştuk. Abim bize katılsa da elindeki küçük not defteri masada açık bir şekilde yemek yiyordu.

Bu kadar azme alkış gerekti ama şimdi annem bunca insanın içinde şebeklik yaparsam kızardı kesin.

Yemekte uzun sohbetler yapılmış ve gece yarısına yakın çaylarının dibini gören Aliler kalkmışlardı. Evlerine gitmeleriyle odama koşmuştum. Karşımda oturan gizemi çözmek üzereydim. Evde yanan tek bir ışık yoktu. Ama o kız evdeydi. Nasıl olur da tek başına ve karanlıkta kalabiliyordu. Birkaç dakika geçip gitmişti. Kapılarındaki hareketlilikle bakışlarımı oraya sabitlemişim. Yine o korkunç adamı gördüğümde neden burada olduğunu çözmeye çalışıyordum. O kıza bu adam mı bakıyordu şimdi? Ben bu mesafeden ürkerken o kız yanında neden kabul ediyordu ki? Elindeki poşeti çöp konteynırına attığında gerisin geri eve girmişti. Peki o adam karanlıkta neden oturuyordu? İçime bir rahatsızlık çöktüğünde yatağıma geçip oturdum. Komodinde duran suyu içip uzandım. Ben de Çağansam, bu karmaşıklığı çözmeden bana rahat yoktu.

Günlerce tırmandığım portakal ağacından alabildiğim tek sonuç bana vuran gölge olmuştu. Yanımda getirdiğim oyuncaklarımı bile göstermişim ama sadece perdeye değen eli olmuştu. Yine bir gün portakal ağacının üzerindeydim. Hava da kararmak üzereydi. Elimde kız kardeşimin parmak kuklaları vardı. Tek yaptığım ses çıkarmadan bir hikâye canlandırmaktı. Gözümün biri hep pencereden çıkar umduydu. Bir an eli perdeye gitti hafifçe aralanan perdenin hemen ardında sapsarı saçlarının parlaması ve odasına giren kişinin aciliyeti ile perde açılmadan kapanmıştı. Ben pes etmemişim. Kuşlar uçmaktan pes eder miydi hiç? Karıncalar yuvasına kış için hazırlamaları gereken erzaktan, kediler yavrularından vazgeçer miydi? Ben de öyle vazgeçmeyecektim işte. Yine usulca indim aşağı üzerimi silkeledim. Yapacak bir şey yoktu. Yarınki kimsesizliği kollayacak ve bu ağacın üstündeki yerimi alacaktım.

Devam eden boşluk ve kıza olan merakım günleri hatta haftalarımı almıştı. Ben ev ile portakal ağacı arasına yol yapmış, şaşmadan sürekli yeni oyunlarla kızın ilgisini çekmeye çalışıyordum. Birkaç kez düşme tehlikesi atlatsam bile bu beni yıldırılmamıştı. Bugün yine herkes beni saklambaç oynuyor sanırken ben burada ve ilgi bekleyen bir kedi gibi o kapıyı aralamaya çalışıyordum. Bu sefer sadece gülümsemek ve ses çıkarmadan durmak zorundaydım. Yine gölgesi

cama vurduğunda el sallamıştım. Hiç beklemiyordum ki bugünün o gün olduğunu ... Perdeyi açmış ve bana yer ile bakıştığı gözlerinin arasında, birkaç kez çekine çekine başını kaldırıp gözlerime bakmıştı. Hiç istifimi bozmadan samimiyetle el salladım. O da bana karşılık kolunu ve elini gelişi güzel sallamıştı. Saçlarının ucunu göremiyordum ama bütün bedenini saracak kadar gür ve uzundu. Üzerindeki kıyafeti dahi örten parlak saçları vardı. Artık çekinmeyi bırakıp bana baktığı gözleriyle elinde tuttuğu kâğıdı bana gösteriyordu. Elindeki kâğıdı yere atıp penceresini kapatmış ve gölgesini bile esirgemişti benden. Hiç vakit kaybetmeden aşağı inip kâğıdı almıştım yerden. Hemen kazağımın içine koyup bir oyunun içinde olduğumu unuttumdan başka bir köşeye saklanıvermiştim. Karnımın içindeki kâğıdı çıkarıp baktığımda inanamayarak çizilmiş resme göz gezdirdim. Kâğıdın üzerinde hiç beklemediğim bir şekilde ben vardım. Yani başka bir ağacın üzerinde arkadaşı yoksa kesin bendim o.

Beni güler yüzlü ve neşeli bir çocuk olarak çizmişti. Demek ki bu şekilde görüyordu. Kâğıdın diğer tarafında yine aynı resim ama bu sefer bir pencerenin içinde kendini üzgün ve gözyaşlarıyla çizmiş ve beni dehşete sokmuştu. Neden ağlıyordu ki? Kimdi seni üzen? İçime bir burukluk oturduğunda ayağa kalkıp kâğıdı yine sakladım. Arkadaşlarım beni arıyordu. Koşarak evin diğer tarafından caminin arkasına, oradan da yola çıkmıştım. Kimse yokken ebenin yumduğu ağaca sobelediğimde herkes yine şaşırarak nereden geldiğimi çözmeye çalışıyordu. Annemin sesiyle ona dönüp eve girmem için çağırması oyunu dağıtmış ve herkes benimle birlikte dağılmıştı. Eve gidip elimi yüzümü yıkadım. Kâğıdı yastığımın altına koydum ve aşağıda yemek için bekleyen aileme katıldım. Abim yine odasında yemek yiyordu. Kız kardeşim yanımda ve benimle oyun oynamaya çalışırken önümdeki yoğurttan verip yemesini sağladım. Tabii biraz da üstüne dökmüş olabilirdim ama bu hâlimize annem sevinmiş ve başımı okşamıştı.

Yemek bittiğinde kız kardeşimle oyun oynayıp içimdeki bütün sevgimi ona sundum. Onun hâlâ savunmasız ve kendi başına hareket edememesi benim desteğimle tamamlanıyordu. Uykusu gelene kadar oynamış annemin istediğinde ben de odama gidip oturmuştum. Hep birlikte geçirdiğimiz vakitler en sevdiğim vakitlerdi. Yastığımın

altındaki resmi alıp yeniden o resme baktım. Neden üzgün bir kız vardı bu resimde? Resimler yaşadığımız dünyanın güzelliklerini yansıtmıyor muydu?

Yerimde duramayıp masamın üzerinde duran kâğıtları elime alıp yere serdim. Boya kalemlerimi alıp sarı saçlı biçarenin hâlini öğrenmek için ben de cevaben resim yapmaya koyuldum. Gerçekten resimle konuşmak zordu. O kadar zamanımı almıştı ki. Annem geldiğinde zar zor toparlamıştım. Görmesindi. Görürse kızardı belki. Haklı da sayılırdı ama ben o kıızı öğrenmek istiyordum.

Yatmam gerektiği için annemi ikna edip odamdan gönderdim. Sonra karanlıkta kaldığımız günler için ayrılan feneri açıp resmimi bitirdim.

Cevaben yaptığım resmimi ben anlıyordum; umarım sarı saçlı kız da anlardı. Yastığıma değen başım sanki bu anı beklermişçesine uykuya dalmıştı. Aynı gökyüzünün altında merakım artan günlere yine göz açacaktım.

Ertesi gün erkenden kalkıp kimse sokağa dökülmeden portakal ağacının dibindeydim. Hâlâ Karanlar yoktu. Ağaca çıkacakken sanki beni beklermiş gibi bana bakan sarı saçları serpilmişti rüzgâra. Pencereden bana uzanınca elimdeki kâğıdı sallayıp gösterdim. Onun adına olduğunu anlaması için uzatıp parmağımınla hedef gösterdim. Sonra hiç beklemeden ağaca tırmanıp daha ince olmasına rağmen küçük bedenimi taşıyacak kadar sağlam olan dala kadar yaklaştım. Tabii uzaktı yine ama bana bir şey uzatırsa alabilirdi resmimi. Ben ona kâğıtla uzanınca o da çekinmeden uzanmıştı. Aramızdaki uzaklığı ölçemiyordum. Anlaşılan bu şekilde veremeyecektim bu cevabı. Ne yapsam, diye düşünürken yanımda duran portakal ağacından bir portakal kopartıp resmi ona sardım. Çekilmesi için elimi bir sağa bir sola sallıyordum. Bunu çok geç anlasa da çekilmiş ve ben de hedef almıştım. Nişan aldığım açıklıktaki pencerede atılan portakal yüksekte gitmiş ve içeriye ta uzaklara yuvarlanmıştı. Kız bunu gördüğünde koşarak portakalı alıp pencere yaklaşmıştı.

Resimde bir pencere çizmiştim. Pencerenin içinde ağlayan kıızı tasvir etmiştim. Bu sefer onun neden ağladığını anlamak için üzgün bir surat çizip ona doğru çizdiğim bir ok ile bunu ona anlatmak istedim. Portakala sarılı kâğıdı açıp birkaç damla portakal suyu akmış

olan kâğıdı düzeltilti. Yere eğildiğinde ne yaptığını göremesem de kalktığı anda kâğıdın daha da düz olduğunu görebildim; resme bakıyordu. Anlatmak istediğim şeyleri o çiziklerde arıyordu. İçeri yöneldi ve birkaç dakika gelmedi. Sonra bir masa iterken buldum onu. Pencerenin tam karşısına yani benim tam önüme düşüyordu. Sandalyeyi çekip oturdu. Önünde yine kâğıtlar vardı. Saçlarını önce bir kulağının arkasına sonra da diğer kulağının arkasına sıkıştırdı. Buna rağmen saçları tel tel önüne savruluyordu. Onu izlemek bu kadar güzel olabilir miydi? Ben neye karışmışım böyle? Neydim ben? İçimde kanatları semanın üstüne çıkmış kuşlar nasıl da çırpınıyordu. Arada bana bakan gözlerine sabrediyordum. Yapacak ne bir şeyim vardı ne de aklım başımdaydı. Belki de saatler geçmişti ama kalem darbelerini beklemek bile vaktin geçişini kaybediyordu. Kâğıdı özenle katladı ve masayı kolaylıkla ittirdi. Pencerenin dibine gelip aşağı baktı. Kâğıdı usulca bırakıp yine bana baktı. Yüzündeki parlaklık ve duru bakışlarını saklamaya gidip pencereyi ardından kapattı. Ben de hızla ağaçtan indim. Üstümde kalanları silkeleyip kâğıdı koynuma sakladım. Koşarak eve gittiğimde onun cevabını okumak adına odama âdeta uçmuştum. Kapımı kapatıp yatağıma oturdum. Kâğıdı koynumdan çıkartıp dikkatle açtım.

Resimde bana anlattığını inceledim. Bulutlara değen bir adam, elinde uzunca bir sopa ile elini havaya kaldırmış ve eğilmişti. Ondan katbekat küçük çizilmiş bir kız, ağlayarak kollarını ona uzatıyor ve ondan korkuyordu. Gözlerinden akan kocaman damlalar yerde gölet oluşturmuştu. Adamın sureti resmedilmemişti.

Dehşet içinde resme bakıyor, anlamakta zorlanıyordum. Bu güzel kız şiddet mi görüyordu yoksa? Gözlerim dolarken hemen daha dün akşam serdiğim kâğıtların devamını alıp resim çizmeye başladım. Eğer ki onu döven veya onun canını yakan varsa onu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Bitirdiğim resimle odamdan çıkıp dışarı koştum. Portakal ağacının dibinden birkaç tane küçük taş toplayıp ağacın tepesindeki yerimi almıştım. Beni fark etmediği için camına birkaç taş fırlattım. Tabii üç tanesinden denk gelen bir taneyle tok ama etkili bir ses çıkarttığında altın renkli kız pencereye yaklaşmıştı. Beni gördüğünde gülümseyen ifadesi ile afallamıştım. Elleri saçlarında gezen hâli,

benim niye geldiğimi bir an unutturmuştu. Portakal ağacının güçlü kolunda oturuyorken bacaklarım iki yanda sallanıyordu. Bedenime nüfuz eden bu mutluluğu çözemiyordum.

Az biraz aklım başıma geldiğinde bir portakal kopartıp kıza daha çekil demeden fırlatmıştım. Güzel yüzü aniden solan altın kız şaşkıncaya yana kaymış ve son anda gazabımdan kaçmıştı. Resmen fiyaskoydum. Onu korkuttuğum için kendimi pataklamak geliyordu içimden.

Çekildiği kenardan bana ve daha sonra fırlattığım portakala bakarak içeri gidip portakala sarılı kağıdı almıştı. Bana el sallayan şaşkınlığını sakınmadan pencereyi kapatmış ve gözden kaybolmuştu. Onun gitmesiyle ben de ağaçtan inip kendi evime doğru ilerlemiştim. Ön bahçede banka oturmuş beni bekleyen Ali'yi gördüğümde yanına gidip oturmuştum. Dalgındım. Durgun ve sessizdim.

“Neyin var Çağan?”

“Yok bir şeyim, öylece daldım sadece.”

“Sanki üzgün gördüm seni.”

“Hayır, sadece biraz yorgunum. Ne yapalım?”

Yorgundum gerçekten. Evet, kolaylıkla ağaca çıkıyordum ama yoruyordu beni. Hele bugün iki kere çıkmıştım.

“Bilmem, istersen yeni aldığım tasolarla oynayalım, ne dersin?”

Başımla onayladığım Ali cebinden çıkardığı tasolarla oynarken akşam ezanına kadar dalıp gitmiştik. Ali'nin annesi Sevgi teyze artık eve gitmesi gerektiği için Ali'yi çağırdığında bende ayağa kalkmıştım ki karşı yolda yaklaşan arabadan inen Yuşa ve Karan bize el sallamıştı. Demek dönmüşlerdi. Onlar evlerine doğru koşarken daha kapıyı çalmadan açan korkunç yüzlü Fuat çocukları içeri almış ve beklemişti. Onunla göz göze geldiğimizde bakmayı kesip Sevgi teyzeme ve Ali'ye veda ederek eve girmiştik.

Elimi yüzümü yıkadığımda salona doğru ilerleyip kurulu masaya annem de oturttuğunda yemeğimi yemeye koyulup sonrasında iyi geceler dileyerek odama çıkmıştım. Bugün altın kıza verdiğim kâğıtta sadece ağlayan bir oğlan çocuğu çizmiştim. Tarifteki o çocuk bendim. Kollarımın arasında bir kız vardı. Saçları kâğıdın bittiği yere kadar sarı renkli kalemimle boyamıştım. O benim arkadaşımды. Onu korumak ve zarar gelmesini istememem normal olmalıydı. Mesela

Ali benim kardeşim kadar yakındı. Ona bir zarar gelse onu korumak için her şeyi yapardım. Ama içimdeki bu burukluk niyeydi? Neden ailesi onu saklamak zorundaydı ki? Ondan utanıyorlar mıydı?

Günler geçmek bilmemiş ve ben de vazgeçmeden bir kuş misali yine kendimi portakal ağacında buluyordum. Sanki evinin yolunu kaybetmiş bir derviş gibi ağaç ve ev arasına yurtlar kurmuş, aklımın yolunu buraya adamıştım. Çözmeden bırakmayacağım bu konuyu nihayete erdirmek istiyordum. O gün ona verdiğim son cevap resmimden sonra görememiştim. Nitekim yaz bitmiş ve ben okula başlamıştım. Okulum hızla ilerliyor ben ağacın tepesinde kalan aklımı geriden getiriyordum. Hepimiz büyüyor ve yeni insanlarla bağlar kuruyorduk. Bir gün Ali'yle oyun oynuyor, bir gün Karan ve Yuşa bize gelince ders çalışıp ödev yapıyorduk. Hepimiz aynı okulda ve özel rica ile aynı sınıfa alınmıştık. Her birimiz başarılı olmak için çok çalışıyorduk.

Hiç bıkmamıştım. Her ayın aynı günü aynı saate denk gelen günlerinde o ağacın tepesinde, bir divane portakal bekçiliği yapıyordum. Zaman acımamıştı. Sonbahar kışı kovalamıştı. İlkbahar gelmiş ve yeniden çiçekler açmıştı. Bu arada babamın babası bizi ziyarete gelmişti. Uzun sakalı ve takkesi başında her gün benimle birlikte namaza gidiyor ve her namazın ardından abim ve Ali'nin de katılımıyla bize bitmek bilmeyen en nadide hikayelerini anlatıyordu.

Bir ezanın peşi sıra namaza gitmiş, dedemin vesilesiyle ezberlediğim dualarımı namazımı eda ederken okumuştum. Caminin içinde hep beraber oturduğumuzda müezzin ve imam da bize katılmıştı. Dedem, Hz. İbrahim peygamberi ve onun yaşadıklarını anlatıyordu bize. Allah'ın dostu Hz. İbrahim peygamberin hayatını can kulağımızla dinlemeye koyulmuştuk.

İbrahim peygamberin hayatını dinledikçe kendi hâlimize şükretmemiz gerektiğini düşünüyordum. Bizler Müslüman bir ailenin evlatlarıydık. Sırf bu sebepten bile şükürlerimiz eksik kalırdı. İbrahim peygamberin Allah'a olan inancı ve güveni, ateşe atılırken bile onunla Allah arasına girilmesini istememesi beni çok etkilemişti. Suya dönen ateşin mucizesi beni şaşkına uğratmıştı. Allah ne derse o olurdu elbette. Nemrut çok zalim bir adamdı. Kibirli ve kendini yüksekte görüyordu. Şükür ki cezasını bizzat Allah tarafından bir

sinek ordusu ile vermişti. Beynine giren bir sinek onun sonu olmuştu. Allah en iyisi bilendi. İmam ve tabi dedemin eşliğinde yeni bir hikâye daha katmıştım hayatıma.

Dedem ile camiden çıkarken yağmur ansızın bastırmıştı. Alelacele eve varmıştık ki abim geçen bir arabanın yağmur suyuna tutulmuş ve sırılsıklam olmuştu. Dedemle birbirimize baktığımızda kahkahayı koyuvermiştik.

Abim kaşları çatık ayakkabılarını çıkarmıştı ki annem ve babam ne oldu demeye kalmadan onlar da hâlimize gülmüşlerdi. Annem anaç bir tavırla abime havlu getirdi. Yukarı çıkan abimin ardından biz de içeri geçip oturmuştuk.

Dedemle vakit geçirmek her çocuğa gerekli bir ders gibiydi. Bize yaşadığı her hikâyeyi ve anıyı aktarır; bizi de bilgi sahibi yapardı. Gençlik anıları bitmiyor ama benim uykum ağır basıyordu. Yukarı çıkıp yatağıma oturmuştum. Öğretmenimin isteği ile başladığım günlük yazma işimi bitirip yastığa başımı yerleştirmiştım. Az önce bastırılan uyku, odamın aydınlanması ile beni dik oturmaya teşvik etmişti. Gecenin bu saatinde 'bu ışık da ne' derken pencereye yaklaşmıştım. Gördüğüm şey, Karan'ın babası Kemal amcanın boynuna sarılmış, saçları yerlere uzanan sarı saçlı kızı eve götürdüğüydü.

* * *

Aylar geçmişti. Hasret rüzgarları esiyordu yüreğimde. Bu neyin sızısıydı ya Rabbim? Elim ayağım birbirine girdiğinde evden çıkmayacağım aklıma geldi. Çıksam, kesin annem ya da babam fark ederdi. Kapılar kapanana kadar gözükmeden izledim onları.

Allah'ım bir kanat ver bana.

Uçayım da gideyim ona.

Ya Rabbi elim ayağım gidiyor düşlerimde.

Ben kulun divane oldum.

Allah'ım yok mu bunun devası?

Varsa söyle edası.

Yapar kulun kulluğunu,

Elleri göklerde haktır duası ...

Onu gördüğümden bu yana gözlerim kapanmıyordu. Altın kızı düşünmek, içimde uçak kuşları durduruyordu. Sabahı zor etsem

de gözlerim acısa da yatağımdan kalkıp aşağı inmiştim. Dedem abimle okulu hakkında sohbet ediyordu. Abim sınavını başarıyla tamamlaması üzerine isteği bir okulda yer etmişti. Hep arzu ettiği gibi doktor olacaktı. Dedem beni gördüğünde kaşlarını çattı.

“Çağan bu ne hâl oğlum?”

“Ne oldu dede?”

“Sen uyumadın mı?”

“Yok dede, uyku tutmadı.”

“Gel bakalım yanıma.”

Yanına gittiğimde beni kollarının arasında sevmiş ve duasını etmişti. Ben de içimden âmin, diyordum göklerin ve yerlerin sahibi olan Allah’a.

Dedemin duası bittiğinde kahvaltımı bitirip dışarı çıkmıştım. Ali’yi çağıracaktım ama ilk önce portakal ağacına doğru yürüdüm. Evde olan komşularım beni fark etmemişti. Daha da büyüyen ağaç dallarında meyvesini yeniliyordu. Tırmandığım ağaçta elimde tuttuğum minik taşları, saklı cennetime attım ve sabırla bekledim. Denk gelen taşların ardından bir gölge belirdi. Ardını kovalayan perdenin sıyrılıp aramızdaki engeli kaldırmasıyla onu görmüştüm.

* * *

Bir şey vardı ki ona hakim değildim. Zaman her zamanki gibi dilediğince akıp gitmişti. Öyle ki geçen günlerin kaybolan ayların yıllara eş değer olduğunu anlayamamıştım. Tek bir haber almadan geçen onca günün ardından anlıyordum ki o da benim gibi büyümüşü. İnsan anılarında yaşattığı insanları aynı kalır sanıyordu. Gözlerine denk geldiğimde beyaz tenine yayılan kızılığın fark etmiştim.

Kaçırıldığı gözlerine bakmayı sürdürürken penceresine daha da yaklaştığında tebessüm etmiştim. Oturduğum dal ağacın da heybesiyle güçlenmişti. Sanki odasından içeri doğru büyüyecekti. O kadar yakındı pencereye. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda bir adım geri çekilerek beni içeri davet etmişti. Dalgınlığımdan mı yoksa benden hüküm almayan bedenimden midir bilmem oturduğum dalda kayıp pencerenin kenarlarından tutarak içeri girmiştim. Fazla ses çıkarmış olacağım işaret parmaklarıyla dudağına bastırarak sessiz olmamı istemişti.

Gerginlikten elimi ağzıma götürdüğümde gülmüş ve parmak uçlarımda yürüyerek sessizliğimi ilan etmiştim. Şok içindeydim. Aslında hiç tanımadığım bu kızın odasında ve saklı bir kapının içine yol almıştım. Bana gösterdiği masaya oturdum. Odasında üç tane sandalye vardı. Tabii bunlar bir çocuk odasında kullanılan kısa sandalyelerdendi.

Oturduğum masa kareydi ve üzerinde birçok resim vardı. Birçoğu tanıdık gelmişti. Sanki bir ağaç üzerinden birçok resim çizilmişti kâğıda.

Masanın üzerindeki kileri kaldırıp yerine yeni ve boş kâğıtlar yerleştirdi. Heyecanla onu takip ediyordum. Yanıma çektiği sandalyeye biraz mesafe koyup oda oturdu. Bana uzattığı kalemleri elime bırakıp elindeki sarı kalemle resim çizmeye bir adım atmıştı. Tek bir kelime söylememişti. Sesini duymak nasip olmamıştı. Bir süre ne yapacağımı kestiremezken onu izlemiştim. Kağıdına çizdiği güneşle yeni bir dünya çiziyordu.

Elimde yeşil bir kalemle donup kalmıştım. Şu an ne yapıyorum? Nasıl girmiştim bu odaya? Nasıl bırakırdım bu odayı bilmem ama şu an buradaydım işte. Bir süre sonra bana çizdiği güneşi gösteriyordu. Ağzını açmamıştı. Kelimeler yoktu aramızda. Küçüktüm, bilememiştim belki de. Yok olan tek şey zamandı. Yeni yeni fark ediyordum. Öğlen namazı için müezzin, ezan-ı şerifi okumuş ve kulağımıza dolan huzura şahit olmuştuk. Bana bakmıyordu; resmine odaklanmıştı.

Resmi bittiğinde benim önüme bıraktı. Bir güneşin altında bir kız ve bir oğlan çizmişti. Oğlan kızdan uzundu. Onun önünde bir koruyucu gibi dimdik ve ayaktaydı. Arkasına çizilmiş siyah gölgeden sakınıyordu bu oğlan. Gözlerime düşen hüznle ona baktım. Bana bakmıyor, masaya arka arkaya boşluk vererek ve ritmik bir edayla vuruyordu. Gürültülü değildi ama tırnağının masaya vurmasıyla çıkan minik bir tınısı vardı. Bir melodi değil de bir söz gibi konuşuyordu âdeta. Ben çizirken o bu tınıyı devam ettirdi. Resmim bittiğinde ona verdim.

“Bu senin için...”

Parmağını dudağına tekrar bastırıp kapıya baktı. Korktuğunu hissediyordum. Nitekim ayağa kalkıp gitmem için pencereyi açtığını

görmüştüm. Kalkıp ses çıkarmadan ağaca tutundum. Allah'a şükürler olsun, bu ağacın tohumu bu eve yakın doğmuş ve bana el ayak oluyordu. Zorlansam da ilk seferimde aşağı inmiş ve kimseye görünmeden eve varmışım.

O kadar çok tınısını dinlemiştim ki. Mırıldanıyordum.

“Nını nı nı nı nı nını nını nı nı nını / nını nı nını nı nını nı nını nı nını nı nı nı nını.”

Odamın yolu kulaklarımı doldurmuş ve dilimden dökülen tını bana olan çağrısını konuşturuyordu. Bunu anlamamın imkânı yoktu. Yalnızca elleri konuşmuştu.

Âdeta bu tını, bana olan bir çağrıyı bağıryordu dilimde. Odamda sürekli tekrar yapıp hâlâ üzerimden atamadığım ve bir öğleden sonrasına sığabilecek bütün sevincimi odama sığdırmaya çalışıyordum.

Heyecanıma ve kıpırdanan yüreğime anlam veremesem de bütün bir hafta sonum bu şekilde geçmişti. Bir vakit bulup ödevlerimi yapmayı da ihmal etmemiştim. Allah'ım, sen bu yolda bana yardım et.

* * *

Yine bir okul sonrası üstümü değiştirip portakal ağacına tırmanmışım ama bugün şanslı günümde değildim. Hani büyüklerimin dediği o gül cemalini görmememe izin verilmemişti. Kim bilir neredeydi. El mecbur inmişim aşağı. Kendi evime geçerken karşıma çıkan Karan, aklımla başım arasındaki o boşluğu alıp götürmüştü. Nutkum tutulduğu için aval aval bakmışım yüzüne.

“Ne arıyorsun Çağan?”

“Topum kaçtı da yine bulamadım.”

Yalan söylemek günahtı, Allah'ım sen beni affet. Onların yaptığı da günahtı. Neden saklayıp bize yalan söylüyorlardı ki? Böyle düşünerek bir yandan kendi ayıbımı mı kapatıyordum? Bir anlık sesim titreyince bana anlamaya çalıştığı bakışlar attı. Daha ilk kez bugün yakalamıştı beni bu aile.

“Peki burada mı?”

“Ha... Hayır...”

“Belki öteki komşudadır, yardım edeyim sana.”

“Teşekkür ederim Karan, ben hallederim. Onun yerine akşama ders çalışırız istersen.”

“Olur, okuma kitaplarımı alıp gelirim.”

“Olur beklerim.”

Hızlı adımlarla evin etrafında sanki topu arıyor gibi Karan eve girene kadar bu şekilde aradım. O eve girdiğinde odama koşmuş-tum. Elimi yüzümü yıkayıp topumu hemen sakladım. Eğer ki Karan gelince topu görürse anlardı yalan söylediğini.

Akşama kadar kitap okudum. Okuduğum kitap bana tat verme-se de Karan ve Yuşa gelmişti. Ali bugün misafirlige gittiği için onu görememiştim. Geç saatlere kadar kitap okuyup hep birlikte vakit geçirmiştik. Bir ara dedem yanımıza katılıp bizlere yeni bir hikâye anlatmıştı. O anlattıkça bizler can kulağımızla dinliyorduk.

Figen teyze, Karan ve Yuşa’yı çağırana kadar bu şekilde devam etti. Gece vakti dedemin devam eden sesinde uyuyakalmıştım. Ha-yallerim yaşantımdan farklıydı. Onu gerçekten tanıdığım ve beni odasına davet ettiği günden sonra yine göremez olmuşum.

Bugün tam bir ay geçmişti. Okullar tatil oluyordu ve bir yaz ta-tiline giriyorduk. Karneler dağıtılıyor ve notlarım ailemi memnun ediyordu. Çok çalışıp onları gururlandırmak beni mutlu etmişti. Saklı bahçem ortalarda yoktu.

Onu özleyiyor ve nedensizce görmek isteğinde buluveriyordum kendimi. Dedem ile birlikte camiye yürürken, Ali başına taktığı tak-kesini tutarak bize doğru koşuyordu.

“Yavaş oğlum, düşeceksin!”

“Dede, bugün bize ne anlatacaksın?”

“Çağan, oğlum sabret. Namazımızı kılalım da anlatacağım elbette.”

“Tamam dede.”

Saflar sık bir şekilde namazlar eda edildi. Ardından zaman za-man bize katılan insanların da bizimle bir çember oluşturmasıyla dedem, anlatacağı konuyu açıklamıştı.

“Güzel torunumu merak içinde bırakmadan bugün anlatacağım hikâyeye geçelim Müslümanlar! Allah’ın izniyle bugün imam efendinin doğrultusunda efendimiz Muhammed Mustafa’nın (sav) mi-raca çıkışının mucizesini dillendireceğim.”

Dedem bir soluk verip anlatmaya başladığında duyduklarım-la öğrendiklerim bana yeni ufuklar açıyor. Ol deyince olduran Al-lah’ın büyüklüğünü hayretler içerisinde gün yüzüne çıkarıyordu.

Cehennemi ve cenneti gezen efendimiz ve ardından Allah'ın huzuruna çıkan bu güzel peygamber, beni kendine meftun bırakıyordu. Onun her hareketi her bir adımı bizlere büyük dersler veriyordu. Geçmişine bakmadan gelecekte yol alamazdı insan. Bu yol gösterici bizlere gönderilmiş ümmetin peygamberine şükürler olsun. O kadar ince düşünülmüştü ki hayatı aslında bizim için aydınlık bir yoldu. Dedem her anlattığı hikâyede olduğu gibi son cümlelerinde beni de lafına katıp onore ediyordu. Birlikte evlerimize dağılırken dedeme bakıp gülümsedim.

“Ne oldu evlat?”

“Dede, ben seni çok seviyorum.”

“Ben de seni, benim güzel torunum.”

Beni kolunun arasına alınca eve doğru dip dibe yürümüştük.

“Dede, akşam da camiye gidelim değil mi?”

“Gideriz elbet. Yemeğimizi yiyelim, sonra namaz vakti gideriz.”

Kocaman gülümsedim. Ali evine gitmişti çoktan. Onun da bize katılması çok sevindiriyordu beni. Evin önüne geldiğimde Karan ve Yuşa, ellerinde tuttıkları tabak ile bize yaklaşmıştı.

“Merhaba, nasılsınız?”

“İyiyiz güzel çocuklar.” diye cevap vermişti dedem.

“Annem yola giderken kıymalı börek yapmış; biz de size bir tabak getirdik.”

“Elinize sağlık, anne babanıza selam gönderin.”

“Tabii ki...”

Yola mı demişti o? Nereye gidiyorlardı acaba? Dedem elindeki tabağı alıp içeri girmişti.

“Siz de mi gidiyorsunuz?”

“Hayır biz gitmiyoruz. Annem ve babam gidecekler. Bizimle Fuat abi kalacak.”

Gözlerimi kırpıştırdım. O adam yine mi buraya gelecekti yani? Anlamsız bakışlarımın ardından Karan devam etti.

“Belki bir hafta kadar uzun bir süre kalabilirler ama biz yine oyun oynarız. Yarın bir maç yapalım ne dersin?”

Başımı sallayıp onayladım.

“Ben içeri gireyim, annem bekler. Yarın görüşürüz.”

Onlara el sallayıp içeri girmiştim. Dedem, kız kardeşimle oynarken annem akşam için hazırlık yapıyordu. Ben yukarı çıkıp babamın bana aldığı maket arabanın yanına gittim. Abim kapının kenarından bana bakıp ‘ne yapıyorsun’ der gibi kaşlarını havaya kaldırdı. Yanıma gelip oturdu ve birlikte maket arabamı tamamladık. Etiketlerini yapıştırırken annemin hepimizi çağıran sesi bizi yemek masasının etrafında toplamıştı.

Hepimiz bir arada yemek yiyerek kaynaşmıştık. Kardeşimi yarırmaya giden annemin ardından namaz kılmak için abdest alan dedemle birlikte abdest alıp bir kez daha caminin yolunu tutmuştuk.

“Başka hikâyelerin var mı dede?”

“Ömrüm yetip de dilim konuştuğça var elbet, güzel torunum.”

Gülümsedim. Ne güzel kalbi vardı dedemin. Sanki torunu değil de daha yakını olurmuş gibi çok içtendi.

“Dede, seni dinlemek derslere çalışmaktan daha güzel.”

Kıkırtısını duyduğum o nahif sesi ile başımı okşayan dedeme baktım. Birlikte caminin bahçesine vardığımızda dedem, kendisiyle aynı yaşta olan dedelerle sohbet başlamıştı. Ben de Ali’yi bekliyordum.

Eli yüzü ıslak gelen Ali, belli ki abdestini yeni almıştı. Allah’tan cami yakındı da hasta olmayacaktı. Müezzinle birlikte hepimiz camiye girip namazlarımızı kıldık. Dualar, göklerdeki yerini alıyordu âdeta. Selam verilip namazlar bittiğinde bahçeye çıkıp oturmuştuk.

“Çağan oğlum, yatsıyı da kılıp öyle gidelim, olur mu?”

“Olur dede. Annemlere ve Ali’nin ailesine haber verip gelelim.”

Başımı sallayıp önüne döndüğünde yanına oturan dedelerle sohbeta başlamıştı bile. Ali’yle evlere haber verip caminin bahçesinde oyun oynamaya başlamıştık. Ali beni sobelemek için koşarken ben kaçıyordum.

“Sobe...”

Bağıran Ali’ye hırsıyla koşup onu yakalamak için peşinde koşuyordum. Ali çok iyi koşuyordu. Yakalamak hayli zorlaşınca durdum ve nefesimi düzenlemek için derin solukları içime çekiyordum. Ellerimi dizime yerleştirdim ve çömeldim. Çok yorulmuşum. Neredeyse

bir saattir koşuyordum. Cami büyük bir bahçeye sahipti. Yanında Ali'nin ve onun yanında da bizim evimiz vardı. Caminin diğer tarafı Karan ve ailesinindi. Onların evi de çok yakındı. Dedemin başı kalabalıklaşmış, sohbetler koyulaşmıştı. Biz çimlere oturup Ali'yle çimleri izliyorduk. Evet, insan yorulunca boş vakit kolluyordu. Ali ile öğretmenlerimiz, sınıf arkadaşlarımızla oyunlarımız hakkında konuşuyor; bir de derslerdeki zorlukları hatırlatıp birbirimize koca adamlar gibi nasihat ediyorduk.

Bugün cuma akşamıydı, Müslümanlar için önemli bir gündü. O yüzden bugünü çok seviyordum ama en çok pazartesi seviyordum. Her şey yeniden başlıyordu o gün. Yeni bir hafta demekti; yeni bir başlangıç gibi. En çok da dedemin sayesinde anlattığı bir sohbet sayesinde Efendimiz (sav) için severdim bugünü. O da bir pazartesi günü doğmuştu. Bugün de değerli ve anlamlıydı.

Biz öylece konuşurken akıp giden zamanla beraber yatsı ezanı okunmaya başlamıştı bile. Cami avlusu hareketlenmeye başlamış ve herkes camiye girmeye koyulmuştu. Dedemin yanına giderken tuvaletim gelmişti.

“Dede, siz gidin ben tuvalete gidip geleyim.”

“Tamam, dikkat et yavrurum.”

Ali omzuna elini koyan dedemle birlikte içeriye girince, ben de caminin lavabosunda ihtiyacımı çabucak giderip abdest aldım. Ellerimi silkelerken terliklerimi ıslak giymek zorunda kalmıştım. Kollarımı sallayarak camiye ilerliyordum. Avluya geçerken bir ses, yerimde kalmamı sağlamıştı. Sesi tekrar duymak için kulaklarımı bir anten gibi açmış ve radarlarımı keskinleştirmiştim. Ses kesildi, diyerek yürümeye başladığımda kulaklarım yine o tınıya ayak uydurmuştu. Durdum ve sesin geldiği yöne yürüdüm. Birine bir şey mi olmuştu Allah aşkına?

Birkaç ses daha duyduğumda, sesin Yuşa ve Karanların evinden geldiğini fark etmiştim. Yanında durduğum evin ön bahçesinde oynayan arkadaşlarımın sesinden farklıydı bu ses. Arka tarafa geçip portakal ağacının altına geçmiştim. Karanlık olduğu için; ışık tutmadığı sürece beni kimse göremezdi. Sarı saçlı arkadaşşıma bakmak için ağaca itinayla tırmandım. Ağacın dibinde ev eşyasının kırılmış parçaları vardı. Benim büyük bir gürültüyle duymakta olduğum ses de tam bir kırılma sesiydi.

Gece vakti hiç tırmanmamıştım bu ağaca. Gerçi buna gerek de yoktu ama sanki ona aitmiş gibi hissediyordum. İyice yaklaşıp uzandığımda pencereyi tıklatmış ve cevaben pencereyi açmasını beklemiştim. Uzunca bir bekleyişin ardından pencereyi açmayınca ümidimi kesip aşağı inmek için oturduğum dalda doğruldum. Ayağımı attığım dal ile pencere, çıtırtılı bir sesle açılmıştı. O anda yüzünü örten saçlarıyla altın kızı gördüm. Vücudu yükselip alçalıyor, derin nefesler alıyordu. O anda ani bir refleksle sordum.

“Merhaba. İyi misin?”

Bana hafiften kaldırdığı başıyla gözlerini geri çekip pencereden uzaklaşmıştı. Yanına gitmemi mi istiyordu? Birkaç hamle yapıp pencerenin kenarlarına tutundum. Bana bakmadan yatağına oturmuştu. Beyaz elbisesi ve sarı saçlarıyla daha uzun boylu gelmişti gözümde. Büyümüştü sanki iki günde. Sahi, aynı yaştaydık değil mi?

Odasına girmemle pencereyi kapatmış ve oturmam için bir sandalye çekmişti. Sanki benim için çizilmiş resimleri uzatıp bakmamı sağlamıştı.

Resimlerde bir kız ağlıyordu. Yerler göllenmiş ve ağlayan kızlarla doluydu. Ona baktığımda gözlerinin altı kızarmıştı. Burnunun ucu pembeleşmiş ve şişmiş yüzü ile bana çekinerek bakıyordu.

“Neyin var?”

Aceleyle parmaklarını dudaklarına bastırıp susmamı istedi. Benden neredeyse bir yemek masası kadar ileride oturuyordu. Nedendi bu yaşlar? İçimde bir huzursuzluk vardı.

“Sana yardım etmemi ister misin?”

Beş parmağının beşini de ağzına kapatıp ağlamaya başlamıştı. Yanına gittiğimde ellerini bana siper etmiş ve beni durdurmuştu. Yerimde durdum ve yere oturdum.

“Tamam gelmiyorum ama ağlama...”

İnci gibi tane tane dökülen yaşları bir bir elinin tersiyle yanaklarından silmişti. Onun ağlaması canımı yakıyordu. Yanaklarımda bir sıcaklık hissettiğimde parmaklarımla sildim. Ağlıyor muydum? Yoksa bu sıcaklığın başka bir izahı yoktu. Onun yaşları benim bedenime akıyordu sanki. Bu durmayan yaşları silsem de bitmiyordu. Serçe gibi olmalıydı insan. Kıymeti bu ya ağlamaktan korkmalıydı.

Ayağa kalkan saklı bahçem yanıma geldi ve tam önüme oturup dizlerinin üzerinde yerleşti. Akan yaşlarımı sanki düşerse kırılırmış gibi tek tek sildi. O da ağlıyordu; ben de...

“Ağlama...”

Kelimeler dilime mühürlenmiş gibiydi. Onun üzülmesinden ötürü sanki kendimi sorumlu hissediyordum.

“Üzülme...”

Her sildiği yaş diğerine durak oluyordu sanki. O da durulmuştu ben de.

“Kim seni ağlattı?”

Birtakım tıkırtılar geldiğinde paniklemişti. Benim gözükmemi istememişti. Pencereyi açacakken geç kalmış; kolumdan tutup beni yerden kaldırmıştı. Ben de kapıya bakakalmıştım. Beni sürükleyip dolabın içine oturtmuş ve aniden dolabın kapağını yüzüme kapatmıştı.

Dolap benim sığabileceğim kadar bir büyüklüğe sahipti. Dolabın kapakları perdeli ve tırtıklı bir desene sahipti ve içerisi rahatlıkla hava alıyordu. Aynı zamanda dışarıyı çok net görebiliyordum. Halbuki dışarıdan dolabın içindeki kıyafetler gözükmüyordu.

İçeri girecek olan kişi her kimse; bir odaya nasıl girilmezse o şekilde girmişti. Babam her zaman ‘Kim olursa olsun birinin odasına girerken kapıyı tıklatıp da girin belki uygun değildir’ derdi. Bu kişi benim şahsen çekindiğim ve bir miktar ürktüğüm adamdı. Neydi adı? Hah... Evet Fuat’tı.

İçeri girerken arkasına bakmıştı. Sarı saçlı arkadaşşıma sormamıştı bile girmek için. Kapıyı kapatırken dışarıyı kolaçan etti ve kapıyı kapatıp ardından kilitlemişti. Arkadaşım çalışma masasının yanında neredeyse yok olmuş ve ondan korktuğunu anlamıştım. Kollarını kendi bedenine dolamış ve bir bebek kadar küçücük kalmıştı. Fuat yavaşça yaklaştı ona.

Sesi dahi çıkmayan arkadaşım ona durması için elini kaldırdığında elini tutmuş ve onu kendine doğru hızla çekmişti. Kalbim ağzımdaydı. Yüreğim sıkışırken onun titreyen ellerinden tutup arkama almak istemiştim. Ellerini saçlarında gezdirdi ve bu arkadaşımı ağlatmaya yetmişti. Gözlerim kanıyordu sanki. Ruhum kirlenmişti. Ellerimin içine batan tırnaklarım. Onun korkusunu bana yüklemişti. Gözlerimin şahit olduğu şeyler onun sessizliğinde boğmuştu beni. Allah’ım yardım et bana. Dursun bu dünya!

Allah'ım al canımı bu dolap tabutum olsun. Nefes alamıyordum. Sanki kıyamet kopuyordu. Yerler sallanıyordu da ayaklarım alışıyordu. Allah'ım bu nasıl bir acı? Yüreğimi köze mi bastım ben? Canımın acısını ölçemiyordum bile. Uyuşan bedenim ile gözlerimi ve kulaklarımı kapattım. Bakmazsam geçer miydi? Duymazsam biter miydi?

Büyük bir gürültü duyduğumda odadaki sessizlik, yerini boşluğa bırakmıştı. Kapanan kapı ile bedenim uçurumlardan aşağı bırakmıştı benliğimi. Gözlerimi açarsam sanki bir daha göremeyecektim.

Dolabımın kapağı yavaşça açıldığında yüzündeki kaos ile bana bakan arkadaşım içine çekilmiş bir şekilde geri çekilip gitmem için pencereyi açmış ve yatağına oturmuştu. Ellerindeki leke çıkarmış gibi üzerine sürüyordu. Ona bakamıyordum. Yüzüne bakarsam ölürdüm zira. Sessizliği ruhuma çığlıktı sanki. Ona döndüm ama sesimi kaybetmiştim.

O pencereden nasıl gücüm yetti de indim bilmiyorum. Ağacın yarısına geldiğimde düştüğümü hatırlıyorum. Ayaklarım, beni götürdüğü yere bakıyordu âdeta. Caminin lavabosunda gözümü açmıştım sanki. Ellerimi ve yüzümü yıkıyordum. Bedenime yapışmıştı bu gece. Karanlık gölgelemişti acımı. Sözler anlamını yitirmişti dünyamda. Renkler adını kaybetmişti hayatımda. Ben değildim ben...

Üzerim sıırsıklam olmuştu. Gitmiyordu. Bitmiyordu. Aklımdan çıkmıyordu. Öylece donup kalmış, arkadaşımın yanında olamamıştım. Onu koruyamamıştım. Ellerimden hiçbir şey gelmemişti. Onu söküp alamamıştım. Yanıyordum. İçim kor kor yanıyordu. Bu acı nasıl geçirdi? Canımı nasıl silerdim? Nasıl bırakıp da gelmiştim buralara? Yüzüne bile bakmaya cesaretim yoktu ki. Sesi olamamıştım bu küçük bedenimle.

Ellerim titrerken bomboş camiye ayak basmıştım. Kimse kalmamıştı içeride. Bir ben kalmıştım sanki bu dünyada.

Adımlarım beni bir köşeye fırlatıp atmıştı. Bedenim bir çuval gibi düşmüştü caminin halısına. Başım çarparken aklımı kaybetmiştim. İçim kopmuştu yerinden. Kalbim atmıyordu artık.

Allah'ım al canımı da kurtulayım. Bu acıya yer yoktu. Geriye bir ben kalmamıştı.

Yıllar geçmişti. Yıllar akıp gitmişti ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Onu tekrar nasıl mutlu edebilirdim bilmiyordum. Öğrenmemiştim daha; bir insanın nasıl ayağa kaldırılacağını. Çiçeğin nasıl koklanacağı, kitaplarda yazmıyordu. Nefes nasıl verilir? Her şey öylece vardı ve biz ona karışmıştık. Günlerce uyuduğum o günü hatırlamak dahi istemiyordum. İstedğim tek şey bugünümü harcamaktı. Bugünümü canımın içine ayırmıştım. Onun mutluluğu geçmişime gölge oluyordu. O gün hiç yoktu; ben ölmüştüm yahut beni doğurmuştu yeniden. Bahçede saçlarını tarayan saklı cennetime yürüyordum ...

* * *

Gözlerim Ali'nin çılgılığı ile aralandı. Bu bir uyanış değil de bir ölüme çağrıydı âdeta. Ali'nin yüzümü tutup beni kendime getirme çabası, kalkmayan kollarımın ardına saklanmıştı. Bedenim tutmuyordu. Beynim, parmaklarıma ve kollarıma hükmedemiyordu.

“Çağan iyi misin? Kendine gel!”

Ali'nin bağırдыğını duyuyordum. Sadece onu duyuyordu kulaklarım. Başka bütün sesler susmuştu. Uğuldayan sesler vardı etrafımda. Yerden havalanan bedenimi hissetmemiştim. Gözlerine şahit olduğum kişi babamdı. Bedenim savruluyordu ama gören olmamıştı. Gözlerim kapanırken kendimi yine kapatmıştım dünyaya.

Buz gibi serin bir odada gözlerimi açtığımda yalnızca boşluğa bakmıştım. Burası da neresiydi? Aklıma yer eden hayal kırıklarım canlandığında hıçkırıklarla ağlamıştım. Uğultular baş gösterirken korkumun esiri olmuştum. Kimseler yoktu. Sesimi duyacak kimse yoktu. Bembeyaz odada renksiz kalmıştım. Biri bir şey demişti de on yıl yaşlanmıştım. Büyümüştüm küçücük bedenimle. Bedenimi kendime çektiğimde nerede olduğumu bilmediğim bu odanın kapısı ansızın aralandı. Hareket dahi etmemiştim. Yanıma yaklaşan küçük adımlar benim can arkadaşım Ali'ye aitti.

Ali usulca yanıma yaklaştı ve uyandığımı yeni fark ederek gülmüseddi. Kocaman yatağa yaklaşıp yanıma oturmuştu. İkimiz değil, birçok kişi rahatça sığardı bu yatağa. Ali ellerini omzuma yerleştirdi. Kocaman bir dağ gibi yanımda olduğunu hissettirmişti.

“Çağan iyi misin?”

Hâlâ ağladığımın farkında değildim. Bedenim sadece gözlerimle hareket ediyordu. Gözlerimi yumdum ve bir daha açmak istememişim.

“Çağan, çağırمامı istediğın birisi var mı?”

Başımı eğdiğimde istediğım şeyin ne kadar karanlık olduğunu düşünmüştüm. Bunu yapabilecek kimsenin olmadığını biliyordum.

“Çağan, korkuyorum arkadaşım.”

Gözlerimi yavaşça açtım. Burnumu umarsızca çektim ve doğrulamak için olanca gücümle kalktım. Kolumdaki kabloları hissetmemiştim bile.

“Çağan dur. Hastanedeyiz.”

“Eve gidelim Ali!”

“Sana ne olduğunu anlatmayacak mısınız?”

“Anlatacağım ama şimdi değil...”

Başımı sallarken kapı yeniden aralanmıştı. Kapıdan annem, babam, dedem ve arkasından da abim girmişti. Kapının aralık kalan kısmından Ali'nin ailesini görmüştüm. Allah'ım, beni bu kadar düşünen insanlar varken saklı cennetimi kimse düşünmemiş miydi?

“Oğlum nasılsın? Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Eve gitmek istiyorum.”

“Ne oldu sana?”

“Düşüm.”

O kadar hızlı ve net cevaplar vermişim ki kimsenin içinde bir şüphe bırakmamıştım. Benim cevaplarıma şaşırın ailem beni kırmamış ve hastaneden bir an önce çıkmıştık. Odama babamın kollarında çıktığımda hâlâ hâlsiz olmamdan nefret etmişim. Ali beni bir an yalnız bırakmamıştı. Annem zorla birkaç lokma yemek yedirmeye çalışmıştı. Verdiği ilaçlar beni ayakta bırakmayıp uyutuyordu. Kapanan gözlerimi, bilmem kaç saat sonra kâbusla açmışım. Kan ter içinde ve karanlık odamda yatağımda bacaklarımı kendime doğru çektiğimde sessizce ağlamaya başlamışım. Kabusum olmuştu Fuat. Aklımın için sürekli gördüklerim canlanmış ve yok olmamıştı. Benim çıkardığım seslerin aksine odamın içinde bir tıkırtı duyduğumda hemen yere baktım. Yere serili yatakta Ali sesime uyanıp kalkmıştı. Yanıma gelip oturdu.

“Neyin var Çağan?”

“Şışt... Ses çıkartma!”

“Anneni çağırayım mı?”

“Hayır!”

“Neden ağlıyorsun peki?”

Gözlerimi kapatıp dizlerime başımı yasladım. Ona söylersem bana inanır mıydı? Yardım eder miydi bana?

“Ali!”

Arkadaşım bana o kadar yakındı ki kıyamadığı için yanımda kalmıştı. Ondan başka sırdaşım yoktu bu hayatta. Yapmam gereken şey, onun da yardımını almaktı. Bu yaşadıklarına ancak Ali inanırdı.

“Efendim arkadaşım.”

“Seninle bir şey paylaşacağım ama ölene kadar kimse bilmeyecek.”

Ali yataktan kalktı ve koridorun ışığını içeri veren kapıyı usulca kapattı. Yanıma gelip oturana kadar onu bekledim. Oturduğunda konuşmaya başlamıştı.

“Canım arkadaşım, Allah şahit olsun ki senin sırrın benim sırrım.”

Gülümsemiştim. Belki de yıllarca gülemeyeceğim, yüzüme yerleşen tebessümü son bir kez arkadaşım Ali’ye en içten şekilde gülümseyerek göstermiştim. Ona ilk fark ettiğim saklı cennetimi, evine ilk girişinden son ana kadar olan bütün yaşadıklarımı anlattım. Son andaki detayları hızlı geçmiştim. Onları dillendirmek bile canımı yakıyordu.

Ali beni can kulağıyla dinlemiş, bir an gözünü kırpmamıştı. Duyduklarıyla, şaşkınlığı yüzüne vurmuştu. Biten konuşmalarım bana uzun uzun bakmış ve biraz yaklaşıp bana sıkıca sarılmıştı. Hiç bitmeyen yaşlar yanaklarımdan akıp gitmişti. Ali’nin kolları bana cesaret vermişti. Bir demir yutmuş gibi huzur bulmuştum. Benden ayrıldığında onun da kızaran gözlerine şahit olmuşum.

“Nasıl yaptın Çağan? Bunca acıyı nasıl yükledin?”

Burnumu çektim. İçim sızlıyordu. Bu et kesliğinden, kol kırılmasından daha beterdi. Ali’nin elini, atmakta olan kalbimin tam üstüne koydum. Ali artık kalbimi duyuyordu.

“Hani dedem bize bir keresinde Nemrut’un ateşe atmak istediği peygamberi anlatmıştı.”

Başını sallayıp beni onaylamıştı.

“İşte içimde öyle İbrahimler yanıyor...”

Ali gözyaşları içinde bana baktığında kollarımı bu kez ben dolamıştım arkadaşımın omuzlarına. Can arkadaşım benim, bana ne çok iyiliği dokunuyordu bilemezdi. Omuzlarımdan tutan Ali, beni silkelemişti.

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Bana yardım edersen onun hakkından gelebiliriz.”

“Nasıl Çağan? Kocaman adam, ona gücümüz nasıl yetecek?”

“Onu sarı saçlı kızdan uzak tutacağız!”

Gözlerini kırıştırmıştı. Anlamasa da işleve geçtiğimizde anlayacaktı.

“Çağan, her ne yaparsak yapalım, ben senin sonuna kadar yanındayım.”

Benim neden bir büyükten yardım istemediğimi biliyordu. İnanmazlardı bize. O kendini savunur ve haklı çıkardı; biz ise suçlu duruma düşerdik. Hele babam bunları duysa bana çok kızardı. Ali’ye anlatmam, içime okyanuslar serpmişti. Birlikte başaracaktık, buna inanıyorduk. Günlerce benim kaygıma düşen annemi rahatlatmak için hiç durmadan Ali’yle evde tur atıyordum. Nedense annemi, iyileştigiime inandırmam gerekiyordu. O iyileştigiime kanaat getirmediği sürece dışarı çıkmama izin vermiyordu. Bir haftanın sonunda annem dışarı çıkmamıza izin vermişti. İlk göze çarpan Yuşa ve Karan olmuştu. Ali hiç olmadığı kadar nefretle bakmıştı onlara. Bizi gördüklerinde yanımıza koşunca Ali ters yöne yürümüştü. Benim topum evin bahçesindeydi. Eline alıp yere, oradan da duvara doğru attı. Tek başına oynuyordu. Ah Ali, soğukkanlılığımızı korumazsak, saklı cennetimi nasıl kurtarırdık?

“Nasıl oldun Çağan? Hastalanmışsın.”

“İyiyim merak etmeyin. Bugün hava almaya çıktık Ali’yle.”

Ali’ye dönen bakışları yine beni bulmuştu.

“Ali’nin neyi var?”

“Sadece ısınıyor, top oynamak için.”

En yakın arkadaşımı savunmam ve dikkat çekmememiz gerekiyordu.

“Peki, oynamaya başlayınca bizi de çağırın. İkiye iki maç yaparız.”

“Tamam olur, ben sizi çağırırım.”

Onlar evlerinin önüne gittiğinde ben de Ali'nin yanında ilerlemiştim.

“Ali, ne yapıyorsun Allah aşkına?”

“Onlar bize hep yalan söylediler. Bunu yenemiyorum. Yalan kötü bir şey; Allah günah diyor yalana.”

“Ali, eğer ki onlarla kötü olursak arkadaşşıma nasıl yardım ederim? Lütfen şimdilik sessiz kalalım. Onun bizim yardımımıza ihtiyacı var.”

Ali topa vurduğu öfkesini bir kenara bıraktı ve bana döndü.

“Özür dilerim, batırdım değil mi? Ah aptal kafam!”

“Hayır Ali; sadece daha sakın ve normal davran. Sarı saçlı zorda kalmış arkadaşımız için buna mecburuz.”

Adını bile bilmediğimiz bir yoldaydık. Nasıl yapardık bilmiyorum ama tek bildiğim şey onu korumak ve oradan kurtarmaktı. O gün zor olsa da Ali'yi sakinleştirmiştim. Sabrediyor, günlerce düşünceler içinde boğuluyorduk.

* * *

Yaşadıklarımın üzerinden günler geçmişti. Ne benim yüzüm vardı ne de onu o hâlden sonraya görmek için cesaretim... Hiç bıkmamıştım. Yine portakal ağacında bir kuş gibi tüneyip bekliyordum. Ne yüzüm vardı bilmiyordum. Hakkım var mıydı buna? Benden izin almayan bir ruha sahiptim. Kah arka bahçeye saklanıp pencerenin açılma ihtimalini gözetiyor kah ağaç tepelerinde bekliyordum. Bazen Ali de bana eşlik ediyordu. İlk zamanlardaki gibi bize gölgesiyle gözükmüştu. Ali bunu anladığında ve bana neden gözükmek istemediğini sorduğunda, çekindiğini ve utandığını söylemiştim. Sanki o bendim ve onu dile getiriyordum.

Ağaçtan inmiştik. Birlikte ön bahçeye geçerken bir araba Figen teyzelerin evine yaklaşınca duvarın arkasından arabayı gözlemiştik. Ali tam arkamdaydı.

“Kim o acaba?”

“Bekleyelim, burada gözükmemiz doğru değil.”

Arabadan inen kişi bütün dünyanın rengini söküp almıştı benden. Nasıl gelirdi buraya? Nasıl izin verirdilerdi. Ellerimi sıkarken midem bulanmıştı.

“Bu o!”

Ali'nin sesi ile ona döndüm.

“O...”

İçim titrerken geriye çekilip bakışlarımı saklamıştım. Onu görmek bile başımı döndürmüştü. Benim saklı cennetim nasıl korkuyordu kim bilir.

Midem ağzıma gelince kenara geçtim. İçimde ne varsa kusmaya başladım. Aklıma gelen şeyler canımı yakıyordu.

“Çağan gitmemiz gerek, Yuşa geliyor.”

Öksürürken eski arabanın arkasına geçtim. Saklambaç oynarken nereye saklandığımı anlaması için Ali'yi de çağırdım.

“Merak etme, burada bizi bulamaz.”

“Demek bunca zaman buraya saklandın.”

“Şişt... Bizi duymasın!”

Dışarıyı gözlerken Yuşa sanki bir ses arar gibi etrafa bakmıştı. Kustuğum yeri görmemişti. Etrafa bakınıp uzaklaştığında ikimiz de dışarı çıkmıştık.

“Buraya saklanılacağını da hiç tahmin etmezdim.”

“Hadi gidelim, yakalanacağız...”

Duvarдан atlayıp caminin yanından evin yolunu bulmuştuk. Evin önüne geldiğimizde o şeref yoksunu adam ile konuşan Figen teyze ve eşi, duyduğumuz kadarıyla yarın yine gidiyorlardı. Harekete geçmeliydik. Onu korumak bu kez bize düşmüştü.

Ali annesini ikna edince bizde kaldı. Biz de neler yapabiliriz, diye geceyi sabah etmiştik. Sabah erkenden Figen teyze ve eşinin uzaklaşmasıyla, babamın işe gidiş saatinde annemin yanına inmemiz onu şaşkına uğratmıştı.

“Oğlum hayırdır, bu saatte neden kalktınız?”

“Anne, biz erken yattık ve erkenden kalktık. Kahvaltımızı edelim, Ali'yle yeni öğrendiğimiz bir oyunu oynayacağız.”

“Bu ne acele oğlum? Akşama kadar sokaktasınız zaten.”

“Biz yüzümüzü yıkayıp gelelim.”

Ali beni takip etmiş ve sırayla elimizi yüzümüzü yıkadık. Yemek masasına geçip annemin acele ile hazırladığı kahvaltıdan yemeğe

başladık. Ben bir an önce çıkmak için neredeyse koşan devekuşlarının maratonunda gibi hızlıca yiyordum. Ali de yemeyi bitirdiğinde anneme selam verip dışarı çıktık.

Yaz ayı olduğu için havalar sıcaktı. Bu sebepten olsa gerek Karanlar dışarıda kahvaltı masası hazırlıyorlardı. Biz de kenardan onları izledik.

“Ne yapalım Çağan, yanlarına mı gidelim?”

“Bugün Yuşalara gideriz. Gerekirse evin içinde oynarız. Onu yukarı kata çıkarmak yok Ali. Arkadaşımızı korumalıyız.”

Başını sallayan Ali ile top atıp aynı zamanda dikkat çekmeye çalışıyorduk. Karan bizi fark edince yemek masasından kalkıp bize katıldı.

“Hey, bugün bizimle maket yapar mısınız? Babam çok güzel bir gemi maketi almış da.”

Allah’ım, şükürler olsun. Bizim sesimizi duymuştu.

“Olur, yapalım anneme söyleyip gelirim.”

Ali ile annelerimize haber verip Karanların evlerine geçmiştik. Fuat da yanımızda oturmak zorunda kalmıştı. Ali bir kaplan gibiydi; eğer ki bıraksam onu paramparça edecekti. Ona bakışlarımla sakinleştirmeye çalışsam da nafileydi. Deli fişek ortalığı karıştırmaya iyiydi.

Herkesin pür dikkat gemi maketine odaklandığı bir anda Fuat ayağa kalkınca sanki ondan önce kalkmam hakmış gibi ben de ayağa kalkmıştım. Benim bu hareketim onu yerine geri oturtmak zorunda bırakmıştı.

“Şey lavaboya gideceğim.”

Tabi akşama kadar Ali’yle boş durmamış, sarı saçlı arkadaşımızın yanında olduğumuzu anlatan bir resim de çizmiştik. Okuma biliyor muydu bilmiyorum ama altına “Seni koruyacağım” yazmıştım. Ali’yi ve beni resmetmiş; onu da kollarımızın arasına almıştık. Bütün karanlıklardan koruyacaktım. Artık yalnız değildi.

Lavaboya diyerek koridora çıktığımda, yukarıda onun odası olduğunu bildiğim odanın kapısına yaklaştım. Kapının altından göğsümde sakladığım resmi yolladım ve hemen alt kattaki lavaboya girdim. Çıktığımda Fuat beni bekliyormuş gibi kapıda karşılaşmıştık.

Bana yalandan sırtıtmış ve mutfaka geçmişti. Onu kor ateşlere basıp elini kolunu kırmak istiyordum. Ama bunu şimdi yapamazdım. Buna

gücüm yetmezdi. Bedenim onun dörtte biriydi. Ondan korkmam da cabasıydı. Onun yaptıklarından değil, yaptıklarına göz yummak zorunda kalmaktan korkuyordum.

Sessizliğim boğazıma batıyordu. Akşama kadar onu Ali'yle güzelce yormuştuk. Bir o su istemişti bir ben... Hatta bir istek ile yemek yapmak zorunda bile kalmıştı. Ali ise abartıp tatlı ve kek de yaptırmıştı. Yorulunca koltukta biz oynarken uyuyakalmıştı. Ali'yle göz göze gelince zafer bakışlarımızla artık gitme vakti gelmişti.

“Nereye?” diyen Yuşa, bizi kapıdan geçirmişti.

“Yarın devam ederiz. Anneler ne zaman geliyor?”

“Yarın sabah burada olurlar.”

“Tamam, hadi görüşürüz.”

Ali ile bize geçtiğimizde ikimize de bir huzur gelmişti.

“Onu koruduk Ali.”

Arkadaşıma bakan gözlerim parlıyordu. Elime yeten tek şey onu koruyabilmenin mutluluğuydu. Ali yatağıma geçip oturduğunda ben de yanına oturdum. Kafasında her neyi toparlamaya çalışıyorsa bu yüzünden okunuyor ve belli ediyordu.

“Neyin var Ali?”

“Sadece yardım almayı denemeli miyiz, onu düşünüyordum.”

Derin bir nefes aldım. Haklıydı ama ailemi tanıyordum.

“Ali, can dostum. Benim babam öyle sevgisini ulu orta göstere-meyen, otoriter ve aynı zamanda çocuklarına çok düşkün bir adam. Başka birinden çocuklarına söz gelse dayanamaz. Hele ki benim yaptıklarımı duysa bana çok kızar. Yani ben öyle düşünüyorum. Hem o adamı bugün durdurduk. İnşallah sürekli fırsatımız olur da yardıma koşabiliriz.”

İçeriye bir anda giren abime bakakaldım. Beni duymamıştır umarım.

“Fırsatınız olsa, yardıma koşacağınız şey neymiş bakalım?”

Sorgudaymışım gibi hissettiğim garip gelen duyguyla afallamış-tım. Sadece saçma sapan konuşmamak için dua ettim. Abim yanı-mıza gelip cevabımı beklerken bir anlık Ali'ye bakmıştım. Umarım susardı.

“Yusuf abi, bugün bir kediyi ağacın tepesinden kurtardık da bir daha başımıza gelirse yardım etme fırsatımız olsun diyorduk.”

Gözlerim abimden kayıp Ali’yi bulduğunda inanamayarak ona baktım. Bunu günler önce yapmıştık. Evet, gerçekten günler önce bir kediyi ağaçtan öyle rastgele kurtarıvermiştik ama bunu söyleyebilmek Ali’ye meziyet katmıştı gözümde.

“İyi iyi, aferin size. Hadi yatıp uyuyun; yarın ola hayrola.”

“Yarın ola hayrola abi.”

Odadan çıkan abimin kapıyı kapatmasıyla Ali’ye döndüm. Tebessümüm kulaklarıma varmıştı.

“Ali, sen bir dâhisin. Bizi kurtardın.”

“Ya kardeşine bırak sen böyle şeyleri.”

“Sen yok musun sen ... Hadi yakalanmadan uyuyalım.”

İkimiz de yorgunluktan bayılmış ve yarını etmiştik. Ali’yle bir çete gibi Yuşaların yalnız kaldığı ve o soysuzun onlara baktığı günlerde onlara gidiyor, neredeyse hiç ayrılmıyorduk. Düşmanımız her daim yakınımızdaydı. Yazın bu sıcağında dışarıda oynayabileceğimiz bütün oyunları eve sığdırıvermiştik. Bazen öyle ki Karan ve Yuşa da dışarı çıkalım deyince tetikte oluyordum. Allah’a şükür onun yanına gitmesine fırsat vermiyorduk.

Bir gün yine onların bakıcılığını yapan soysuz Fuat onlara gelmişti. Akşam yemeğimi yemiş, pencerede bakınıyordum. Bütün ışıklar kapalıydı ama benim içim huzursuzdu. Odamda otururken kapının zili çalınca aşağı bir hışımla koşmuştum. Dedem biraz rahatsız hissedince camiye gitmemiştik ama Ali beni camiye gitmek için çağırıyordu.

“Anne, Ali’yle gideyim mi?”

“Oğlum direkt git gel. Dikkat edin olur mu?”

“Tamam anne merak etme.”

Geceleri serin olduğu için ince bir ceket giymiş ve çıkmıştım evden. Ali sabırsızca beni bekliyordu.

“Çağan, hadi geç kaldık.”

Kapıyı kapattığımda Ali beni caminin yanından Yuşaların evinin arka bahçesine sürüklemişti.

“Ali ne oldu?”

Korkmuştum. Acaba saklı cennetime bir zarar mı gelmişti? İçim sıkılmıştı birden.

“Çağan, hadi kontrol edelim. Bu adamla günlerce uğraştık ama ilk kez bu kadar erken yatırdı herkesi!”

Korkuyla portakal ağacına öyle bir tırmandım ki ellerim kesik kesik olmuştu. Ardımdaki Ali beni takip edip yukarı çıkmıştı. Cebinden birkaç taş çıkartıp bana verdi. Cama hafiften attığım taşlar tok sesler çıkarıyordu. Kimse yoktu. Akşamın sessizliği ve esareti sarmıştı etrafımızı. Loş bir ışık odaya dolmuş, perde hafiften aralanmıştı. Bize bakan arkadaşımız üzgün ve gözleri kıpkırmızıydı. Birkaç adım gerileyip pencereyi açtığında bizi içeri davet etmişti. Ali'ye baktığımda kafasını sallayarak beni onaylamış ve içeriye sırayla girmiştik. Belki benimle değil de Ali'yle konuşmak isteyebilirdi.

Biz içeri girer girmez pencereyi kapatan altın kız yüzü solgun bir hâlde yatağına oturmuştu. Ali'yle birbirimize bakarken ne yapacağımızı bilemeden yere çömelip oturmuştuk. Saklı cennetim nasıl da kırıgın bakıyordu boşluğa. Neden üzgündü ki acaba?

Benim aksine Ali sessizce el sallayıp kısık sesle konuşmaya başlamıştı.

“Merhaba.”

Ondan tarafa bakmamış, yüzünü yastığına çevirmişti. Ben de Ali'ye katılıp sessizce el salladım. Belki bize bir şeyler anlatırdı. Ama o kadar sessizdi ki oda.

“Nasılsın?”

Ali'ye dönüp baktım. Görmüyor muydu? Ağlamıştı işte, üzgündü belli ki.

İyi değildi bunu görebiliyordum. Bize attığı bakışlar hayal kırıklığıyla doluydu. Yüzünden süzülen incileri bunun ifade şekliydi. Kollarını kendine sararak yatağında iki büklüm oturduğunda elimizden ona bakmaktan başka bir şey gelmiyordu. Derdini tam olarak bilsek şimdi hâline destek olabilirdik ama ifadesizliği tam bir muammaydı. Ayrıca Ali de sabırsızdı.

“Oyun oynamak ister misin?”

Ama Ali yani, cidden mi? Her yer oyuncaklar ve resim kalemleriyle doluydu. Tabii Ali için oyun oynamak daha doğru evet. Etrafına

altın kıza ve bana bakan Ali'ye kaşlarım çatık bakmıştım. belki de buraya gelmemiz ona iyi gelmemiştir.

“İyi hissetmiyorsan biz gidelim olur mu?”

Bir kuştan daha kısık ve duyulası bir sesle konuşuyordum. Gözlerinin içinde kendimi görmüşçesine bana baktığımda nutkum tutulmuştu. Bana ihtiyacı varmış gibiydi. Yanlış da anlıyor olabilirdim ama sanki bana ‘gitme’ der gibiydi. Aniden kollarını gevşetti ve bize doğru yaklaşmıştı. Eline aldığı bir kâğıda bir şeyler yazdı ve uzun sürse de sabırla bekledik. Ezan okunuyordu. Biz ezanı sonuna kadar dinlerken o elindeki kâğıdı dikkatle çiziyordu.

Ezan bitmişti elindeki kâğıda siyah renkle iki çocuk çizmişti; bunlar biz olmalıydık. Beş harfli tersten yazılmış kelimeyi anlamaya çalışıyordum. Bu kelime benim bu hayata çivilendiğim, ilerisini düşünemediğim bir kelime olmuştu. Bunu yapardım, evet bunu isterse yapardım. Kâğıdı elimden alan Ali sessizce okumuştur.

“Gitme...”

İçim titremiştir ve gülümsemiştir ona; ‘buradayım’ der gibi... ‘Asla gitmem’ der gibi... O da sanki gülmüştü de bir ben görmüştüm.

Başımı sağa sola sallayıp gitmeyeceğimi belli ettim. Biraz oturduk. Biz ne kadar sessiz kaldıysak o da bir o kadar sakinleşmişti. Öylece güven vermek istedim ona. Uçmayı bilmeyen anne kuş gibi; ben varken sana bir şey olmaz demek istiyordum.

O bana bakmayı kestiğinde Ali'ye dönüp bakmıştım ki tıkrıklar duymamızla hepimiz biranda panikle miştik. Tam pencereyi açtım ki kapının hemen arkasından gelen ses ruhumu kirletmişti. Ali'nin bembeyaz olan suratına bakıyordum.

“Miniğim, ben geliyorum.”

Tüylerim diken diken olmuştu. Nasıl olduysa kendimi resim masasının altında, Ali'yi de bir hışımla dolaba tıkıyordu. Ellerim titrerken ses çıkarmamaya çalıştım. Masadan sarkan büyük beyaz bir kâğıt yüzümü saklıyordu. Umarım defolup giderdi ve biz de kurtulurduk.

Kapı açıldığında yorganının altında saklanan cennetim titriyordu. Biliyordum. Korkusunu hissediyordum. Kapı aralanana kadar birimizin kalbi durmasa iyiydi.

Kapı açılmış ve kirli zihniyetiyle bedenini içeri sokmuştu. Kalbim ağzımda atıyordu. Midem bulanıyordu resmen. Direkt cennetime yönelince ellerimi sıktım. Gücüm yetse ağzını burnunu kırardım ama nasıl yapardım? Bedeni ve omuzları geniş ama zayıf olmasına rağmen beni anlık olarak yere çalardı.

Cennetimin başucuna geldiğinde lanet elleriyle battaniyeye hamle yapmıştı. Cennetim ana rahminde annesine nasıl bağlıysa öyle tutunuyordu battaniyeye. Birkaç hamleyle battaniyeden kurtulan Fuat, elini cennetime uzatmasıyla cennetim ona öyle bir tekme savurmuştu ki şaşkınlıkla bakakaldım. Fuat iki büklüm olduğunda inlemiş ve nefesi kesilmişti. Bunu yaptığına inanamıyordum. Gözleri, korkuyla karşı hamle beklermiş gibi ellerini yüzüne savunma yapmıştı. Ona öyle bakması içimi yakmıştı.

Gözlerini kıstığını ve aynı bizim sokak köpeklerinin hırlaması gibi kısık ama gür bir ses çıkarmıştı. Toparlanması biraz zaman aldı. Kendini bulduğunda elini havaya kaldırmış ve cennetime tokat atmaya niyetlenmişti. Beynim öne atılmış ve bu kez onun saçının teline zarar gelmesine razı gelmemişti. Ne olacaksa olsun artık! Tokat daha altın kıza ulaşmadan koluna öyle bir asılmıştım ki şaşkınlıkla irkılmışti. Yani benden korkacağını düşünmüyordum. Kolu, okulda asılıp kendimizi yukarı çektiğimiz demirler gibiydi. Ben ayaklarım havada, ona nefretle bakıyordum.

“Sen de buradasın ha?”

“Bırak bizi git buradan!”

“Demek bunca zamandır bana çektirdiklerinin nedeni her şeyi biliyor olmandı...”

Beni çamaşır silkeler gibi silkelemiş ve savrulan bedenim resim masasının hemen yanına kadar itelenmişti. Başımı yere çarptığım için biraz dönen başımla etrafımı taramıştım. Ona atabileceğim tek şey ona işlemeyecek olan kalemler ve silgiydi. Kendimi nasıl kurtaracağımı bilmezken ayak sesini duyduğum Fuat hemen arkamdaydı. Beni yakamdan tutup kendine çevirmişti. Başım hâlâ dönüyordu. Ruhum bütünüyle titremişti. Korkudan değildi bu, kesinlikle değildi.

“Demek her şeyi bilmene rağmen sustun?”

“Senin gibi bir yalancı dururken bana nasıl inanırlar öyle değil mi?”

Bana öyle bir tokat atmıştı ki elinden kayıp gitmiştim. Üzerime çullanmış ve sanki ben ona hamle yapmışım da beni yere sermiş gibi

elinde küçücük kalan bedenimi hırpalıyordu. Bilincim gitmiş gibi hareket edemiyordum.

Tokadın hasarını toparlayamamıştım. Vakit kaybetmiyordu. Elle-rini, tek eliyle kaplayacağı boynuma dayamış ve nefesimi kesmek için hamle yapmıştı. Anlık ve resim resim gördüğüm şey Ali'nin dayanamayıp dolaptan fırladığı olmuştu. Kararan gözlerim aydınlanıyor ve tekrar kararıyordu. Ali, Fuat'ın kafasına atlamış ve alnını dişlemiştir. Fuat ellerini benden çekip Ali'den kurtulmaya çalışırken öksürük-lerim bütün odayı doldurmuştu. İki büklüm anbean Ali ve Fuat'a kayan gözlerim Fuat'ı takip ediyordu. Sürünerek masadan destek alıp doğruldum. Boynum ağrıyor ve kendime gelemiyordum. Ali'yi yatağa attığında, saklı cennetim dizlerini kendine çekmiş ağlıyordu. Fuat arkadaşımın dişlerinden kurtardığı alnını ovuşturmuş ve Ali'ye de bir tokat patlatmıştı. Ali öylece yatınca masada duran kalemleri elime alıp koluma doğru sakladım. Bana yöneldiğinde beni kolumdan tutmuş ve ayağa kaldırmıştı. Bana bir tokat daha savurup yere düşürmüştü. Üzerime çıkıp beni boğacağı sırada gözlerine baktım. Göreceği son kişi ben olacağım bu pislik insanın! Elimdeki kalemleri gözüne batırdığımda çığlık çığlığa bağırıyordu. Kanı yüzüme sıçrarken geri çekilip duvara yaslandım. Duvardan destek alarak ayağa kalktı-gımda Ali kendine gelmiş ve yattığı yerde doğrulmuştu. Beni görme-siyle omzuma girip odanın kapısına bakmıştı. Birlikte altın saçlı cen-net kıza bakıyorduk. Elinden tutup onu da ardımızda sürükleyerek aşağı indirdik. Onu koltuğa oturtup geri çekildim.

“Merak etme, artık hiçbir şey olmayacak. Korkma, seni kurtara-cağım altın saçlı cennetim.”

Ona içimden telaffuz ettiğim ismini söyleyince şaşırmış ve anla-mış olacak ki başını aşağı yukarı sallamıştı. Ali beni balkonun pen-ceresinden geçirmiş ve doğruca eve yönlendirmişti. Ali'nin suratın-da bir şey yoktu; o yüzden ilk onun bizde kalması için annesinden izin alıp geldi. Benim boynum sızlıyordu. Ceketimi düzeltene kadar Ali izin alıp gelmişti. Kolumdan tutarak destek olmuştu ve bizim eve girmiştik. Saksıların altına saklanan anahtarlar her zaman hayat kurtarıyordu.

Merdivenin sonundayken annem meraklı çıkan sesiyle seslen-mişti. İrkilerek geride kalan Ali'ye baktım.

“Biz geldik Melek teyze, uykumuz var hemen yatıyoruz.”

“Tamam kuzum, iyi geceler. Dişlerinizi fırçalayın unutmadan.”

“Tamam Melek teyze.”

Ben odama girdiğimde Ali de ardımdan kapıyı kapattı.

“Dur bir bakayım kardeşim.”

Yanıma gelip ceketimin fermuarını indirdi. Boynum açıkta kaldığında yüzünü buruşturmuştu. Hemen koşup ecza dolabından bulduğu kremi getirdi ve boynuma sürdü. Fermuarı geri çektim. Yüzümde bir şey yoktu; sadece dudakım patlamıştı. Onun kanını ıslak bir mendille silen kardeşim bana sıkıca sarıldı.

“Doğru olanı yaptık Çağan.”

“Öyle...”

Biz konuşurken yükselen siren sesleri ile yerimizden fırladık. Kapattığımız ışıkla pencerenin kenarına bütün bedenimi bir un çuvalı gibi taşımıştım. Geçtiğim kenardan olana bitene bakıyordum. Koşa koşa Yuşa ve Karan’ın evine giren hastane görevlileri kapıyı çaldı. Kapıyı açan kimdi göremesem de içeri giren kişiler ellerinde taşıdıkları sedye ile çığlıklarıyla sokağı inleyen, gün doğumunu çatlatan gün gibi herkesi ayaklandırmıştı. Sokağa dökülen insanlar bir yana, biz yaptığımız şeyin sonucunu izliyorduk. Yuşa ve Karan birbirine sarılıp ağlıyorlardı. Annem ve babam koşarak onların yanına gitmişlerdi. Ali’nin de anne ve babası gittiğinde korkuyla Ali’ye döndüm.

“Ölene kadar bu bizimle bir sır olarak kalacak kardeşim.”

“Ölene kadar kardeşim.”

Yuşa ve Karan’la içeri giren ailelerimize ve komşularımıza baktık. Yatağıma dönerken çığlıklarla giden arabanın sirenleri uzaklaştı da uzaklaştı.

“Biz uyuyalım. Onu kurtardık. Merak etme, artık ona hiçbir şekilde zarar veremez.”

Beni öldürecekti. Neredeyse başarıyordu da. Allah’ım korumuştun bizi. Ne yapmalıydım? Öylece kalakalıp onu acımasızca rahatsız eden adama teslim mi etmeliydim? Yapabileceğimi yaptım. Elim buna yetmişti.

İkimiz de yatıp bir an önce sabah olmasını diledik. Gözlerim her kapandığında elleriyle beni boğan Fuat’ın kanlı gözleri, gözümün

önüme geliyordu. Kâbuslarla geçen gecemin ardından nihayet sabah olmuştu. Annemin sesi ikimizi de uyandırmıştı. Ali sırtındaki sızı ile doğruldu. Elini yüzünü yıkayıp bana bakmıştı.

“Çağan dudağında sanki bir uçuk varmış gibi kabuk bağlamış. Boynunu saklamamız gerekiyor.”

Yakası yüksek bir gömleğimi ve ceketimin fermuarını sonuna kadar çekip kahvaltıya inmiştim. Annemin arkası dönük olduğu için bizi görememişti.

“Günaydın Melek teyze.”

“Günaydın kuzularım güzelce uyudunuz mu bakalım?”

“Evet uyuduk.”

“Dün gecedan beri hepimiz ayaktayız bir bilerseniz neler...”

Duraklayan annemle göz göze gelmemek için çabalasam da kabak gibi duran dudağımdaki yaraya bakmıştı.

“Oğlum, dudağına ne oldu?”

“Ben de anlamadım, sabah kalktığımda böyleydi anne.”

Sesim titremişti; bir şey anlamasın lütfen, anlamasın.

“Kâbus mu gördün rüyada?”

Başımı salladığımda yanıma gelip bana sıkıca sarılmıştı. Kolum dahi sızlıyordu ama sesim çıkmamıştı. Ali yüzünü buruşturmuştu. Benim acıma sahip çıkmıştı içten içe.

“İçine mi doğmuş güzel oğlum, komşumuzun çocuklarına bakan Fuat’ın ayağı kayıp düşmüş gözlerine kalem girmiş acilen hastaneye kaldırdılar. Onlardan çıkan ses seni rahatsız ettiyse demek ki, rüyana etki etmiş olabilir.”

“Ne olmuş ne olmuş?”

“Ayağı kaymış Aliciğim.”

Ali’ye bakan gözlerim şaşkınlıkla açılmıştı. Neden yalan söylemişti? Neden bizi ele vermemişti? Şaşkınlığımı atamamışken Ali bir soru daha sormuş ve anneme dönmemi sağlamıştı.

“Peki ya şimdi nasılmış?”

“Ben de Karan’ın annesini aradım, onlar direkt hastaneye gittiler. Sanırım şu an oradalar. Ameliyat olmuş. Geldiklerinde geçmiş olsun demek için gittiğimizde öğreniriz.”

Başını sallayıp annemin önümüze koyduğu yemekleri yerken dalıp gitmiştim. Ali'ye baktığımda dünkü yediği tokattan mıdır bilmem dişlerini kontrol ederek yemeğini yemeye çalışmıştı. Ben de yemeğimi yiyip anneme teşekkür ettikten sonra yukarı çıkıp pencerenin kenarından aydınlığa saklanmış karanlık eve baktım. Onlar buraya taşındığından beri huzurum kalmamıştı. Saatlerce pencere önünde bekledik. Akşam saatlerinde Yuşa ile Karan kapıya çıkmış, uzun zamandır bekledikleri anne ve babalarına doğru koşmuşlardı. Onlara sarılıp içeri girdiler. O yoktu. Şükürler olsun ki yoktu.

Böyle bir kötülüğü yaptığım için üzülüyordum ama pişman değilim. Canım arkadaşım ve beni öldüresiye dövmüştü. Yapabileceğim tek şey buydu. Eğer ondan kurtulmasaydım o benden kurtulacaktı.

Anlamadığım şey, bizi ele vermemiş olmasıydı.

Günlerce de ne ses vermişti ne de soluğu çıkmıştı. Bir soysuz yüzünden çekmediğimiz çile kalmamıştı. Ortalık öyle sakindi ki günlerimiz bizi okulların başladığı güne kadar götürmüştü. Ne yazık ki altın saçlı cennetimi o gecedan sonra görememiştım; tabii karanlık kalan odasından başka... Yine alıp uzaklara götürmüşlerdi onu. Bana da sabırdan başka bir şey kalmamıştı.

Fuat'ı aklıma getirmiyordum artık. En son annemden öğrendiğimiz tek şey hastaneden çıktıktan günler sonra iyileştiği ve tek gözünün yüzde yüz kör olduğu diğer gözünün de yüzde doksan körleştiği idi. Üzülememiştım. O bunu hak ediyordu.

* * *

Öyle derinlere kayıyordum ki zaman artık beni içine çekiyordu. Mevsimler geçiyor ben artık geçmişin eseri olarak yeni yaşlarımı kucaklıyordum. Çocukluğum gözlerimin önünden giderken kendini adadığı adalet duygusunu benimsemiş bir evlat olarak aileme bir umut aşıladığıma inanıyordum. Bugün liseden mezuniyetimin nişanıydı. Liseyi bitirdiğimde herkes abim gibi doktor olma yoluna girmemi beklerken ben hukuk fakültesini kazanarak onları şaşırtmıştım. Çocukluk hayallerimiz bir yana bugün avukat olmak isteyen ruhum çırpınıyordu. Benim gibi hayallerini genişletenlerde vardı. Can dostum Ali, birlikte geçirdiğimiz yıllarımızda hep hayalini kurduğu psikoloji bölümüyle o da istediğini almıştı. Kazandığı okul tıpkı onun gibi ailesini memnun etmişti.

Sadece biz değil karşı komşum Karan ve Yuşa da annesi Figen teyzenin yolundan gidere tıp fakültesini kazanmışlardı. Ne garipti. Dün gibi gelen anılar... Karanlara her baktığımda aklıma gelen bir düş vardı. Hatıralarıyla canımı yakan ve hep içimde bir ukde bırakan o anılar. Bir kız vardı. Çocukluğumu süsleyen altın sarısı saçlarıyla beni büyüleyen saklı bir bahçe... Hiçbir zaman sorma cesaretini kendimde bulamadığım ve yalnızca can dostum Ali'nin bildiği bir hayaldi. Küçüklüğüme saklanmış bir kız çocuğuydu benim için.

Belki ömrümde bir kez olsun son bir kez de olabilir, onu görebilme umudumu silmek istememiştim. Yüreğimde onu koruyabilmenin zaferiyle yıllarım geçip gitmişti. Yalnızca şimdide odaklanıyordum. Yanımda arkadaşlarımla liseden mezun oluyordum.

Okul müdürünün konuşması bittiğinde hocalarımıza olan teşekkürlerinin ardından dört farklı mezun sınıfı sırayla çağırıp diplomalarını veriyordu. Sırada beklediğimiz dört arkadaş beklemekten de biraz bunalmıştık. En arkamızda olan Karan ve kız arkadaşı hepimize su getirdiğinde teşekkür edip elime aldım. Ali sabırsızca suyunu içerken gözü bir şeye takılmıştı. Takıldığı yere bakındığımda aniden kaşlarımı çatmıştım. Yanımızda gülen ve samimiyetle sohbet eden kızların görüntüsüyle Ali'ye dönmüştüm. Bu oğlan hiç durmuyordu. Daha yeni bir kızdan ayrılmış ve yollarını ayırmıştı. Ah... Akli ne zaman yerine gelecekti ki.

Can dostumla göz göze geldiğimizde ona uslu durması gerektiğini hatırlattım ama beni dinleyecek gibi değildi. Elimi ensesine koyduğum Ali'yi kendime çektiğimde bana dikkatle bakmıştı.

“Edebinle dur, durduğun yerde. Daha geçen sızlanıyordun.”

Kıkırdayıp önüne döndüğünde herkes gibi müdürümüzü alkışlamış ve sırayla diplomalarımızı almıştık. Adım okunduğunda cüb-bemin eteklerini düzelterip merdivenlerden birer ikişer çıkıp müdürün yanına vardım. Bana uzattığı göstermelik diplomayı alıp onunla el sıkıştık. Hocalarımın tebriği bittiğinde en son hatıra olsun diye bir görevli fotoğrafımızı çekiyordu. Gözlerim annelere ve bizi izleyenlere kaymıştı. Ailemin hemen arkasında bir gariplik sezmiştim.

Siyah şapkalı ve siyah ceketli biri vardı. Annemin tam arkasından oturuyordu. Kaşlarım düştüğünde müdür elimi sıkışmış ve tekrar tebrik etmişti. Ben alkışlarla yerime geçiyordum ama siyah şapka

beni takip edince merak ettim. Ali'nin adı da okunmuş ve merdivenlere doğru yol almıştı. Annemin yanına gideceğim sırada sınıf arkadaşlarımdan Murat beni durdurmuş ve tebrik etmişti. Tam anneme yönelecekken siyah şapkalı kişi yok olmuştu. Tövbe estağfurullah. Kimdi acaba derken Ali'ye dönüp yerime geçtim. Bütün arkadaşlarım diplomasını alıp yerine geçince geri sayımla keplerimizi havaya atmıştık. Yüzlerce fotoğraf çekilmiş ve vedalaşmıştık. Tabii kısmet oldukça görüşürdük ama gözden irak olan hesabıydı. Kimse okuldaki zaman kadar vakit bulamayacaktı. Herkes büyüyecek ve belki başka yollarda hayatlarını devam ettireceklerdi. Hep birlikte evlerimize dağılıyorduk ki abim araya girivermişti.

“Anne, hadi hep birlikte yemeğe gidelim. Çocuklar, elhamdülillah mezun olup bizi gururlandırdılar. O zaman onlara ödül olarak bendenizden kutlama yemeğine ne dersiniz?”

Ya abi candı değil mi? Hepimiz aynı anda abime sarılınca komik bir ortam olmuştu. Yine hep birlikte arabalara doluşup bir restoranın önünde durmuştuk. O kadar sıcak bir gün olmuştu ki kahkahalar şamatalar eksik olmamıştı. En çok da dedemin bize gelmesiyle bana hediyesi, hepimizi şaşkına çevirdiğinde afallayışımız hoşgörülü bir teşekkürle bırakmıştı. Dedemin üç torunundan birisi bendim. Abim mezun olduğunda onun hesabına yüklü bir para bırakmış ve geleceğine yatırım yapmıştı. Abim de parasını biriktirmiş ve şimdilerde yeni bir ev almıştı. Dedemin bana olan hediyesi şu an yaşadığı evdi. Tapusunu benim üzerime geçirmişti. Ona sıkıca sarıldım ve elinden öptüm.

“Dedem, evin benim göz bebeğim gibi bakılacak, merak etme.”

Dedem evini zamanında kendi yapmıştı. Yaptığı emeklerini korumaya emaneti de benim olmuştu. Yıllarca yaz tatillerinde dedemi ziyarete gittiğimizde dedem bana evinin her bir köşesindeki anılarını anlatmış ve anlatırken yaşatmıştı. Meyve ağaçlarını evladı gibi severdi. Bir köpeği ve kedisi vardı. Kümeste tavukları, kazları ve hindisi... Hep bakabilsem, dediği bir ineği de olsun istiyordu ama babaannemin benim küçük yaşlarımdan vefatı ile o işlere gözü kesmemişti.

Ömür dediğin öyle acımasızdı ki ben üniversiteyi dedemin yanında kalarak geçirip giderim sanıyorken dedemi üniversitenin üçüncü yılında kaybetmiştim. Artık tek başıma kalıyordum bana

emanetinde. Üniversite zamanımda da böyle bitmiş ve artık kendi ayaklarımın üzerinde durma yolunda ilerlemiştim. Ailemin evine dönme vakitlerimde evi emanet ettiğim Hatice teyzeyle vedalaşıp annemlerin yanına dönmüştüm. Ali'nin annesiyle karşılaşınca elini öpüp sıkıca sarılmıştık. Benim ikinci annemdi diyebilirim. Üzerimde emeği çoktu. Az yemeğini yememiş, sıcacık evine ortak olmamıştım.

“Nasılsın Sevgi teyzecim?”

“İyiyim Çağan, sen nasılsın nerelerdeydin?”

“Dedemin evindeydim. Ali nerede? Neler yapıyor?”

“O da yarın dönecek inşallah oğlum.”

“Peki Sevgi teyze, annemleri göreyim de uğrarım ben.”

“Hadi oğlum, görüşürüz. Benim de ocakta yemeğim vardı, gideyim.”

Arabadan aldığım çantalarımı kapının önüne koydum. Anneme, babama ve bir de biricik kız kardeşime aldığım hediyelerimi almak için arabaya döndüğümde, Karan ve Yuşa bahçelerinde oturmuş bir şeyler içiyordu. Yanlarında oturan Figen teyze ve Kemal amca ile sohbete kapılmışlar, içtenlikte oğullarına bakan bir anne baba profili çiziyorlardı. Keşke demek gelmese de susturmuştum kendimi. Hep bir neden aramıştım bunca yıl. Tam elimi kaldırıp selam verecekken balkon kapısından çıkan bir kız ile donup kalmıştım. Rüzgârın saçlarını savurduğu, elindeki tepsi ile onlara yaklaşan bu kız... Ruhuma adını yazan bu gözler...

Elim ayağım boşalmıştı. Arabaya tutunmuş ve nefesimi hissetmek için birkaç dakikaya ihtiyaç duymuştum. Oydu... Oydu değil mi?

Tutduğum arabadan ellerim kayıyordu. Onu bir kez daha görebiliyordum işte. Sanki mümkünmüş gibi kırpıyordum gözlerimi. Ellerim buz keserken dudaklarım kuruyordu. İçimdeki mevsimden uzaktım. Nedense ağustos ayının en sıcak günlerinde ve en sıcak sabahında üşüyordum.

Kendimi toparlayıp hemen eve geçtim. Hediyeleri unuttuğumu hatırlayacak, kapı açıldığında annemleri aylardır görmememe rağmen ruhum bunu duymayacaktı.

“Oğlum hoş geldin.”

Annemin evi inleyen sesiyle babam ve kız kardeşim Elif aceleyle kapıya gelmişti. Babam çantamı kapının kenarına koymuş, kardeşim

de annemden sıra bekliyordu. Babamın elini öpüp sıkıca sarıldım. Bir yıldır çalıştığım yerden onlara uzaktan da olsa ulaşış yeni çağın alternatifleriyle görüntülü konuşmuştuk ama yanında olmak gibi olmuyordu.

“Abim...”

Kollarıma atlayan prensesi etrafımda çevirince kıkırdamış ve evi şen sesiyle doldurmuştu. Durup ayakları yere basınca şöyle bir baktım da kocaman olmuştu.

“Kız sen büyüdün mü?”

“Ya abi deme öyle yaşlanmak istemiyorum.”

Bir kolumda annem diğer kolumda Elif ile içeri girmiştik. Sohbetler ve yemekler ile ailemle hasret giderdim. Dinlenmek için çıktığım annemin mis gibi koktuğu odama girip valizimi kenara koydum. Penceremi açmak için yönelmişim ki telefonum çaldı. Telefonu alıp pencereye yöneldim. Arayan kişi abimdi.

“Oo kardeşim eve kavuşmuşsun.”

“Ya öyle tabii, annemin yemeklerini de götürdüm az önce.”

Onu kıskandırıp yanımıza gelmesini ne isterdim. Onu da çok özlemiştim. Gerçi onun evi, benim iş yerime iki saat uzaktı ama olsun kanımdı işte, çekiyordu.

Dedemin ölümünden sonra abimi evlendirmiştik. Daha doğrusu çalıştığı hastanede tanıştığı bir arkadaşıyla ciddi düşünmüş ve nasip ki evlenmişti. Şimdi hastaneye yakın bir evi ve hayatı vardı. Yoğunluktan onu görmek zordu ama böyle idare ediyorduk işte.

“Az ye de bize de kalsın.”

“Kalsın abi, gel birlikte olsun.”

“Olsun bakalım olsun. Çaktırma, yarın sıkıntı çıkarmazlarsa birkaç günlüğüne geleceğiz yengenle.”

“Gerçekten mi abi? Çok sevindim.”

“Sürpriz yapacağız söyleme sakın.”

“Söyler miyim annemlere de ne iyi gelir?”

“Hadi abim, ben kapatıyorum ameliyatım var.”

“Tamam abi, dikkat et.”

Telefonu kapatırken perdemi sonunda kadar araladım. Pencerenin kolonlarına yaslanıp dışarı sarktığımda hiçbir şeyin değişmediği

mahallemin sokaklarında gözlerimi gezdirdim. Ali'lerin evi, komşularımızın evi ve sokaktaki her şey aynıydı. Bizler gelip geçiyorduk, onlar hep aynı kalıyordu. Gözlerim arabasına yaklaşan Yuşa'ya takılınca ona el salladım.

“Nasılsın Yuşa?”

“İyiym Çağan, hoş geldin arkadaşım. Nasılsın?”

“İyiym Allah'a şükür, devam ediyoruz.”

“Birkaç saat işim var, akşama görüşelim ne dersin?”

“Olur, akşama caminin yanındaki çay bahçesinde görüşürüz.”

“Tamam kardeşim, kendine iyi bak.”

El kaldırıp selam verdiğimde o da selam verip yoluna gitmişti. Geri çekilip yatağıma oturdüğümde Elif elindeki poşetleri odama bırakıyordu. Bunlar arabada unuttuğum hediyeliklerdi.

“Kırmızı olan senin için.”

Bana yandan bir bakış atan Elif gülümsemişti. Dizlerinin üzerine çöküp poşetin içindeki paketi çıkarmıştı. Özenle paketi açtığı anda içinde çok istediği elbiseyi görünce yanıma gelip sarılmaya çalıştı ama ben onu gıcıklayıp elimden kaçırmıştım.

“Teşekkür ederim abi, nereden anladın bu elbiseyi istediğimi?”

“Geçen geldiğimde annemle bu elbiseye baktığını görmüştüm. Sonra bir ara alıp koydum kenara; git dene bakalım bedeni olmaz falan şimdi.”

“Ya abi...”

Muzırca güldüğümde koşarak odasına giden Elif eminim denecekti. Annem odama temiz havlu koyarken yanıma gelip elindeki sürahiyi ve bardağı koymuştu.

“Oğlum bir eksiğin varsa Elif'e söyle alıp gelsin.”

“Yok annecim sen merak etme. Sabahtan beri koşuyorsun oradan oraya. Yorulmadın mı? Otur şöyle.”

“Öyle ya yoruldum. Ama oğlum kaç kez geliyor yanıma, yorulacağım elbet.”

“Anne şu sarı poşetlerde sana ve babama küçük hediyelerim var. Elim yettiğince aldım. Beğenirsiniz umarım.”

“Beğenmez miyim oğlum, beğenirim elbette.”

Dinlenmem için odadan çıkan annem ile ben de kısa ama düşünceli bir uykuya daldım. Saklı cennetim buradaydı. Onunla konuşmak nasip olur muydu?

Birkaç saatin ardından uyanmış ve duş alıp annelere haber verip çıkmıştım. Yuşa ile sözleşmişim. Kesin Karan da gelirdi, biliyordum. Çay bahçesinde sakın bir masaya oturup bir tane çay siparişi vermişim. Yarısına geldiğim çay bahçesinde beni tanıyan birkaç kişiyle selamlaşırken Yuşa omzuma dokununca, o yöne dönüp ayağa kalkmışım. Tokalaşıp karşıma oturdu.

“Karan yok mu?”

“O birazdan gelir, Miray’la uğraşıyordu.”

Kim olduğunu bilmediğim kişiyi es geçip arkadaşşıma baktım. Ne kadar özlemiştik birbirimizi.

“Oğlum bu ne hâl? Tam bir İstanbul beyefendisi gibi geziyorsun ortalıkta. Annem annenle konuşurken fotoğraflarını göstermiş, geçen yıl saçımı kesiyordu neredeyse.”

İkimiz de samimiyetle güldük. Onun bayağı bir zamandır saçları uzundu ve küçük bir topuz yaparak saç seçimiyle herkesi şaşkına uğratmıştı yıllar önce. Biz de alışmış ve bu şekilde onu kabul etmiştik. Karan hiç öyle değildi ama tam bir beyefendi görünümündeydi. Yani Yuşa biraz salaş takılmayı seviyordu işte. Ben de ne yapayım, işim gereği resmî ve düzgün bir imajla geziyordum. Avukat olmak kolay değildi öyle.

“Ee ... Anlat neler yapıyorsun görüşmeyeli?”

“Ne yapayım, aynı şu aralar. Bir tek uyumaya vaktim oluyor. Tatil için vakti zor buldum ne yalan söyleyeyim. Sen neler yapıyorsun doktor bey?”

“Ben ne yapayım işte, hemşireler peşimde koşuyor.”

Kahkaha atınca eşlik ederek gülümsedim. Ah benim arkadaşşım. Ne diyeyim. Değişmeyen bir şey varsa o da Yuşa’nın çapkınlığıydı.

“Olsun bakalım. Sen yine de dikkat et. Gözün helalini görsün.”

“Yok canım, işten başımızı kaldırmaya vaktimiz mi var?”

“Aman öyle olsun.”

Garson bize birer çay daha veriyordu. İşteki anılardan bahsederken akıp giden vakitle zamanın nasıl geçtiğini anlamadık. Karan

kardeşi Yuşa'yı arayıp birazdan geleceğini haber vermişti. Yuşa da belki sahile gideriz yürüyüş olur, demişti. Karan bizi sahile çağırınca biz de kalkıp sahile yürümüştük. Deniz kenarında, gündüzleri insanların yüzmek için geldiği plajın hemen yanına küçük bir ateş yakılmıştı. Sahile yakın kafeden alınan soğuk içecekler buz dolu termosun içindeydi. Kıyıya yaklaşırken Yuşa, kardeşi Karan'a yardım etmek için ona doğru yürüdü. Ben de ateşin yanına gidip bakındım. Büyük minderler ateşin etrafına dizilmek için bekliyordu. Biz üç kişiydik ama burada beş minder vardı. Pek takılmadım. Belki birileri bize eşlik edecekti. Minderleri yerleştirip yanan ateşe baktım. Yarım metrelik duvarın yanında dizili odunlardan alıp ateşe biraz daha ekleme yaptım.

Harlanan ateş ile minderime oturup bekledim. O sırada elinde termosuyla bize doğru gelen Karan ve Yuşa'nın, zorlandıkları için somurtan ifadelerini gördüğümde kalkıp yardım etmek için yaklaştım. Taşıdıkları eşyaların bir ucundan çekiştirirken hepimiz sırtmıştık.

“Oo Çağan, dostum nerelerdesin?” diyerek bana sarılan Karan'a eşlik edip sırtını sıvazladım. Uzun zaman olmuştu değil mi? Kollarımız ayrılmamış, birbirimize bakıp tebessüm etmiştik.

“Karan, kardeşim seni de iyi gördüm.”

Omuzlarımda tuttuğu eliyle beni silkelemek için hareket ettirdi.

“Ben de iyi gördüm seni.”

“Ne kadar zaman oldu öyle değil mi?”

“Öyle, uzun zaman oldu.”

Arkamı dönmek üzereyken Yuşa birine seslendi. Sahile sadece birkaç adım uzaklıktaki kafeden gelen ses ince ve tizdi. Kız mı çağırılmışlardı?

“Oğlum kim bunlar?”

Yuşa sırtıttı. Mindere oturmak üzereyken duymuştum sesini.

“Biri Karan'ın sözlüsü, diğeri kardeşimiz.”

“Kardeşiniz mi?”

Kaşlarım havaya kalkmıştı, neler oluyordu? Onların sadece sakladıkları kardeşi vardı diye biliyordum. Yok artık! Daha mı farklı kardeşleri vardı yoksa?

“Bir rahatsızlığı yüzünden uzunca bir müddet hastanede yatmak zorunda kalmıştı. Ama şimdi çok daha iyi, normal hayatını idame ettiriyor. Sadece o konuşmıyor.”

Konuşmıyor mu? Hastanede kalan kardeş mi? Kafam iyice karışmıştı. Elindeki tepeleme tabaklar ve taşıyamadığı belli olduğu paketlerle bize yaklaşan, ayaklarına kadar uzun beyaz elbiseli, saçlarından yüzünü seçemesem de parlayan altın sarısı rengiyle gelen o kişi, kendini belli ediyordu. Diğeri pembe renkte kısa bir elbise giyen kız homurdanırken, Karan’ın ona verdiği destekle önünü görebiliyordu. Şaşkındım. Âdeta kanım çekilmişti. Ruhum yerini sorguluyordu. O muydu yoksa? Bir kez daha görmek miydi kaderimdeki çağrı? Yuşa ayaklanıp beyaz renkli elbisesi olan kıza yardıma gitmişti. Ellerinde ne varsa alıp yanıma oturunca homurdanıp kızlara kızmaya yeltendi.

“Allah aşkına, üflesek düşeceksiniz. Bizi niye çağırmadınız?”

Arkası bana dönük altın saçlı kız bir anda bize doğru döndüğünde beni fark etmemiş, burukça ateşe bakmıştı. Ben ise onun gözlerinin değdiği ateş olmayı yeğlemiştim ...

Estağfurullah! Allah’ım bu nasıl olabilirdi? Yüreğim içime daha da sığmıyordu. Gözlerim dolduğunda buna engel olamıyordum. Ah ... Ellerimi uzatsam, buradayım bak desem şimdi... Duyar mıydı kaybolmuş beni?

“Miray bak canım, bu arkadaşım mahallede beraber büyüdüğümüz Çağan. Sana daha önce de anlatmıştım ya.”

Ateşe karışan ruhunu okuyordum. Gözlerim onun gözlerine bakmak için kavruluyordu. Abisini dinleyen ve bakışlarını ondan çekip sağ tarafımın otuz derecelik mesafesinden beni gören Miray bana kısacık bakmıştı. Kirpiklerinin gözaltı ile kaşlarına değerken çıkan o sesi iştir olmuştum. Beni anlamsızca süzmüştü. Gördüğü şey bir yabancıydı. Beni tanımadığını anladığımda hayal kırıklığıyla dolmuştum. Önüne döndüğünde ifadesiz duruşu içimi yakmıştı.

Yuşa bana dönüp ‘aldırma’ der gibi baktı. Ateşin etrafında sohbetler açılmış ama ben hâlâ onunla aynı ortamda iki yabancı oluşumuzun karanlığında idim. Onu bir kez olsun daha görmenin hayali bu kadar uzak olmamalıydı. Oydu emindim ama o beni tanıyamıyordu. Oysa ben onun için ormanlarımda tek bir ağaç bırakmamıştım.

Konu ne ara Karan’la sözlüsü Seda’nın tanışma hikâyesine gelmiş ve yaşadıkları talihsizlikleri dillendirip nasıl birbirini bulduklarını

anlatırken, anlık istemsiz bir şekilde Miray’a bakmışım. O abisi Karan’ı izliyor ve bir an bile tebessüm etmiyordu. Çok fazla duygusuz çok fazla soğuktu. Kollarını birbirine sürtüp üşüdüğünü belli edince, utanmasam ceketimi verecektim de çantasından çıkardığı ince şalı kollarına dolamıştı. O yeter miydi hiç? Ayağa kalkıp lavaboya gitme bahanesiyle kafeden battaniye ve sıcak çikolata yapmalarını istedim. Hazır olan bardakları tepsiye yerleştirdiğinde ücretini ödeyip koluma astığım battaniyelerle ateş başına kadar yavaşça yürüdüm. Elimdeki yükü gören Yuşa koşarak yanıma gelip yardım etti.

“Sağ ol kardeşim.”

Elimdeki tepsiyi herkese dağıtmıştı. Ben de rengârenk battaniyeleri dağıttığımda bana bakmayan Miray, abisinin onun için elimden aldığı battaniye ile bütünleşmiş, ona sıkı sıkı sarılmıştı.

“Ee... Çağan, oldu mu şimdi? Ha bire beni konuşturup duruyorsunuz, sen anlatsana biraz.”

“Ne anlatayım ki? Beraber büyüdüğümüz o yılların arkasında üniversite hepimize apayrı bir yol çizdi. Hepimiz başka kapıların yoldaşı olduk. Ben de bir hasret büyüdüm işte.”

“Oğlum bırak şu felsefeyi yahu, yok mu hayatında bir yenge?”

Gözlerimi kırıştırdım. An itibariyle Miray ile göz göze geldiğime mi yansam yoksa sessizliğime mi?

“Kardeşim, benim o işlerde gözüm mü var ki?”

“Ne o, sessizsin bugün?”

“Öyle ya, sessizim.”

Gözlerimi Miray’dan çektiğimde Yuşa bana yandan bir bakış atmıştı. Neredeyse yerime çakılmışım. Ona baktığımı anlamış olacaktı ama bu haksızlıktı. Siz gidin yıllarca saklayın onu benden ama şimdi oldu mu bu?

Ateş iyice közlenmişti. Kol saatime baktığımda saat ikiye yaklaşıyordu. Normalde erken yatan bedenimin bir gram uykusu yoktu. Saatin kaç olduğunu sorduklarında söylememle ayaklanmıştı beyler. Kafenin malzemelerini teslim ederken lavabodan çıkan Seda ve iki gözümün yangını, yüreğimin ateşi, daha ismini yeni öğrendiğim saklı cennetim çıkmıştı. Yuşa ve Karan, kafe sahibiyile konuşurken Seda da elindeki telefonla birileriyle konuşuyordu.

Kolları, parmaklarına kadar kapatan elbisesinin bitimine tutunan Miray yere bakınıyordu. Bana birkaç kez öylesine bakmıştı ama bunu saniyeler bile hesaplayamazdı.

Hep birlikte sessiz olmaya çalıştıkça daha fazla ses çıkararak mahallemizin önüne gelmiştik. Seda bir taksiyle bizden ayrılmıştı. Ellerim cebimde ayaklarımı sürterek taşları itekliyordum ki iki adım uzağımda bekleyen Miray, Seda taksiye binerken cebim ile elim arasındaki boşluğa küçük bir kâğıt sıkıştırmıştı.

Kâğıdı elime alıp cebime attığımda gözlerimi ona çevirmiştim. Bana, parlayan gözleri yaşla dolu şekilde baktığında şaşkınlıkla kalakalmıştım. Neden yapmıştı bunu? Kızarmış burnunu çektiğinde içime düşen sıkıntıların yangını ile bütün öfkemi kusmak istedim. Eve varana kadar ne o bana baktı ne de ben ona bakmıştım. Kısa bir vedalaşmanın ardından ben de eve girdim. Parmak uçlarıma basmaya özen göstererek odama ilerledim. Yatağıma oturduğumda saat neredeyse üçe geliyordu. Cebime sakladığım kâğıdı çıkarttım.

Ne açmak gelmişti içimden ne de bakmaya yüzüm vardı. Ellerim titriyordu katlanmış kâğıdı açarken. Küçücük kâğıt epeyce katlamak için uğraşılmıştı. Açtığımda tersine bakıyordum. Düzeltmeye çalışıp ön tarafını çevirdiğimde yaşlar yanaklarımdan kayıp gitmişti. Oydu kır çiçeklerimi yeşerten. Ruhumu gözlerine hapseden kız işte oydu.

Ellerimle sertçe akıp giden yaşları sildiğim yanaklarımla kayıp giden not kâğıdına baktım. Saklı bahçem portakal ağacına çıkan beni çizmişti bir kez daha. Bir kez daha resimlerine karışmıştım. Kalemim sert ve belirgindi artık. Ağacın tepesinde bakan gözlerimi ne güzel çizmişti öyle... Altındaki bir cümle beni yerle bir etmişti.

“Gitme kal...”

Ben ne yapardım şimdi? Evin içine gömsünler beni. Nefesim darılırken ceketimi alıp çıktım. Caminin bahçesinde bulduğum bedenim ıssız bir karanlıkla örtünmüştü. Kimse yoktu etrafımda. Sadece ayaza doğru kovalanan vakit vardı.

Gitmemi istememişti. Onunla olmamı istiyordu. Ne yapmalıydım? İçim içime sığmazken onun da beni düşündüğünü düşünürken aklımı kaybetmek üzereydim. Saatler geçmiş, ezanın sesiyle kendime gelmiştim. Kalkıp buz gibi bir suyla abdest aldım. Camiye

gidip hocanın arkasında saf duran cemaatle birlikte sabah namazını eda etmiştik. Hocanın duasıyla dağılan insanlardan sonra geçip iki rekât şükür namazı kıldım. Dualarıma karışan kızı ve onu o evden kurtarmanın bir yolunu bulmanın nasip olması için dua etmiştim. Niyetim altın kızı o evden almaktı. Alıp uzaklara götürmek. Ama bu nasıl olacaktı?

Camiden çıktığımda çoktan gün aydınlanmış, dükkânlar açılmak için hazırlık içindeydi. Ayakkabımı giyip camiden uzaklaştım. Taze kokan ekmekler tüm mahalleye yayılmıştı. Fırının önünde elimi cebime attım. Allah'tan cüzdanim yanımdaydı. Birkaç ekmek alıp eve doğru ilerliyordum. Kucağımdaki ekmeklerle içeri girdiğimi gören annem yanıma gelip ellerimdekini hemen aldı. Bana sarılıp hasretini dillendirdi.

“Aslan oğlum, taze ekmek alıp gelmeni bile özlemişim.”

Yanaklarını sıkıp öptüğümde kız kardeşim kollarını birbirine dolamıştı.

“Oh oh Melek Hanım, kıskanıyorum ama.”

“Gel kız buraya, eşek sıpam benim.”

Aramıza girdiğinde kıkırdayıp aldığı ekmeklerden bir parça koparmış ve ağzına atıp sırtarak kaçmıştı. Hepimiz masaya oturduğumuzda kapı ansızın çalmıştı. Ben kalkıp açtığımda ağabeyim karşımda kocaman tebessümü ile karşılamıştı beni.

“Ağabey...”

Sesimi duyan annem ve babam bana fırsat vermeden ağabeyime sarılmış ve onu hoşça karşılamışlardı. Elif koşup da ağabeyime sıkıca sarılırken beni en sona atmıştı.

“Oo avukat bey, nasılsınız efendim?”

Beni ensemden çekip sarıldığımda arkasında karnı şiş ve ayakta bekleyen yengem ile göz göze gelmiştik. Kaşlarımı kaldırdım. Ağabeyimden uzaklaşip yüzüne baktığımda, “Amca oluyorsun!” dedi.

Sesi yükselirken hasretimin yerini sevince bırakmıştı. Abime yeneden sarılıp etrafımda döndürünce herkes kahaahalarla karşılamıştı abim ve yengemi. Bizimle birlikte içeri girip oturduklarında bebeğin durumunu anlattı abim. Biraz sıkıntılı bir dönem geçirmişler ama şimdi iyiymiş aslan yeğenim. Tabii annem ne yapıp edip yine benim bekârlığıma vurmuştu lafını.

“Ah oğlum, senin mürüvvetin evime neşe kattı. İnşallah Çağan'ı da baş göz edersem gözüm arkada kalmaz.”

“Aa ... Ama anne daha dur, Elif var sırada.”

Elif ağabeyimin lafına sinirlenip koluma vurmuş ve sonra yengeme dikkatle sarılmıştı.

“Yeğenim doğsun, onu evlendirelim de sonra bana bakarsınız.”

Hepimiz şaşkınlıkla gülerken benim üzerimdeki yükü bir anda dağıtmıştı. Ona minnetle bakıp gözlerimle teşekkür ettim. Yemeğimiz bitince annem hemen ağabeyimin bebeklikten kalma kıyafetlerini çıkartıp yengemi esir aldı. Elif mutfakta uğraşırken biz de babam, abim ve ben sohbet ediyorduk. Daha çok abim konuşuyordu ama biz de can kulağımızla onu dinliyorduk.

Öğlene yakın bahçeye çıktığımızda abim, baba olacak olmanın verdiği heyecanı dile getirdi. Nasıl da istekli ve sabırsızdı.

“Zaman ne hızlı değil mi Çağan?”

“Ya dün bu ağacın altında seninle top oynamak için fırsat kolluyordum. İnşallah yeğenime kismet olacak.”

“Ya ya öyle, benim aslan kardeşim.”

“Ağabey, cinsiyeti belli değil mi? Yengemin karnı büyük ama.”

“Yengen işte, sürpriz olsun istiyor. Eski dönemlerde ultrason mu vardı çocuk doğunca öğreniyorlardı, deyip beni de ikna etti. Artık iki aya öğreneceğiz.”

Gülümsedim. Yengem çok değişik bir kadındı. Ben çatlardım açıkçası. Hemen öğrenirdim.

“Öyle olsun bakalım. Artık doğunca öğreniriz.”

“Ee sen neler yaptın? Evinden geliyorsun değil mi?”

“Evet, evi oradaki komşu ablama emanet ettim. İnşallah tatilim bitene kadar o bakacak.”

“Oğlum sen ne zor adamsın. Her gün şehir ile köy arasına ne yollar çekiyorsun ama yine de o eve gitmeye zorlanmıyorsun. Ne garip adamsın yahu.”

“Emanetime iyi bakmaya çalışıyorum abi. Hem orada hayvanlar var, olanları nasıl bırakayım?”

“Ne bileyim ya.”

Sohbet ederken Elif ve yengem elindeki tepsilerle bize doğru yaklaşmıştı. Pasta ve çaylarla dolu tepsileri bize servis edip yanımıza oturarak bize eşlik ettiler. Biz tabii fırsat bu fırsat, abimle birlikte Elif'i makas altına alıp laf atıp onu kızdırıyorduk. Elif çok alıngan, bir o kadar iyi kalpli bir kızdı. Şükür ki edebinde ve namusunda bir kız evladıydı. Allah herkese hayırlı anne ve baba nasip etsin. Hayırlı, yoluna yoldaş kardeş nasip etsin. Nasıl yetiştirilirse hayatın öyle devam ediyordu. Zorlu, emek istiyordu ve en kötüsü bu dünyada iyiler kadar rezil, namussuz insanlarla doluydu.

Akşam yemeğimizi yerken kalabalık ve neşe ile geçen hoş bir yemeğin ardından yatsı namazına yetişmek için abimle itişe kakışa abdest almıştık. Koştur koştur ki gittiğimiz cami dolmuş, hoca ezanın bitmesiyle bize öncülük etmiş ve bir namazın daha sonuna gelmiştik. Saflar birer birer dağılırken arkamdan beni dürtten kişiye bir refleksle dönüp baktığımda Ali'yi burada bulmayı ummamıştım.

“Kardeşim...”

Bana öyle sarılmıştı ki sanki özdüm. İçini bilirdim Ali'nin. Canım ciğerim, yoldaşım Ali...

“Kardeşim, nasılsın iyi misin?”

“İyiyim, seni gördüm daha iyi oldum.”

Birlikte oturduğumuzda ağabeyim bizi görmüş, Ali'ye ‘hoş geldin’ diyerek sarılmıştı. Telefonu çalınca da sonra görüşürüz demiş ve gitmişti. Bir safta iki dost oturup hasret gidermekteydik. Nasıl geçmişti ki zaman, çocukluğum karşımda ve adam olmuştu yüreği engin kıyılarda.

“Ee... Ali anlat kardeşim, neler yaptın görüşmeyeli?”

“Ne olsun işte, hastane ev arası bildiğinden başka bir şey yok. Sen anlat neler yaptın? En son yanına geldiğimde dedenin evinde bahçeyle uğraşıyordun.”

“Aynı, bıraktığın yerdeyim. Hâlâ toparlanmak bilmedi bahçem. İş güç ne olsun.”

Elini sıktım. Sıkıntımı hissederek bana baktı.

“Ne oldu bir derdin var gibi?”

O biliyordu yıllarca kime meftun kaldığımı. Yüreğimdeki derinliği...

“Onu gördüm dün!”

“Sarı saçlı mı?”

“Evet hem de iki kez; birinde sabah gördüm, nasıl şaşırdım. Diğerinde de dün gece sahilde Yuşa’yla gittiğimiz sahilde Karan getirdi yanımıza. Sanki hiçbir şey olmamış, yıllarca yalan söylememişler gibi... Hastaydı; o yüzden yoktu ayağına yattılar. Anlamıyorum. O bana bir mektup verdi Ali. Aslında beni tanımadığımı bile düşünmüştüm ama eve gittiğimde baktım ki beni ağacın tepesinde çizmiş. Altında da ‘gitme kal’ diyor. Kardeşim, içim nasıl yanıyor...”

Gözlerim doldu ve dayanamayınca boynumu büktüm. Ali sırtımı sıvazladı. Onun da elinden ne gelirdi ki?

“Çizdiği resmin altına yazı yazmış dedin, öyle değil mi?”

“Evet yazdı.”

“Çocukken yazdığı gibi anlamsız harfler miydi yoksa düzgün okunaklı mıydı?”

“Özenli yazılmıştı.”

“Bu kız ya korkuyor ya da ailesi buna inanmadığı için sessiz kalıyor.”

“Zaten konuşamıyormuş ki. Belki yazdı da inandırmadı annesine babasına.”

“Ne yapsak bilemedim.”

Aklım almıyordu; uzun uzun düşünüp hiçbir yol bulamamıştık. Camiden çıkmış, evin yolunu tutmuştuk. Ali’yi bize davet etmiştim ama yorgun olduğu için kabul etmemişti. Hoş görüp evine gidişini izledim. Evin zaten iki adım yanındaydı. Ali, diye seslensem hemen duyacak kadar can kardeşimdi o benim.

Evin kapı önüne vardığımda Figen teyze önde, hemen arkasında Miray ve... Aman Allah’ım! Ardına düşen kişi Fuat’tı. Miray’ın kolunu tutunca can havliyle koşmaya başladım. Bahçeyi geçen ayaklarım onun saçlarına değen burnunu engelleyememişti. Başı Miray’ın boynunda duran bu şeref yoksunu hayatın kirli tohumunu kolundan tuttuğum gibi duvara fırlattım. Kısık inlemesi ve iç geçirmesine fırsat vermeden boğazına dayanan elim ile onun nefesini kesmiştim. Gözüm hiçbir yaşama belirtisi görmüyordu. Yüzünün morarması ile kolumu silkeleyen Miray’ın sessizliğinde akıp giden zaman beni kendime getirdi. Miray ağlıyor ama bir fısıltı dahi çıkmıyordu

dudaklarından. Fuat'ın üzerinden elimi çektiğimde yüzüne oturan kanla öksürmeye ve yere yığılan bedenini toparlamaya çalıştı.

Ensesinden yakaladığım gibi saçlarından tutup başını dikleştirdim.

“Bir kez daha! Eğer ki bir kez daha senin rezil bedenini Miray'ın etrafında görürsem. Seni öldürürüm, anladın mı? Bu kez gözlerinle kurtulamazsın!”

Miray burnunu çekmiş ve gözyaşlarını silip içeri koşmuştu. Son bakışı sert ama ifadesizdi. Ellerimi çektiğim herif yığıldığı yerde kalakalmıştı. Çekilip eve doğru gittiğimde fikrimi değiştirip camiye geri döndüm. Ellerimi abdesthanede yıkarken kahroluyordum. O kızın o evde olmasına... Buna göz yuman aileye duyduğum öfke ile yıkılıyordum. Nabzım yukarıda iken abdest tazeledim ve eve doğru yol aldım. Belki yine oradadır, umuduyla karanlık bahçenin yanından geçip arka bahçeye ilerlediğimde portakal ağacına doğru yürümüştüm. Kaç yıl bu ağacın altında sabrederek beklemekle geçti bilmem. Ağaç beni benden iyi tanıyordu. Kafam allak bullaktı. Çatlayan baş ağrıyla ağacın altına geçip oturdum. Herkes uyku vaktindeydi. Bütün ışıklar sönmüştü. Bir tek onun penceresinden sızan ışık beni burada ayakta tutuyordu. Ayaklarımı uzattığım sırada pencere aniden açılmış, önce saçlarını gördüğüm cennet bahçem başımı döndürmüştü.

Elinde tuttuğu küçük bir kutu ile yüzünü görme şerefine nail olmuşum. Bana bakıp eliyle selam verdi. Ben de karşılık verip ayaklandım. Ne o konuşmak gibi bir atılımda bulundu ne de ben. Sadece gözlerimiz birbirini buluyordu. Elindeki kutuyu gösterip bana uzattı ve parmaklarıyla atacağını işaret edip kutuyu bana attı.

Tek seferde yakaladığım kutu ile ona geri dönmüştüm ama perdesini çoktan kapatmıştı. Kutuyu kolumun altına yerleştirip eve doğru hızla ilerledim. Tam eve giriyordum ki abimle karşılaştım. Nereden geldiğimi görmemiştir umarım.

“Hayırdır geç kaldın?”

“Öyle oldu, arkadaşlık mesleği zor iş abi.”

Güldüğümüz sırada abim elindeki çöpü konteynıra atarken ben de bir hışımla odama koştum. Kapımı kapattığımda şükrediyordum çünkü abime ne açıklama yapacaktım bilmiyordum.

Ev topyekûn sessizleşince eskitilmiş sandık tarzındaki bu kutuyu açtım. Garipti değil mi? Sanki emindi geleceğimden de bu kutuyu hazır etmişti.

Kutunun kancasını açıp araladığımda bükülü birkaç kâğıt vardı. Buruşuk eski kâğıtlar ve en üstünde yepyeni bir kâğıt vardı. Eski kâğıtları alıp birini okumaya başladım.

'Anne bu adam bana istemediğim şekilde davranıyor, beni dinlemedi hiç. Hep zarar verdi...'

Bir başka kâğıtta:

'Baba bu adam kötü, gitsin bu evden.'

'Bana inanmadığınızı, deli olduğumu düşündüğünüz için bunları yazdığımı düşünüyorsunuz. Ama biri gördü bana yardım etti. Onun sayesinde bana yıllarca dokunmadı. Ama siz bu adamı hâlâ evimize çağırıyorsunuz.'

'Yardım edin!'

'Yuşa ve Karan sizin çocuğunuz da ben değil miyim? Neden bana inanmıyorsunuz?'

Birçok kâğıt daha vardı ama ben yaşlı yanaklarımla yeni yazılmış kâğıdı aldım:

'Çağan! Ben artık dayanamıyorum.'

Kurban olduğum Rabbim, onun adımı zikrettiğini bana gösterdiğin güne şükürler olsun. Delirmek üzereydim. Elim sinirden titremeye başlamıştı. Altın saçlı cennetim beni gözlüyordu. Tahmin ettiğimiz gibi ailesi ona bir gün bile inanmamıştı. Nedenini bilmek dahi istemiyordum. İnsan çocuğuna nasıl inanmazlardı? Üstelik ben şahitlik bile etmiştim onun zorbalıklarına. Fuat! Ant olsun ki bir kez daha olmayacak. Bu son. Artık Miray sana katlanmayacak.

Elimde serpilmiş kâğıtları toplarladım. Çantamdaki dosyadan bir kâğıt çıkardım ve uzun uzun yazdım. Belki de ebediyete ulaşmayacak satırları son bir kez yeşertmişim kalemimle. Belki yine sana ulaşmayacak mektuplar sıralamıştım. Bir gün olur da dizlerinde olursam, yanaklarından akan gözyaşlarını silmek bana nasip olursa eğer, bil ki sana yazılmış bütün mektuplarımı bir soluğa sığdırmak niyetindeyim. Ben seninle bir bakış olmasını dilerken tenine değen o eli söküp almak, bir kez daha yüzüne düşecek yangınları söndürmek...

Öyle ki yüreğim beni sana ulaştırdı. İnancım bu yönde, sen bana doğdun. Bu kez kavuşmaktı niyetim. Allah nasip etsin de ben ayakla-
rıyla gittiğim bu hiçlikle yoksul ruhumu doyurayım senin sevginle.

Başımı yastığa koymamla iki günlük uykusuzluğum beni esir et-
miş ve kendimi uykunun kucağına bırakıvermiştim.

* * *

Sabah ezanının sesi ile ayaklanmış ve güne yeniden başlamış-
tım. Annem namazını kılıp yemeği hazırlarken yengem ve Elif de
ona yardım ediyordu. Ben de fırından ekmek alıp gelmişim. Abim
ve babam da sofraya oturunca yemek başlamış, hep birlikte kahval-
tımızı etmiştik. Kahvaltının sonlarında lafını kestiğim babamdan
özür dileyip müsaade istemişim.

“Baba, müsaaden olursa bir arzum olacak!”

Aslında dillendireceğim şey herkesin dilediği bir şeydi. Hatta
öyle ki geçtiğimiz sene annem, sabah namazımın duasında yakala-
mıştı beni diyebilirim. Bir sabah namazı vaktiydi. Annemin banyo-
nun kapısını kapattığını duymuştum. Ben de önümdeki seccadeyi
topluyor, yatağıma ilerliyordum. Duamı ederken annem odama
girmiş ve yanıma oturmuştu. Duamı bitirmemi beklerken gözleri
parlıyordu. Belki hüznünden birkaç damla yaş benim görmemi is-
temezcesine silip atmıştı o pamuk yanaklarından. Anacım duamla
birlikte beni kendine çekip sıkıca sarılmıştı. Saçlarım ellerinin ara-
sından kayıp gidiyor, ana kokusunu ciğerlerime kadar çekiyordum.

“Esağfurullah anacım, hayırdır inşallah.” demiştim kolları hâlâ
bedenime sarılıyken.

“Eşek sıpası, sarılamam mı sana? Seni kim doğurdu?”

İkimiz de dünyanın gözlerini kapattığı şu vakitte içten bir şekilde
kırkırdamıştık. Annem benden ayrılınca ona baktım. Gözleri yaş-
lanmıştı. Ellerini tutup ona ‘buradayım anne’ der gibi baktım.

“Şükürler olsun oğlum. Şükürler olsun ki Allah bana senin gibi
hayırlı bir evlat nasip etti.”

“Allah razı olur inşallah annem benim. Sen neden döktün baka-
yım incilerini?”

“Benim oğlumsun, gözümün çiçeğisin de ondan. Herkes büyü-
dü oğlum, hepimiz serpilliniz. Ben anayım işte, ağlarım öyle.”

Ellerini sıktım. Tebessümümü eksik etmemiştim. Onun yanımda olması bile bana bir şükür sebebiydi.

“Oğlum!”

Ruhum nidalara dalmıştı. Anamın ellerinde düşüncelere boğulmuşum ki onun sesi beni odama getirmişti.

“Efendim annem!”

“Oğlum geçen sabah vaktinde duaların kulağıma kadar ulaştı. Duanda cennet bahçem diye birinden bahsettin. Ne hoş bir istektir ki ayağına taş değmesin yüreğine kor düşürmesin dedin. Ben de şahit oldum oğlum. Hayırdır inşallah, gönlüne düşen, yüreğini yakan biri mi var?”

Donup kalsam iyiydi ama gözlerim durgundu. İkimiz de odamı aydınlatan minik aydınlatmanın altında oturuyorduk. Ne diyeceğimi bilemedim; sustum sadece. Ne yalan söylemeye dilim vardı ne de onun yokluğunu dile getirebilirdim. Dualarıma düşen küçük bir kız çocuğuydu benimkisi. Küçüklüğüm onu çekip almaya yetmese de kurtarmaya yetmişti. Şimdi görse gözlerim onu. Alır çekip çıkarırdım kuyularından. Bir görüş yeterdi onu alıp gitmeme.

“Anacığım benim, geç yattım dün. Birkaç saat sonra gidip yetişmem gereken yerler var. İzin ver bu konuları sana daha sonra anlatayim.”

Anlamıştı, hissediyordu o da. Artık bunun geri dönüşü de olmazdı. Anlatırdım, ne yapalım. Odamdan çıkan annemle başımı yastığa koymuştum. Yıllardır onu düşünmediğim bir gün dahi olmamıştı. Nasip olursa görecektim onu. Yakındı kavuşmamız. Hislerim hep bana yön verirdi ve ben onu hissediyordum. Bana bir ok ile yay kadar yakındı.

İşte böyle hissedivermişti annem. İnşallah şimdi duyacaklarına pek şaşırılmaz, beni kırmazlardı. Babam bana dönmüş kesilen sözüne ithafen konuşmaya başlamıştı.

“Buyur oğlum, söyle bakalım.”

“Ben evlenmeye karar verdim. Bir talibim de var Allah’ın emriyle akşama isteyelim kızı.”

“Oğlum bu da nereden çıktı şimdi?”

Annemi duymuştum ama bakışlarım babamdaydı. Tahminimce kalpten gideceği bir şaşkınlık değildi bu.

“Elbette ki mürüvvetini görmek bizim de arzumuz ama kimdir, nedir, nerelidir bu kız?”

“Baba, çok yabancı değil karşı komşumuz Kemal amcayla Figen teyzenin kızı.”

Herkes birbirine bakarken şaşkınlığını gizleyemediği gibi araya giren ilk Elif olmuştu.

“Onların kızı mı varmış?”

Elif’in kurduğu cümleyle herkes birbirine bakıyordu. Ortamda kısa bir sessizlik olduğunda hepsi yine babama dönmüştü. Ben hâlâ bir mum misali babamı bekliyordum.

“Ne diyorsun baba?”

“Oğlum ne ara tanıştınız bize neden haber vermedin.”

“Ben bu evliliği kendime uygun gördüm bana. Kalbim de gönüm de aynı kişiden yana.”

“E madem önce bir haber yollatalım, müsaadeleri varsa isteriz kızı.”

“Sağ ol baba.”

Kalkıp elini öptüm. Abim ensemden tutup beni kendine çekip sıkıca sarılmıştı. Annem şaşkındı ama bana sıkıca sarılmıştı. Ama homurdanması gecikmemişti.

“İki ayağımı bir pabuca soktun Çağan. İnsan daha önce demez mi? Nasıl yetiştiririz yüzüktü hediyeydi.”

Babam anneme dönüp onu sakinleştirdi. Dedemin evelden söylediği sözleri tekrarlayan babam nasibimin kapısını aralayacaktı.

“Gelinin de kızın da dizinin dibinde; akşama kadar yetiştirirsiniz merak etme. Hem hatırlar mısın, bilmem. Babam bize ne demişti? Gönle ateş düştü mü iflah olmamış.”

Ben abimle masada kalırken annem Elif’i komşu evine yolla-
mıştı bile. Elif’in geri gelmesi bir asır gibi gelirken neredeyse dokuz doğurmuşum yerimde. Kendimi doğumhanenin önünde baba ol-
mayı bekleyen adamlar gibi hissediyordum. Mutfakta bir sağa bir
sola giderken annem her hâlükârda hamur açmıştı. Yengem hazırlık yapıyordu. Sabırsızca beklerken Elif’in kapıdan geçip yanımıza gelen yüzü asık, suratı düşüktü. Olmamıştı işte. Olmaz demişlerdi. Masanın başköşesine oturunca yanına gittim.

“Ee... Yok dediler herhâlde?”

Bana mahcup ve üzgün baktı. Biliyordum zaten neden birden öylece bana versinler ki değil mi?

“Abi dil döktüm. Abim kadar yakışıklı bir adam dedim, nasıl olur da kapınızdan geri çeviriyorsunuz dedim ama dinlemediler.”

“Saçmaladın mı yani?”

“Yok vallahi dil döktüm ama nafile!”

“Nasip kardeşim, ben de diz çöküp isterim artık.”

Annem sinirlenerek araya girmişti.

“Olur mu öyle şey!”

Yüzüm düşünce abim ensemden beni tuttu. Yüzünde derin bir ciddiyet vardı. Kararlı gibiydi.

“Kalk hadi gidip kaçırılım kızı...”

“Ne diyorsun abi olur mu öyle şey?”

“Vallahi de olur billahi de olur.”

Elif beni kolumdan tutmuş ve kendine çevirmişti. Kocaman gülen yüzü beni şaşkına uğratsa da lafını dinlemiştim.

“Şaka yaptım! Senin gibi adama kız vermeyecekler de ne olacak?”

“Yani...”

“Allah’ın emri peygamberin kavliyle istiyoruz kızı.”

Elif kollarımda havalanmış etrafımda dönerken herkes bu hâlimize kahkahalarla gülmüştü. Bütün ümitlerim yıkılmıştı az evvel ama yılmazdım kesin. Elif’i bıraktığımda ona kaşlarını çattım. Ayağımdaki terliği hışımla çıkardım.

“Sen şimdi bana şaka yaptın ha?”

Elif masanın diğer tarafına geçmişti bile. Yüzündeki geniş gülücükleri yerindeydi. Herkes keyiflenmiş bizi izliyordu.

“Yüreğime indirdin ha?”

“Değil mi? Biraz öyle oldu abilerin en tatlısı.”

“Sen şimdi naneyi yemedin mi?”

İkimiz masanın etrafında koşarken elimden kaçan Elif yukarıya koşmuştu. Abim kıkırdıyor, yengem ağzını kapamış gülüyordu. Annem söylene söylene bir şeyler hazırlıyordu.

“Bu oğlanı evlendireceğiz; bir de daha büyümemiş ki benim oğlum.”

“Hanım üstüne gitme oğlumun.” Babamın sesi annemi dizginlemişti.

“Peki peki, bir şey demedim.”

Ben üst kata çıkıp akşam olmasını beklerken Ali’yi arayarak yanıma çağırıştım. Yengem yüzükleri, abim ve annem tatlıları, Elif ve babam hediyeleri almıştı. Yüreğimdeki heyecanı ise Ali sakinleştiriyordu.

“Çağan nasıl oldu bu?”

“Müsait bir vakitte anlatırım kardeşim, şimdiki hedefim Miray’ı bana almak.”

“Sakin ol, verirler bence. Yoksa neden bu akşamı kabul etsinler öyle değil mi?”

“İnşallah verirler, yoksa ben artık hık diye gideceğim.”

Akşam nasıl oldu, biz nasıl Karanların kapısında belirdik, ne zaman içeri girip oturduk bilmiyordum ama Kemal amcanın lafa girmesi ile dikkat kesmiştim.

“Ee... Halil Efendi kim derdi bir gün hayırlı bir iş için kapımı çalacağını.”

“Öyle öyle Kemal Bey. Nasip kısmet her şey; olursa ne âlâ.”

Onlar konuştuğça ben daralıyordum. Karan ve Yuşa hemen karşımdaydı. Figen teyze mutfakta, kardeşim ve yengem de ona yardım ediyordu. Peki ya Miray neredeydi? Ali bacağıma tutunca bacağıma salladığımı yeni fark etmiştim.

“Sakin ol, Karan ve Yuşa sana bakıp bakıp gülüyor oğlum.”

Onlara fark ettiğimde kendi aralarında fısıldaşıp gülüyorlardı. Aldırmadım bile. Kızlar içeriden gelince Figen teyze de karşıma oturmuştu. Koridorda kahveleri getiren Miray, o kadar güzel olmuştu ki gözlerimi geri çektim ondan. Bakmaya kıyamadığım...

Kahveler içilmiş, babam ikinci sefer yaşadığı bu durumu dile getirerek herkesi güldürmüştü. Abimden sonra ikinci kez yaşadığı bu deneyim ona yeni bir tecrübe kazandırmıştı.

“Kolay değil, ben de ikinci oğlumun evlendireceğim inşallah.”

“Hayırlısı olsun.”

Kemal amca ağırlığından ödün vermemişti. Babam ikinci kez yaşadığı kız isteme faslını dillendirmeye hazırdı.

“Oğlum, Miray kızımızı görmüş beğenmiş. Kızımızın da gönlü varsa Allah’ın emri peygamberin kavli ile kızınızı oğluma istiyorum.”

Kemal amca gerilmiş ve yüzünü Miray’dan tarafa dönmüştü. Su gibi duran yüzü ve babasına bakan gözleri başını sallayınca kabul ettiğini anlamıştık. Ben şaşkınlığımın arasında sesli bir şekilde oh çekince Ali dayanamayıp kahkahayı koyuvermişti. Karan ve Yuşa da ona eşlik ettiklerinde büyükler homurdanmış ama susmaları uzun sürmemişti. Kemal amca babama dönünce kalbim durdu sandım.

“Bir kızı bin kişi ister bir kişi alır. Benim kızım biraz rahatsız, yaşadığı bir hastalık yüzünden konuşmuyor. Onun gönlü sizde yana. Mademki kızıma talip oldunuz, ben de verdim gitti.”

Babam bana dönünce kalk el öp der gibi bakmıştı. Ben şaşkınca ne dediğini anlamamıştım ilk seferde ama Ali fısıldamış ve bana Kemal amcanın elini öpmem gerektiğini hatırlatmıştı. Eller öpülmüş, tebrikler kabul edilmiş ve yüzük faslına geçmiştik. Yüzükler parmaklarımıza takılırken Miray’la göz göze gelmiştik. Bu hisler beni öldürecekti. İçim kanatlanmış, uçmayı öğreniyordu sanki.

Kemal amca kurdeleyi kesecekken makas kesmiyor şakasını yapmış, herkesi güldürmüştü. Bizi tebrik edenlere tekrar ve tekrar teşekkür edip yerime oturdum. Yuşa hemen yanıma gelmişti. Enseme attığı eli ile beni bir kez daha içtenlikle tebrik etmişti.

“Vay be, çocukluk arkadaşım eniştem olacak.”

“Ne güzel değil mi Yuşa?”

Ali telkin verircesine konuşunca ona döndüm. Ali’nin de öğrendikleri gerçeklerden sonra içinde bir ukde vardı biliyordum. Arkadaşlarımın sohbetine dalmıştım ki kapı çalmış ve Figen teyze kapıya ilerlemişti. Onu takip eden gözlerim kimin geldiğini merak ederken içeri bastonu ile giren Fuat, bütün kanımın çekilmesine neden olmuştu.

“Kaçırırım mı yoksa?”

Ayağa kalkmak üzereyken Ali elimi sıkıca tutmuştu.

“Trafik vardı ana yolda, geç kaldım tüh...”

Tüylerim dikleşmiş, sinirden kızarmıştım. Hiç beklemediğim bir anda, babamların koyu sohbetine dahil olduğunda yerim bana

batsa da sesimi çıkaramamıştım. Babamlar düğünü geciktirmeyelim diyordu. Ben Ali'yle Karan'ın kaldırdığı tabak çanaklara yardım ediyordum. Mutfağa say misali gidip gelirken bir anda mutfakta ben ve Miray'dan başka kimse kalmamıştı. Elindeki bardağı masaya koyunca bana döndü. Ürkek ve nahif bedeniyle bana yaklaştı. Küçük eliyle sağ elimi kaldırıp sıkıca tuttu. Gözlerini kapatıp bana teşekkür etmişti. Gözleri kızarınca sol elim istemsiz yanağına gitmişti. Bu yanıştı, biz evli değildik ama ben engel olamamıştım. Avcumun içinde yok olan yüzünün sıcaklığında eriyen bir ben vardım. Aniden içeri Elif'in girmesiyle çıkması, benim geri çekilmem ve Miray'ın mahcup oluşu ... Her şey bir anda oluvermişti. Ensemi sıvazlarken içeri âdeta kaçırverdim. Ali beni yanına çağırıp sohbetlerine dahil ederken geç olduğu için herkes ayaklanmıştı.

“Artık önümüzdeki ay düğünü yaparız öyle değil mi dünür?”

Hem Figen teyze hem de annem bu kadar az zamanda nasıl yetiştir kaygısına düşmüşlerdi bile. Ben olsam yarın evlenirdim ama neyse. Büyüklerin de gönlü olsun. Ali 'yine iyisin' bakışları atarken hepimiz dağılmıştık. Eve girerken Fuat'ın defolup gitmesini izledim. Onu değil yakınımnda, bir kez dahi görmek istemiyordum. Bir şekilde düğünüme gelmesini engelleyecektim ama dur bakalım hele o vakit bir gelsin.

Eve girdiğimizde herkes mutlu ve içi rahattı. Biz de uyumak için dağılacaktık ama annem Elif'in eline bir kalem defter tutuşturmuştu. Onun emiriyle herkes ne gerek ne değil iş payına düşeni yapacaktı artık. Bana düğün salonu, davetiyeler ve nikah memuru görevi düşmüştü. Zaten gelinlikti damatlıktı bunlara vakit vardı.

Bir aylık düğün hazırlığı süresi boyunca Miray'ı pek göremesem de gelinlik seçmek için alıp götürmüştüm birkaç mağazaya. Tabii annem, Elif, karnı burnunda yengem ve Figen teyze de yanımızdaydı. Beni içeri dahi almayıp, yok efendim uğursuzluk diye kovalamışlardı.

Ben düğün salonu olarak deniz kenarında sakin bir mekânı tercih etmiştim. Tuttuğum mekân açık havada düğün yapanlar için uygundu. Memur arkadaşım nikahımı kıyacağı için onu zaten ilk günden halletmiştim. Sağ olsun, abim de ikramlık konusunu ve davetiye konusunu halletmiş, benim için yıllık iznini kullanıyordu. Elif gelinlik mağazasında işleri bitince beni aramış ve gelmemi söylemişti.

Bitmemişti tabii ki bu tantana. Çeyiz alışverişi diye bir şey vardı; onu anlatmayayım bile. Her şeye bakan anneleri hayretle izliyordum. Bana almak istedikleri şeyler belki de benim hiç kullanmayacağım, ihtiyacım olmayan şeylerdi. Miray da garibim, öylece bakıyordu onlara. Bir ara yanıma oturmuş kaptırıp giden anneleri birlikte izlemiştik. Kolu koluma dizi dizime değince ruhum titriyordu. Bu neydi ya Rabbi?

Elbette her şeyi ben kendi cebimden karşılıyordum. Birikimim vardı şükür ki bana da yetmişti. Tek sıkıntı anneler durmamış, saatler sonra güç bela alışverişi bitirmişlerdi. Her şeyi de damat bey deyip bana taşıtmaları da cabasıydı. Ben arabamla anneler arası gidip gelmiştim. Sonunda bitmiş, birer kahve içelim deyince bir oh çekmiş, onları güzel bir çay bahçesine götürmüştüm.

Figen teyze evime ne zaman gideceğimizi sorunca o işi çoktan hallettiğimi söyledim. Beni ve Miray'ı bir masaya oturtup yanımdan uzaklaşınca bizi yalnız bırakmak istediklerini anlamak zor değildi. Miray masanın her karesini ezberlemiş ve bana bakmamıştı. Elim masanın üzerinde konuşmaya ben başlamıştım.

“Miray, benim saklı bahçem. Yüzüme bak.”

Bana mahcup bakan gözleri ve çekindiğini belli eden yüzünü gördüğümde gülümsemiştim. Benim tebessüm etmem onu mutlu etmişti.

“Miray, biliyorum belki beni tam anlamıyla tanımıyorsun. Bir-birimizle zaman geçirecek pek vaktimiz olmadı ama aklın çelişkide kalmasın. Yüreğinde seni yoran sorulara yer vermene hiç gerek yok. Ben helal kapısından hiç ayrılmadım. Allah ayırmasın da inşallah. Benim ömrüm senin ömrün olacak. Yaşımızın izin verdiği kadar hep yanında olacağım. Yolum, yolun olsun. Arkandaki güvendiğin dağ olayım inşallah.”

Dudaklarını ısırması ve bu sözlerime gülümsemişti. Ben de onun gözlerini yakalayabilmişim gibi eğilmiştim. Bu hareketim iki masa yanımda oturan hanımları güldürmüştü. Miray benim kır çiçeğim; içimin bahçesi, yolumun dingin taşı... Şükürler olsun, nihayet onu alıp gidecektim buralardan.

“Miray bundan sonra ayağına taş değse yüreğine kor düşse bileceğim. Sen benim başımın tacı, evimin hanımısın bunu bil. Vaktimi sana, seni Allah'a emanet ettim. Hayırlı bir evliliğimiz olur umarım.”

Cebimdeki numaramın yazdığı kartı verdim. Alıp çantasına koydu. Çantasından çıkardığı küçük not defterini ve kalemi eline aldı. Uzun uzun yazdı. Arada bana kısa ama kaçamak bakışlar yolluyordu. Bu beni önemsedığını hissetmemi sağlamıştı.

Kâğıdı yırtıp bana verdi. Okumamı izledi. Satırlarını şöyle dilendirebilirdim;

“O portakal ağacının köklerinden bana sabırla geldiğin için minnettarım. Sen o ağacın üstünde beni bir kez olsun gülümsetmek için çabalarken ben sana gönlümü vermiştim zaten. Yıllarca çektiğim acılar, içtiğim ilaçlar, yaşattıkları işkencelere rağmen bir tek sen anladın Çağan. Bir tek sen duydun çıkartamadığım sesimi. Arkadaşın Ali’ye de teşekkür ederim onun da bana çok yardımı dokundu. Çağan belki sana inanmasam ben şu an bu hayatta olmazdım. Senin sayende hayattayım...”

Yanaklarım ısınırken dişlerimi sıkmaktan canım acıyordu. Kendimi sıkmasam ağlayacaktım biliyordum. Ne kadar da duygusal bir herife dönüşmüştüm böyle. Hemen ağlamaya hazır bünyem hassastı. Gören de sıksa sünepe bir şey sanacak tövbe tövbe...

Dalmıştım ki yanımdan kalkıp çantasının iplerine tutuna tutuna annemlerin yanına giden Miray’ı izledim. Kendime geldiğimde kâğıdı cebime attım. Hesabı ödeyip herkesi evine bıraktığımda akşam olmak üzereydi. Ali’yle buluşup şu davetiye listesindkileri dağıtma işlemini gerçekleştirecektik. Bir hafta kalmıştı düğüne. Ben evime gidip yeni aldığım ev eşyalarını yerleştirdim. Davetiyeleri dağıtmayı teklif eden Ali kardeşime minnet duyuyordum. Bir sonraki gün Miray ve annesini annemlerle birlikte almaya gittiğimde evimize gidiyorduk. Bu yola şükür ediyordum. Onu görmek nasip olur mu derken şimdi evimin hanımı yapacaktım.

Eve vardığımızda eşyaları taşıma işleminin ardından evi kısaca gezen ailem memnun kalmışlardı. Bir köy evine nazaran daha modern eşyalar vardı içeride. Tabii dış tadilatını bahara bırakmıştım. Miray mutluymdu. İlk kez onu bu kadar güler yüzlü görmüştüm. Yatak odasını hazırlayan kızların ardından ben dışarı çıkıp onları rahat etsinler diye yalnız bıraktım.

Zaten ısrarla telefonum çalıyordu. İş yerimdeki sekreterim arıyordu.

“Efendim?”

“Çağan Bey, rahatsız ediyorum ama istediğiniz gibi şikâyet dilekçemi verdim. Fuat’ın dosyası o gün işleme alınacak. Akşama kadar sizi rahatsız edemez efendim.”

“Teşekkür ederim, kolay gelsin.”

“Sağ olun Çağan Bey iyi günler.”

Tabii ki boş durmuyordum. Fuat’ı düğünümde görmek istemediğim için bu konuyu kökten halledip onu nezarete misafir edeceklerdi. Yarın kına vardı; Cuma gününde ise düğünüm olacaktı. Telefonu kapatırken Ali, Yuşa ve Karan arkamda belirince şaşırmıştım.

“Nereden çıktınız böyle?”

“Sürpriz yaptık enişte.”

“Kardeşim, evlenecek çiftin evine ziyareti erken yapalım dedik.”

Ali’nin içtenliği yüzüne vurmuştu. Ellerindeki torbalarla gelmişlerdi. Ah benim güzel kalpli arkadaşlarım ...

“Hoş geldiniz kardeşim, buyurun.”

Hepsiyle tokalaşıp onları içeri davet ettim. Ayakkabılarını çıkarırken içeriden sesleri duyan anneler ile akşama kadar burada vakit geçirmiştik. Akşam hanımları evlerine dağıttım tabii. Yarın ola hayrola. Ben annelerin evinde uzun geçen bir gece ile sabahı sabah etmiştim.

* * *

Alınacakları almıştık. Kızlar eğlence yapacak, erkekler de kendi aralarında oturacaktı işte. Bütün gün bitmek bilmeyen hazırlıklarla geçmişti. Ben kaçınılmaz sonum olan kuaför şoförlüğümü yapıyordum. Takım elbiseli huysuz olan bana karşı sabrederek telkin veren Ali sağ olsun, beni bir an yalnız bırakmıyordu.

Zaman akıyordu ve giden zaman kayboluyordu. Miray kuaförden çıktığında peri gibiydi. Ben sanki bir peri masalına itilmiş gibiydim. Kabarık olmayan elbisesi, tamamen müthiş yakışmıştı ona. Nutkum tutulmuştu güzelliğine.

“Ağzını kapa Çağan, sinekler uçuşuyor kardeşim.”

Bütün hanımlar gülüyordu ama bu beni hiç alakadar etmemişti. Ben şu an nefesim kesilmiş bir şekilde hayatıma anlam katan kadına bakıyordum.

Annem aceleyle yanıma gelip toparlanmamı istemişti. Ben de toparlanıp arabaya binmesine yardımcı olmuşum. Miray'ı evine bırakmak gelmemişi içimden. Sabretmek ne zorlaşmıştı... Hâl bu ki toplasan bir hafta yoktu benim olacaktı. Hanımlar toplaşmış ve evin dışında da beyler yerlerini almıştı. Bizim bahçe ile Mirayların bahçesini iki şekilde süslemiş ve kınayı evde yapmaya karar vermiştik. Daha doğrusu kız tarafı böyle uygun görmüştü. Birlik çetem masalarda eksik gediklerde yardım eden Yuşa, Karan ve Ali bana çok destek olmuşlardı. Miray'dan sonra en son benim serçe parmağıma kına yakıldığında arkadaşlarım sağ olsun şakalarından eksik kalmamış; başımdan aşağı un, tuz, yumurta ve aklınıza ne zerzevat geldiyse dökmüşlerdi. Suyu saymıyordum bile... Nasıl bir gelenektir bu arkadaş?

Damat ya hasta olsa da sonra gelini hasta etse? Yok, bunlar bizi hiç düşünmüyor...

Ben duş alırken yakın akraba, eş, dost dağılmış neredeyse kimse kalmamıştı. Siyah eşofman takımlarımı üzerime geçirip saçlarımı kuruttuktan sonra aşağıya inmiştim. Masaları toparlayan canım arkadaşlarıma sinsi sinsi bakıyordum.

“Bunun acısı çok fena olacak. Siz bir evlenin bakalım.”

“Enişte, posta mı koyuyorsun yoksa?”

Kahkaha atan Yuşa herkesi güldürmüştü. Üzerindeki kırmızı bindallıyla dışarı çıkan Miray, elindeki kınayı umursamadan abilerine yardım ediyordu. Aramızda üç metre vardı ama göz göze gelmeye engel miydi? Gülüşümü yakalayan Ali, benimle dalga geçmeyi ihmal etmedi.

“Tipe bak tipe. Aşk böyleyse ben almayayım. Bu ne kardeşim, şapşala baksana!”

Ben duymazdan gelsem de Ali'ye dişlerimi sıkarak ve yalancı bir gülümsemeyle bakmıştım. resmen rezil etmeye çalışıyorlardı beni. Neyse ki öyle utanacak değildim. İnsan sevdiğinden neden utansın. Ben Miray'ın çekingen hâllerine kıyamıyordum.

“Seni de göreceğiz kardeşim, sen uğraş dur bakalım. Rezilde et ama dur bak ben seni nasıl güzel vezir yapıyorum.”

İkazımı alan Ali yorgunluğuna rağmen hızlanmıştı. Ne var canım seviyoruz işte.

Masalar yığılmış sandalyeler toparlanmıştı. Yerdeki dağılmış çöpler toplanırken Miray yanıma gelip bana bir not kâğıdı vermişti. Gülümsedim. Kır bahçem... Allah'ım, şu kadını alıp içime hapsedim var.

Herkesin işi bitince gecenin bilmem kaçında abim, ben, annem, babam ve Elif yemek masasının etrafına oturduk. Elif demlenmiş çaydan hepimize ikram etmişti. Hâlâ topuklu ayakkabılarının üstündeydi hem de.

“Kızım yorulmadın mı tıklar tıklar?”

“Baba vallahi bittim. Sen bir de Miray'ı görecektin. Kızcağız kendi kinasında koşturdu durdu. Garibim ilk kez kına görüyor herhâlde, bilmiyor da ne yapsın.”

Nasıl da ayırmışlardı onu. Belki de hiç arkadaşı yoktu. Öyle ya, uzun zaman hastanede kaldı değil mi? Ah benim içine dünyamı sakladığım bahçem... Az kaldı... Saatler bizim, günler ve aylar... Peşindeki yıllar bizim...

Çaylarımızı içip yorgun bedenlerimizi ancak yatağımıza bırakabiliştik. Bu çay içmeden çok bir babanın evlenmeden önceki oğluna nasihatiydi. Dinledik babamı. Sağ olsun varlığını ve yanımızda oluşunu hep hissetmiştik. Allah ondan razı olsun. Herkes eminim en rahat uykusunu uyumuştur bu gece.

Cuma günü sabah ezanı ile kalktım. Namazımı eda ettikten sonra sıcak bir duş alıp tıraş oldum. Takım elbisemi dolabımdan çıkarıp yatağıma bıraktım. Şöyle bir baktım da ne hızlı akmıştı yıllar... Dünler ne çabuk geçip gitmişti. Ömrümde sabırla geçen her an için, bugünü bana bugünü nasip eden Rabbime şükürler olsun.

Annem kapının eşiğinde beni izlerken bulduğumda düşüncelerimi sıyırmıştım üzerimden. Bana gözleri yaşlı eli ağzında bakıyordu.

“Oğlum!”

Sesi incelmış, iç çekiyordu. Yanına gidip onu kollarımın arasına aldım. Kısacık boyu, annemin bedenini ellerimin arasında ne de küçük yapmıştı böyle. Ah elleri öpülesi kadın...

“Anne yapma bak, bugün mutlu olman gerek. Ağlamak yakışıyor mu sana?”

“Ne yapayım oğlum elimden ne gelir? Oğlumun mürüvvetini de görmek nasip oldu ya şükürler olsun.”

“Hadi ama yapma, sil bakayım gözünün yaşını. Hoca gelecek birazdan.”

“Tamam oğlum hadi sen de hazırlan, kadınlar Miray kızımın yanında hazırlanıyor. Zaten eve çağırılmışlar kuaförü saçı için. Elif de gitmiştir çoktan. Kardeşin birazdan gelince ne yaptıklarını öğrenirsin.”

Başımı sallarken annem benden ayrılıp odamda beni yalnız bırakmıştı. Üzerimi giyinirken abim ve yengem içeri girmişti. Ben de tam olarak kravatımı düzeltmekle meşguldüm.

“Bir de en erken kalkan sensin. Geç kaldın oğlum, bak gelin kaçıyor!”

Yengemle abim birbirine bakarak kıkırdarken ben de gergin bir şekilde onlara bakmıştım.

“Ne yapayım, her gün yaptığım şu kravat bir türlü düzgün durmadı işte.”

“Gel buraya kardeşim, gel.”

Abim kravatımı düzelterek onaylayan bir ifadeyle omzuma dokunmuştu. Eliyle de olumlu işaretini verince hep birlikte aşağı inmiştik. Salonda oturan babam, hocanın gelmesiyle ayaklandılar. Ben de hocayla kısa bir sohbetin ardından Elif’i aradım.

“Elif, nerede kaldın güzelim?”

“Abi imam nikâhı için son hazırlıklarını yapıyor Miray. Tutma beni hem evlenmek hiç de kolay değil.”

İmasını süzerken gülmeyi ihmal etmiyordu Elif. Etrafındaki kadın seslerinden, onu dinleyen kadınlar apaçık duyuluyordu.

“Ne kadar kaldı? Hoca geldi bak!”

“Tamam tamam on dakika sonra gel, olur mu?”

“Olsun bakalım.”

Hoca efendinin yanına gittim. Maruzatımı belirttim. Miray’ın konuşmadığını, konuşmadığı için onayını veya cevabını başıyla ya da eliyle vereceğini söyledim. Hoca da tasdik ettikten sonra dakikalar geçmiş, biz annem ve babamla Miray’ı almaya gitmiştik.

Kapının önüne geldiğimde Elif hemen kapının önüne çıkmış ve yanımıza geçmişti. Yuşa ve Karan çapkın ifadelerini takınarak kapının önünde tebessüm ediyorlardı.

“Ooo... Biricik damat beyimiz de gelmiş!”

Karan kapının önünde gardiyan gibi beklerken içeri girmemiz mümkün değildi.

“Oğlum, müsaaden varsa kızımızı almaya geldik.”

Babam büyük bir özveriyle Karan’ı süzüyordu. Bizim gelenekler de bir âlemdi. Herkes ne olacağını biliyordu ama illaki bir zorluk istiyorlardı. Verin kızı gidelim işte kardeşim.

“Kapı biraz sıkışmış galiba, açılmıyor.”

Arkamdaki herkes gülüyordu. Elini cebine atan babamı tutup cebimdeki hazır zarflardan bir tane verdim. Karan çekilmeyince iki tane daha verdim. Karan kabarık zarfları alıp sırtıtmıştı.

“Buyurun efendim buyurun.”

İçeri girdiğimizde Figen teyze ya da artık anne mi demeliydim, alışamamıştım bu duruma. Beyazlar içindeki bir damla umuduma sarılıyordu. Miray ona karşılık vermiyor sadece öylece ayakta duruyordu. Bizim içeri girmemizle Kemal amca elindeki kırmızı kurdele ile Miray’a yaklaştı. Ben onun arkasına düşüyordum. Babası kurdeleyi üç kez belinde bağlayıp çözdü. Sonra tam bağladı ve Miray’ın alınından öpüp ona sıkıca sarıldı. Miray babasına da karşılık vermişti. Ne olmuştu? Abileri ona sarıldığında onlara karşılık vermiş ve sıkıca sarılmıştı. Bu durumun nedenini bilmesem de kafama takılmıştı. Annesi ve babasını sevmiyor muydu?

Kız kardeşinin ellerini tutan ağabeyleri, elini bırakmadan bizim eve geldiler. Hâliyle biz de onları takip ediyorduk. Bizim evin salonunda sabah on gibi imam nikâhımız kıyılmıştı. Mehir soran imama, dedemin bana emaneti olan oturduğum evi Miray’a mehir verdiğimi söylemiştim. Onun vatani ve durak noktası bendim. Gideceği tek yurt ben olmalıydım. Nikâhta önce Miray’a soran hoca, Miray’ın şaşkın bakışları ve uzun süre cevap vermekte zorlanması beni şaşırtmıştı. Bana yazarken düşünmemişti ama hocayı algılaması zorlamıştı onu. Birlikte evden çıkarken eli bileklerime tutunmuştu. Sıkıdığı kolumdan anladığım oydu ki ayakta zor duruyordu. Daha önce Kemal amcanın bir gece vakti yanıma geldiği sırada ağabeyimle dışarıda oturuyorduk. Miray’ın ilaçlarını düzenli alması gerektiğini ve ilaçlarını düzenli olarak yollayacaklarını söylemişti. Ben

alırım, dediğimde de gerek olmadığını, onların gönderebileceğini söylemişti. Pek sesimi çıkarmasam da öğrenirdim elbet nedenini.

Şimdi ise tuhaf bir hâli vardı. Annesi gelmiş, elindeki bir bardak suyla içirdiği ilaç ile onu oturtmuştu. Miray gözlerini kapatmış ve kendine gelmeye çalışıyordu. Bardağı bırakıp başına örtülen kırmızı duvak ile arabaya götürdüklerinde ben de onun yanında ilerliyordum.

Arabada yanına oturduğumda arabayı Ali kullanıyordu. Elif de yanındaki yolcu koltuğunda oturmuş, öylece ilerliyorduk. Düğün salonu biraz uzaktı. Miray başını taşımakta bile zorlanıyordu. Neydi bu hâli anlamıyordum. Arkamızda konvoy ile salona giderken korna sesleriyle yola devam ettik.

Miray başını omzuma düşürünce elimi yüzüne götürdüm. Buz gibiydi. Kırmızı duvağını kaldırdığımda yüzü bembeyaz kesilmişti. Kapının bölmesinden suyu alıp içirmeye çalıştım ama içmek istememişti. Elimi tutmuş ve bütün gücüyle sıkılmıştı. Başını sağa sola salladığında durdum. Yanındaki çantasından bir defter ve kalem çıkardı. Kâğıda bakmamıştı bile.

“Düğün bitsin, sonra dinlenmeliyim.”

Nesi vardı böyle? Kırmızı duvağını örtüp gelin odasına çıkana kadar tepkisiz bir şekilde öylece omzumda soluk alıp vermişti. Birlikte gelin odasında oturuyorduk ve bizden başka kimse yoktu. Dışarıdaki gürültüyü saymazsak pekâlâ öyleydik.

“İyi misin Miray?”

Başını salladığında gözleri biraz daha iyi bakıyordu.

“Korkuttun beni. İyi görünmüyordun arabada.”

Elimi sıktı ve iyi olduğunu göstermeye çalıştı. Resmî nikâhını üniversiteden arkadaşım Kamil kıyacaktı. Ona daha önceden Miray’ın durumunu belirtmiştim. Kısa geçen nikâhın ardından şahsımıza edilen tebrikler ile masamıza geçip oturmuştuk. Bizimle fotoğraf çekilenler, bizim fotoğraflarımızı çekenler, yanımızdan ayrılmayan arkadaşlarımla sakin ve bir o kadar samimi bir düğün geçirdik. Dans edenler, eğlenenler, kendi hâlinde takılanlar ve cıvılcıvıl koşan çocuklar...

Düğün bittiğinde Miray kendini toplamış ve güler yüzüyle beni âdeta şaşkına çevirmişti. Sabahkine nazaran daha sakin yüzü ve neşeli ifadeleri beni sevindirmişti. Onu iyi görmek istiyordum.

Annemlerin elini öpmüş ve vedalaşmıştık. Miray'ı ön koltuğa oturtmuştum. Ben de sürücü koltuğuna geçtiğimde gelin arabasında herkese el sallayarak arabayı çalıştırdım. Kararan havanın esintisiyle birlikte köy evimize gidiyorduk. Ne uzun bir gündü ama ...

Miray'a yandan bir bakış attığımda başını koltuğa yaslamış, bana bakıyordu. Gözleri yorgun ve bitap düşmüştü.

“Uyu sen, daha yolumuz uzun.”

Başını salladığında koltuğu geriye alıp benden tarafa yaslanmış ve gözlerini kapatmıştı. Yol ile ona giden bakışlarımı yola çevirmek zorunda kalmıştım. Gözleri kapanan Miray, bütün masumiyetiyle uyuyordu. Köyün girişinde bir markette durmuş ve biraz su almıştım. Belki severdi bilmiyorum; çikolata ve biraz çerezle arabanın bagajına yerleştirip evin yoluna devam etmişim. Arabayı park ettiğimde Miray hâlâ uyuyordu. Bagajdaki eşyaları eve taşıyıp kapıyı açık bıraktım. Arabadaki Miray hiç bozmadığı uykusuyla öylece yatıyordu. Nasıl kıyıp da uyandıracaktım ki? Kapıyı açıp yavaşça onu kucağıma aldım ve kapıyı ayağımla kapattım. Evin kapısına geldiğimde kolları omuzlarımdan tutmuş ve gözlerini açmadan bana tutunmuştu. Miray'ı yatağa bıraktığımda bir çocuk gibi yastığına sarılmış ve uykusuna devam etmişti.

Ona öylece takılan gözlerimi çekip ensemi tutarak dış kapıyı örtmüş ve oturma odasına geçip oturmuştum. Kravatımı ve ceketimi çıkartıp koltuğa bırakmıştım. Derin bir nefes alarak koltuğa uzandığımda gözlerimi dinlendirmek için kapatmam bile üzerime çöken ağırlık uykuya dalmama yetiyordu.

Gece yarısı bilmem saat kaçtı; uyandığım bu ses beni kendime getirmiş ve ayağa kalkmamı sağlamıştı. Ses yatak odasından geliyordu. Koşarak gittiğim odada Miray uyku hâlde, sarıldığı yastığı âdeta boğuyordu. Yanına vardığım gibi onu uyandırmanın doğru olmadığını düşünüp ellerini tutmayı denedim ama bu onu daha kontrol edilmez yapmıştı.

Odanın içinde yatağa çarpan kolları dışında başka bir ses yoktu. Kollarını da tuttuğumda çırpınan bedeni sakinleşmişti. İyice durulduğunda kollarını bırakıp üstünü örttüm. Arkamı dönmemele burnunu çeken Miray ağlamaya başlamıştı. Gözleri kapalıyı ve uyuyordu ama şu an içli içli ağlıyordu. Elini sıktığı ve elinin altında

ezilen battaniye üzerinden kayıp gitmişti. Yanına geçip oturdum. Elini tutup saçlarını okşadım.

Yıllarca sarı saçlı altın kız diyorduk ona. Altın saçlı saklı bahçem... Ellerimin arasında akıp giden saçları ipek gibiydi. Bir tutamını elime aldım. Eğilip kokladığımda... Aman Allah'ım! Cennet gibi kokuyordu. Gözlerim yanıyor, uykusuzluk ve yorgunlukla kendimi onun yanına serip elini bırakmadan saçlarını okşamaya, buradayım demeye devam ediyordum. Sabah erken saatlerde çırpınan bedenini durdurma düşüncesiyle gözlerimi açmadan kolumu onun üzerine atıp durdurdum.

“Tamam, geçti buradayım. Şişt..”

Telkin vermeye devam ediyordum ama kolumun altında taş kesilen bir bedeni hissettiğimde gözlerimi açmıştım. Bana korkmuş ve tedirgin gözlerle bakıyordu. Kendimi nasıl geriye, yataktan düşmekten son anda kurtulmuş bir şekilde ayağa kalkmıştım. Kolum üstüne yatmaktan uyuşmuştu.

“Şey, dün gece kâbus görüyordun ben de uyandırmadım seni. Neyse, ben kahvaltıyı hazırlayayım.”

Miray put kesilmiş, bembeyaz gelinliği içinde sadece gözleriyle takip ediyordu beni. Ben de alelacele odadan çıkmıştım. Kapıdan çıkarken neden ondan çekindiğimi tahmin etmek çok da zor olmamalıydı. Onu ürkütmeyi ya da benden çekinmesini istemiyordum. Odadan uzunca zaman ses gelmemişti. Sadece su sesi duymuştum bir ara. Bahçeye hazırladığım kahvaltı masasının yanına semaver çayı hazırlayıp şöyle bir masaya bakmıştım. Her şey neredeyse kendi ürünümüzdü. Kümesten yumurtalar, komşu Hatice abladan süt, bahçeden domates ve biberler... Salatalıkları unutmuştum. Salatalık hattının yanına geldiğimde büyümüş salatalıkları elimdeki tabağa doldurdum. Ayağa kalktığımda masanın arkasında hemen kapının eşliğinde üzerine geçirdiği uzun kazağı ve eşofman altı ile bana bakan Miray'a el salladım. Bana kısa bir el sallayıp elini karnına götürdü. Acıkmış olacak ki masadan gözünü alamıyordu. Masanın yanından geçip bana doğru gelirken yerimden bir an kıpırdamamıştım. Ellerini daha büyümemiş biberlerde gezdirdi. Eğilip kırmızı bir domates koparttı ve elimdeki tabağın içine koydu.

“Acıktın, değil mi?”

Başını sallamış ve elimdeki tabağa birkaç şey koparıp koymuştu. Ben ise onu izliyordum. Onun yanımda huzurlu ve istediği gibi davranmasını, olması gerektiği gibi değil de olmak isteği gibi olmasını istiyordum. Can parem, bahçeye nasıl da şaşkın şaşkın bakınıyordu. Eve ilerlerken hemen bahçe kapısının yanında duran elma ağacının altına gidip iki tane elma kopardı. Elmaları o taşırken ben de tabağı mutfağa götürdüm. Ben salatalık doğruyordum, o da elmaları yıkıyordu. Hâlimize gülümserken bana bakmış ama gözlerini kaçırmıştı. Birlikte masaya oturduğumuzda semaverden tüten dumanların arasında ikimize sıcak iki bardak çayı doldurup sandalyeme oturdum. Elindeki bıçak ile elmayı ikiye bölüp temizledikten sonra bir dilimini yemeye başladığında yerken gözleri beni bulmuştu. Ona böyle aptal gibi bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Bana dümdüz ve ‘neden bakıyorsun’ der gibi bakınca gözlerim sanki yeminliymiş gibi ayırmamıştı bakışlarını. Kaşlarını kaldırmış ve elindeki yarım ısırıldığı elmayı bırakıp diğer yarısının kabuğunu da soymuş ve bana uzatmıştı. Bir ona bir elmaya bakınca onu bekletmeden elmayı alıp nasıl olduysa hızlıca yemiştım. Ona, o kadar heyecanlıydım ki. Öyle ya onu zor bulmuştım. Yıllarca onun hasretini çekmiştim. Oturuşunu, kalkışını, bana elma soyuşunu ve yemek yerken ki tavırlarını bir bir kazıyordum aklıma.

Onunla ilk sabahım.

İlk yemek yiyişim.

İlk elma soyuşu.

İlk zeytinle verdiği savaşta mağrur bakışı.

O bana hep ilk... Sonsuza kadar da öyle kalacak. Allah’ın emaneti, şükürümün nidası ve nefesimi tutup içimde hapsedtiğim sevgim... Her gözümü kırptığımda özlediğim... Kalp ritmimi değiştiren kadın... Sen benim yaşama yoldaşımın bundan böyle.

“Miray, dün biraz yoruldu sanırım. İstersen bugün iyice dinlen. Ben biraz bahçede temizlik yaparım. Sen de uyu ya da istediğin bir şey varsa onu yap.”

Elindeki bitirmiş olduğu çayını bırakırken uzakları izleyen gözleri beni bulmuştu. Başını sallayıp ayağa kalkmış ve eve girmişti. Ben masayı toparlayıp mutfağa taşıdığımda Miray dolaba astığı ilaç saatlerine bakıp hangi ilaçları içmesi gerektiğine bakıyordu. İlaç

çantasını eline aldığında neredeyse bir avuç ilaç içmişti. Masa ile mutfak arası onu izliyordum. Oturarak içmesi çok hoşuma gitmişti. Peygamber Efendimizin (sav) sünnetidir suyu oturarak içmek. Masanın işi bitince bahçedeki işimi bitirdiğimde mutfağı toparlamak daha makbuldü şimdi.

Bahçede bir ay önce kestiğim ağacın kolları ve ince dalları vardı. Ne zamandır onları odunluğa taşımayı erteliyordum. Elimdeki testereyle küçük parçalara ayırdığım gibi odunluğa atıyordum.

İşim epeyce uzun sürmüştü. Semaverdeki çayında bitmişti. Oturup soluk verirken saçlarımdan akan terleri kolumun tersiyle sildim. Güneş tam tepedeydi, iyi de yakıyordu ortalığı. Ayaklanmıştım ki balkonda oturan Miray elinde yeni gördüğüm kitabıyla dalıp gitmişti. Arada gözlerini gökyüzüne çeviriyor ve kitabıyla bağdaşıyordu. Bahçedeki muslukta elimi yüzümü iyice yıkadım. Elim suya değmişken bir de abdest aldım. Buz gibi kuyu suyu beni serinletmişti. Eve ilerlerken ikinci okunmuş ve namaz vakti girmişti. Miray gözleriyle beni takip edince seccademi alıp namazımı onun yanında kıldım. Selam verip ayağa kalktığımda gözü hâlâ üzerimdeydi. Bana anlamsız ve şaşkınca bakıyordu. Yanına oturdum. Elindeki, neredeyse düşmekte olan kitabı alıp baktım. Roman okuyordu. Uzun ve kalın kitaplara hâkim olabiliyordu demek ki. Ben tarih ve bilim kurgu severdim daha çok.

“Ne güzel bir kitap bu böyle!”

Başını salladı. Kitap ile ona kayan bakışlarım yeni sorularımı beraberinde getirdi.

“Hangi okula gittin Miray?”

Başını öne eğmişti ki yüzüme bakmayınca çenesinden tutup kaldırmıştım.

“Ne oldu, yanlış bir şey mi söyledim?”

Başını sağa sola sallamıştı. Hiç yanından ayırmadığı not defteriy-le kalemini eline alıp yazdı. Kısa süren yazma işlemi ile bana uzattı defterini.

“Ben hiç okula gitmedim ...”

Yazan harflere ve cümleyi kuran Miray’a baktım.

“Peki yazıyorsun, okuyorsun. Okumayı nereden öğrendin?”

Elimdeki defteri alıp yine yazdı ve bu kez uzun sürmüştü.

“Küçükken Karan ve Yuşa’nın defterlerinden gördüm. Bir de Karan bana uyumadan önce hep hikâye okurdu. Masal kitaplarında ezberlediğim kelimelerden öğrendim.”

İçim sızlamıştı. Onun hastanede geçen yıllarını ve normal gitmeyen hayatını iyileştirmek isterdim.

“Ama bak ne kadar güzel yazıyorsun. Hem ben bile bu kadar kalın bir kitabı okuyamıyorum; seninki yetenek.”

Onu güldürmek istemiştım ama bu onun biraz durgunlaşmasına neden olmuştu.

“En çok ne yapmayı seviyorsun?”

Elindeki deftere yine ve yeniden yazıp bana uzatmıştı.

“Kimse yokken gece yarısı babamlar kardeşlerimle oyun oynardı. Ben de resim çizerdim. En çok resim çizdiğim zamanları seviyorum.”

Gülümsedim. Ben gülünce o da gülmüştü. Defteri kenara bırakıp bağdaş kurdum ve Miray’ın gözlerine bakarak küçük ellerini elerime hapsettım. Bir milim kıpırdamadı.

“Miray, benim kır çiçeğim; benden çekinme. Biz evliyiz artık. Bana sor, yaz, kız ama asla benden korkma. Ne benden sana bir terslik gelir ne de seni bilerek kırmak benim içimden gelir. Birlikte yemek yapalım, birlikte oyun oynayalım, birlikte gezelim, birlikte kitap okuyalım, birlikte uyuyalım, benden sakın utanma. Evli çiftlerin arasında mahremiyet olmaz. Bir derdin, bir sıkıntın olursa ilk bana söyle. Ne olursa olsun; ilk ben bileyim.”

Başını yavru bir kedi gibi sallamıştı. Ellerimi bırakmadan bir elimle onu kendime çekip sarıldım. Kollarını önce hareket ettirmedim ama ben ayrılmayınca eli belimdeki yerini almıştı.

“Benden sakın gitme!”

Ellerini sıkınca geri çekilip hiç kopmak istemediğim o kolları boş bıraktım. Bana bakıyordu. Sanki elimde uçmayı bilmeyen bir serçe tutuyordum.

Günler böyle birbirimizi tanımaya çalışmakla ve muhabbetle geçmişti. Ona en çok sevdiği şeyi daha çok yapabilirsin diye kullanmadığımız bir odayı resim odası yapmaya karar vermişim. Tabi bu fikrimden haberi de yoktu. Odası için tuval, şövale, rengârenk boyalar, kalemler, kâğıtlar ve ne gerekiyorsa hepsinden alıp geldim. Üstüne

toz değmemiş, resim önlüğünü de kutuya yerleştirdiğimde mağazadan çıkmıştım. Arabaya kadar yardım eden kırtasiye çalışanına teşekkür edip yoluma devam ettim. Tam olarak bir aylık evliydim. Kır çiçeğim beni evde bekliyordu.

* * *

İnsan yaşadıklarına inanamıyordu. Ta dedemin zamanından bu yana baktığım kedim, geçenlerde doğum yapmıştı. Üç tane dünya tatlısı yavruları olmuştu. Miray nasıl heyecanlı ve içi kıpır kıpır bir kuş gibi uçuyordu onlara bakmaktan, anlatamam. Eve gitmeden kediler içinde bir şeyler almıştım.

Benimle nişanliken mesajla da olsa neden hiç aramadı sormadı diye merak ettiğimde karım meğerse telefon kullanmayı bilmiyormuş. Konuşamadığı için ihtiyaç duymamış. Ama ben ona bugün bir tane de telefon almıştım. Ona çifte mutluluk verecektim. Kır çiçeğim, nasıl da sevinecekti.

Eve geldiğimde Miray, kedimiz Pike'nin yavrularını inceliyordu. Yeni doğdukları için elimize almıyorduk. Onlara annesinden daha iyi kimse bakamazdı. Beni fark edince bana doğru gelip el salladı. Bu arada ben Miray'a işaret dili öğretiyordum. Bana merhaba diyordu.

“Nasıl-sın kır çiçeğim?”

Her seferinde bir insanın yüzü kızarır mıydı? Nasıl utanıyordu böyle deyince. Bana baktığı sırada elleriyle konuştu.

“Ne taşıyorsun?”

“Bunlar sana aldığım sürprizler, yani içeri girmeden olmaz.”

Gülümsemiş ve ona verdiğim küçük bir kutuyu içeri taşımıştı. Salona koyacağı sırada onu durdurmuştu.

“Hayır, bahçenin olduğu taraftaki odaya götürüyoruz küçük hanım. Hadi bakalım, taşı!”

Bir komutan gibi komut verip sesimi de bir bebeğe söyler gibi çıkartınca dişlerini göstere göstere gülümsemişti. Allah'ım, bu anı durdurup tekrar tekrar izlemek, içimi huzura boğmak istiyordum. Onun her bir gülüşü benim bir yangınımı söndürüyordu. Mumlar vardı içimde. İçime batan mızrakları ısıtıyor ve daha da derine batırıyordu. O her güldüğünde onlar yerle bir oluyordu. Ah benim ahu gözlüm! O gözler neler görmüştü. Ne yükler taşımıştı küçük bedeninde...

* * *

Miray'la bir gün sohbet ediyorduk. Tabii elleriyle alıştırma yaptığı bir gündü. Zorlanıyordu hâlâ ama iyiydi öğrenmekte. İyi ki diyorum üniversitede merakımdan yazılmışım işaret dili kursuna. İyi ki mesleğimde işime yarar demişim. Bak nasılda işe yarıyordu. Miray içinde kolaylıktı. Elleriyle tane tane anlatıyordu. Hastaneden çıktığı o günden sonra iki gün geçmişti de ben çıkagelmışim annemlerin evine. Ne tesadüftür ya Rabbi... İki gün! İki gün sonra beni bulmuştu ruhunda. Benden sonrası ve benden önceki hayatındaki bütün acıları toplayıp silmek... Tek temennim buydu. Onun ne çektiğini tam olarak öğrenemesem de bir gün elbet anlatırdı. Ama ondan öğrendiklerimle yüreğime bir bataklık çöküyordu. Başımı sağa sola salladım. Hayır, dön önüne Çağan! Sabrının sonuna selamet dile.

Onun için hazırladığım odaya girdiğimde o da tam arkamdaydı. Ben dün gece o uyurken odayı toparlayıp temizlemişim. İçeri girdiğinde odayı inceledi. Soran bakışlarla beni süzdü. Kaşlarını kaldırdıncı kendimi açıkladım.

“Resim yapabileceğin bir odan olsun istedim.”

Yüzü gerildiğinde elindeki kutuyu bırakmış ve bana doğru yaklaşmıştı. Elimdekileri yere bırakıp onun yapamadığını yapıp kolundan tuttuğum gibi kendime çekip sarıldım. Başını göğsüme yasladığında nasıl küçük bir kıza dönüşüyordu. Burnu hemen kızarmış, dudaklarını büzmüştü. Yanaklarına değen yaşları gördüğümde kaşlarımı çatmışım.

“Ne bu şimdi?”

Omuz silkmış ve benim ayırdığım yere geri yerleşmişti. İkimiz de gülüyorduk.

“Hadi bakalım, birkaç tane tuval daha olacaktı bagajda; onları da getir de bunlarla beraber yerleştireyim.”

Odadan çıkıp arabaya gidince perdeyi aralayıp içeriye hava girmesini sağladım. Şövale yeni olduğundan kurmak için kutuyu açarken Miray yanımda bitivermişti. Benim yol arkadaşım, bir tanem nasıl tatlıydı. Şaşkın gözlerine baktığımda ondan yardım istemişim. Birleştirdiğim şövalenin kutularını dışarı çıkartıp atmasını istemişim. O da ikiletmeden yapmıştı. O büyümemiş bir kız çocuğu gibiydi. Bilmediği heyecanların merakında dolanan sevimli bir melek.

“Miray, böyle kalem gibi ama ucu çapraz bir alet var; tornavida. Birinci çekmeceден alıp gelir misin? Vidaları sıkalım.”

Tuttuğu çubuğu bana emanet edip içeri koştı. Bulup geldiğinde elindeki iki farklı boyda tornavidayı bana uzattı. Emanetini iade edip tutmasını sağladım. Biraz uğraştırdı ama değmişti. Fırçalarını dizip boyalarını sıraladık. Boş tuvallerini duvara yasladım.

“Bak bu evin her yanı boş duvarlarla dolu. Bu evi renklendirmek sana kaldı artık.”

Ellerini birbirine çarpıp başını salladı. Nasıl sevinmişti... İkinci hediyesini de akşam yemeğinden sonra verirdim.

Miray yemek yapmayı da pek bilmiyordu. Elhamdülillah, ben bildiğim kadar öğretmiştim. Birçoğunu da internetten bakarak halletmiştik. Ona evde kullandığım bilgisayarı öğretmiş, interneti nasıl kullanması gerektiğini göstermiştim. O da ben gelmeden yemek yapmak için çabalıyordu. Bir aydır evden hiç çıkmak istememişti. Hep evde vakit geçirmiştik. O istemediği için ailelerimize el öpmeye de gitmemiştik. Zaten öyle gelenekçi bir kafada değildim. Hem o burada kendi başına geçirdiği vakitleri daha çok seviyordu. Akşam yemeğinde mercimek çorbası ve sarma vardı. Vay anacım ben öleyim!

“Miray!”

Ona mutfaktan tencere üstü sesleniyordum. Mis gibi kokan yemekleri servis ederken Miray mutfığa damlamıştı. Kim derdi ki bu kız yemek yapmayı bilmiyor. Bak hemen de öğrenmiş benim biricik karım.

“Güzelim, sana yemek yapmayı kim öğretti? Çabuk söyle!”

Elleri arkasında, gururlanmış bir ifadeyle bana bakıp yandan kaçamak bir bakış atmıştı. Sarmaları ben koyarken çorbaları da o servis etmişti. Masaya oturmuştuk ki bereket versin, kapımız çalmıştı. O ayağa kalkmaya niyetlenince durdurdum ve ben kapıya yaklaştım. Gece vaktiydi sonuçta ama meraklı karım hemen ardımdaydı. Kapıyı açtığımda karşımda Ali, Elif, annem, Yuşa ve Karan sırayla dizilmiş; ellerindeki kutularla hep bir ağızdan bağırıyordu.

“Sürpriz!”

O anda Miray da ben de sıçramıştık. Gözleri parlayan yakınlarım içeri girince arabayı park eden babamı bekliyordum. İçeri giren ailem, evimizi neşelendirmişti.

Miray, bir ay sonra görmediği abilerine sıkıca sarılmıştı ve ben de annemlerle hasret gideriyordum. Ali öylece bize bakınca boynunu bükmüştü.

“Bu ne ya? Fikir benden çıktı ama yüzümüze bakan yok. Sözde kardeşimizin evine ziyarete geldik.”

Ali’yle kucaklaştığımda derdi tasası son bulmuştu. Hep birlikte koltuklara oturduğumuzda ellerindeki kutular kucaklarında kalmıştı.

“Onlar ne öyle anne? Bırakın da yüzünüzü görelim.”

“Vallahi oğlum, biz de yemek üstü kalkıp gelince yemek yiyemedik. Ben evde bir şeyler yapmıştım. Yoldan gelirken de ekmekle bir şeyler aldık. Akşamı sizinle yapalım demiştik. Tabi siz yediyseniz artık...”

“Anne, nasıl kısmet bak gelinin de sarma yapmıştı. Hadi geçelim mutfağa da hep birlikte olsun, biz de daha yememiştik.”

Herkes ayaklanmış, ellerindeki çeşit çeşit yemekleri mutfağa yerleştirmişlerdi. Tabii bizim masamız öyle kocaman değildi ama balkondaki masayı da Yuşa ile Ali getirip birleştirmişlerdi. Hepimiz bir sofrada birleşmiş, neşe içinde yemeğimizi yemiştik. Ne güzel olmuştu böyle... Miray’ın anne babası işleri olduğu için gelememişlerdi ama onlar da bir dahaki sefere geleceklerini haber göndermişlerdi.

Yemeğimiz bittiğinde Ali, bagajdaki eşyasını taşımak için beni yardıma çağırmişti.

“Kardeşim, nasıl gidiyor evlilik?”

“Güzel gidiyor şükürler olsun.”

“Miray nasıl? Alışabildi mi sana, eve?”

“Alıştı alıştı.”

Bana yandan bakan Ali sırtıp kıkırdıyordu.

“Ne o Ali, niye öyle gülüyorsun?”

“Kardeşim evlilik sana çok yaramış, belli.”

“Darısı başına kardeşim.”

Bagajı açtığımda iki tane kutu, bir tane kocaman halı vardı.

“Bu ne oğlum?”

“Yeni evli hediyesi.”

“Oldu mu şimdi, ayıp ettin bak.”

“Oldu oldu, hem ben sana mı aldım ki bunu ki ayıp etmişim. Yengeme aldım, evinde kullansın diye. Belki ben de evlenip size geldiğimde bu halıyı döşek atarsın eşimle ha?”

Omzumla dürtüp kaşlarımı kaldırdım. Yok artık, benden habersiz gönül ilişkisi mi vardı?

“Kim bu kısmetli?”

“Bakacağız artık ona da.”

“Var biri var!”

“Bakalım, cevabını versin de var mı yok mu göreceğiz.”

İçeri girip hediyeleri daha sonra açmak için Miray’ın çalışma odasına koyduk. İçeride çaylar içiliyorken kır çiçeğimi âdeta sorularla boğuyorlardı.

“Anneciğim, daha daha nasılsın bakayım. Gelini gördün oğlunu unuttun tabii.”

“Aa... Olur mu oğlum? O benim kızım, sen benim oğlumsun, sıranı bekle. Hem ben kızımı çok özledim.”

Herkes annemin tepkisine gülerken Miray annemin elini tutup sıkmış ve teşekkür etmişti. İşaret diliyle konuşunca ben tercüme ettim.

“Anne, Miray sana teşekkür ediyor. Biz işaret dilini öğreniyoruz. Bu şekilde onunla konuşmak daha kolaylaşacak. Elif sen de biliyordun, annelere de öğretirsin. Hem Miray yazarak yorulmaz.”

“Olur tabii abi, seve seve.”

Miray herkesle içten bir şekilde sohbet ediyor ve mutlu olduğunu gördükçe beni de mutlu ediyordu. Biz arkadaş çetemle bahçeye çıktığımızda babam da bize eşlik etmişti. Çaylarımızı tazeleyip masanın etrafına oturduk. Yuşa şaşkın ve bir o kadar tedirgindi.

“Çağan, o içerideki benim kız kardeşim miydi?”

“Evet oydu.”

“Çok değişmiş!”

Değişir tabii, Ali’den Allah razı olsun. Onun yardımcıları eksik olmasın inşallah!

“Burada vakit geçirmek ona iyi geliyor.”

Ali’yle göz göze geldiğimizde onunla Miray’ın hastane geçmişini araştırmamız gelmişti aklıma. Daha bitmemişti ya neyse. İlaçları azaltmıştı, en çok da bu etki etmişti tabii.

“Öyle öyle, evlilik yaramış kardeşimize değil mi Karan?”

“Gerçekten küçüklüğünden beri ilk kez, onun birileriyle konuşurken tereddüt bile etmediğini görüyoruz.”

İnsana dost gerek. Allah bana da bir Ali nasip etmişti işte...

Biz beylerle sohbet ederken annem ve Miray mutfakta konuşuyorlardı. Daha doğrusu annem söylüyor, Miray işaret diliyle anlıyor, anneme de Elif tercüme ediyordu. Su içmeye kalkıp beyleri yalnız bırakmıştım. Mutfakta beni gören annem gelip göğsüme başını yaslamıştı.

“Bak anne, gelin kaynana toprağındanmış. Bu gelinin buraya başını koymazsa rahat etmiyor.”

Annem bana hafiften vurmuş, Miray kıpkırmızı olmuştu.

“Utandırma kızımı oğlum!”

Miray içeri geçmişti. Elif de yanıma gelip sarılmıştı bana.

“Abi, yengem ne kadar güzelleşmiş. Yüzüne biraz renk gelmiş değil mi anne?”

“Öyle ya, çok zayıftı kızım biraz kilo da almış sanki.”

“Yarasın yengeme!”

Elif, Miray’ın arkasından gidince annemle yalnız kalmıştık. Annem elimden tutmuş, beni sandalyeye oturtmuştu.

“Oğlum nasılsın?”

“İyiyim anne, Allah’a şükür sen nasılsın?”

“Evliliğin nasıl yavrum?”

“İyi annem nasıl olsun. Tencerede pişen yemeğimize, doğan güne şükrediyoruz.”

“Maşallah oğlum, Allah ağzınızın tadını bozmasın.”

“Âmin annecim âmin. Siz neler yapıyorsunuz bakalım?”

“Oğlum, aynı gidiyor bizim de. Elif’in üniversitesine az kaldı. Onunla hazırlık yapıyoruz. Gerisi aynı bildiğin gibi.”

“Öyle olsun bakalım.”

Beni kolumdan tutmuş ve kendine doğru çekmişti. Kulağıma eğilmesine rağmen sesi bütün ortamı doldurmuştu.

“Ee... Oğlum artık bizi siz de bir torunla sevindirirsiniz öyle değil mi?”

Annemin gözlerine baktım. Onu kırmak değildi niyetim ama bilmiyorlardı ki. Elinin üstüne elimi koyup yüzümü yumuşattım.

“Annem, daha çok erken sen kaygılanma, her şey vaktiyle güzeldir. Nasip kısmet bu işler.”

“Benim senin çocuklarını görmek hakkımdır evladım.”

“Annecim sen yorma kafanı diyorum ya nasipten öteye köy yoktur. Hadi bakalım hem bizim kızlar nerede onları bulalım da bir kahvelerini içelim.”

Ayağa kalıp salona geçecektim ki kapının önünde yatak odasına doğru giden Miray hızla içeri girmişti. Ben de ardından gidecektim ama Elif’le karşı karşıya gelince durmuştum. Duymuş muydu? Ah anacım vah anacım. Kırmadım inşallah.

“Elif, elinden bir kahve içeriz olur mu zahmet olmazsa.”

“Yaparım da yerini gösterirsen.”

“Gel bakalım başımın deli balı.”

Mutfakta cezve, kahve, şeker, fincanlar derken hepsini göstermiştim. O kahve işine koyulurken beyler çaylarını tazeleme işini Ali’ye devretmişlerdi. Ali mutfakta beni görünce sordu.

“Kardeşim geliyor musun?”

“Geldim geldim!”

Kır çiçeğim odasındaydı. Onun yanına gitmek istemişim ama ne yapayım. Geç saatlerde kahveler, çaylar derken konu konuyu açmış, saat epeyce geç olmuştu. Babam artık kalkalım deyince burada kalın dediysem de kabul etmemişler, arabalara dolmuşlardı bile. Biz Miray’la onların ardından el sallarken onlar korna sesleriyle uzaklaşmıştı kapımızdan. İki baş kaldığımızda içeri geçmiş, kapımızı kilitleme işlemini de yerine getirip birbirimize öylece bakakalmıştık. Miray bana seslenmişti.

“Ben mutfaktayım.”

Elleri dili olmuştu. Onu izlerken başımı sallamış, ben de içerideki tabakları toplayıp mutfaka taşımıştım. Yarın neyse ki çalışmıyordum. Yoksa gerçekten zor bir gün olurdu benim için. Zaten uyukum da pek kalmamıştı. Balkondaki ve içerideki işleri bitirdiğimde süpürgeyle içeri süpürüp Miray’a bakmıştım. Bulaşık makinesini çalıştırmış, kalanını da eliyle yıkıyordu.

“Kır çiçeği, yorulmadın mı?”

Bana omzundan dönmüş uykulu gözlerle elindeki tabakla başını sallıyordu. Dudaklarını büzerek bakınca yanına gidip elindeki bulaşık eldivenlerini çıkarttım.

“Hadi elini yıka ve yatmaya git. Yarın birlikte hallederiz tamam mı?”

Kaşlarımı kaldırdığımda ellerini yıkamış ve kurularken gözlerini benden kaçırmıştı. Kesin bizi duymuştu. Odaya geçtiğinde ben de yatsıyı kılamadığım için abdest tazeleyip namazımı kıldım. Namazım bitene kadar Miray çoktan uyumuştu. O korkuyordu. Bilmiyorum ama bu bir ay içinde ilk gün harici ben hep yanında yatağının hemen yamacındaki yerde yatıyordum. Tabii annemin eski usul hakiki pamuktan kendi yaptırdığı döşekte yatıyordum. Dolaptan aldığı battaniye ve yastıkla yerime yerleştiğimde Miray’ın sırtı dönüktü. Uykusunun arasında bana doğru dönmüş, kolu sarkmıştı. Bizim odadaki yatakta yerden çok olsa atmış yetmiş santim yüksekteydi. Benim yatak da yüksek olunca eli yüzüme çarpmıştı. Gözlerim kapanırken Miray uykusunda burnumu tutmuş ve oradan da kulağıma kaydırmıştı elini. Tövbe estağfurullah. Kıpırdamadığımda öyle kalmaya devam etmişti. Ne yapalım kıyamıyoruz. Ben de eli yüzümde uyumaya çalıştım.

Sabah ezanının sesini duyduğumda şeytan, şeytanlığını yapıyordu. O tatlı uykuyu nasıl da daha lezzetli hâle getiriyordu. Gerçi bu sabah fazla sıcak ve ağırdım. Ağır hissediyordum kendimi. Kesinlikle yatağının içine göçmüş olmalıydım. Gözlerimi araladığımda bir adet Miray âdeta bir battaniye gibi üstüme örtünmüştü bedeniyle. Uzattığım başımla hâlimize bakıyordum. Bu hâle nasıl geldiğimizi kesinlikle bilmiyordum. Üstüme mi düşmüştü? Kollarını ve arından da bütün bedenini yanıma yatırıp ayaklandım. Benim üstüme düşmüş ve uyanmamıştı; hayret doğrusu.

Ezan sesi evin içinde yankılanırken banyoya gidip abdest aldım. Yatak odasında namazımı kıldığımda son duamı ediyordum ki yatağın oradan gelen tıkırtılar beni o yöne sevk etmişti. Bakışlarımı, uyanan Miray’a doğru kaydırınca duamı sonlandırıp seccademi toparladım. Yatağına çıkan Miray başını kaldırmamış, beni namaz kılarırken izlemişti. Bir aydır ben namaz kılarırken şaşkın bir edayla beni izlerdi.

“Uyanmışsın?”

Başını salladı. Dudaklarını büzmüş, alnını kaşıyordu. Üstünden attığı battaniyesiyle yatağına oturup bana baktı. Ben de yatağıma oturup serin yastığıma başımı koymuştum. Kollarımı başımın arkasında birleştirip Miray’a baktığımda elleriyle konuşmaya başladı.

“Bu yaptığın şey nedir, sürekli yapıyorsun?”

“Az önce mi?”

“Evet.”

“Namazdı.”

“Sürekli neden bunu yapıyorsun? Ben senden başka kimsede görmedim.”

“Bu bizi yaratan Allah’ın bir emri ve aslında kendimiz için yaptığımız bir ibadet.”

Bilmiyordu. Vallahi bilmiyordu. Elleri öyle hızlı ve heyecanlıydı ki bazen kaçıyordu gözümden.

“Peki, bu sana huzur veriyor mu?”

“Vermez olur mu hiç kır çiçeğim? İçin rahatlıyor rahata eriyorsun. Hem bize Allah öyle iyilikler veriyor ki bunu bir namazla bile ödememizin bir yolu yok.”

“Sen kimden öğrendin bunları?”

“Ben mi? Ben küçük yaşta dedemle camiye giderdim. Hani sizin evinizin yanındaki kocaman kubbesi olan ezan okunan yer...”

Başını sallamış ve camiyi tanımladığım yeri anlamıştı.

“Sana namaz kılmayı öğretmemi ister misin? İslam’ı, Peygamberleri, kitabımız Kur’an’ı.”

Bana mahcup bir ifadeyle bakınca doğruldum. Ben de yatağım da oturur pozisyona geldiğimde, cevabımı bir dervişin çölde kalmış susuz devesi gibi, bir ananın doğurduğu çocuğa kavuşmayı bekleyişi gibi cevabını sabırla bekledim. Öyle bir sevgi vardı ki içimde ona karşı... Ben bu dünyalık değil, ahretliğim gözüyle bakıyordum ona. Gözleri parlıyor ve elini, kalbine denk bir hizada yasıyordu. Gözlerini kapadığında biriken yaşları yüzünden akmış, elinin üstüne düşmüştü. İçim sızlamış, kalbim sıkışmıştı. Ona dokunmaya korkuyordum. Yaşadıklarını bir an olsun hatırlatmak istemiyordum. Ama elim dizine değdiğinde gözlerini açmış ve tepki vermeden gözlerime bakmıştı.

Kır çiçeğim... Allah’ım, içimdeki sevginin yarısını söküp al benden. Bu sevgi içime sığmaz olmuştu. Onun gözyaşları içime akıyordu. Yüreğim kor ateşle dövülürken elleri diline yoldaş olmuştu. Onda yoktu ki ses. Sessizliğine gömmüşlerdi beni. Konuştu

gözlerime, gözlerim ezber etmişti o nahif elleri. İnsan gözleriyle duyar mıydı? Dünya dahi inlerdi.

“Ben bunu bütün kalbimle öğrenmek istiyorum.”

Yakınımdaydı, bana bir kalemin ucu kadar yakındı. Ben ona sabırdım. O bana sabır vaktiydi. Başka bir zaman dilimi olsa çekerdim onu, yanıma alırdım. Kollarıma bir daha bırakmaz ve orada yaşatırdım. Kuş yürekli nahif sevdiğim...

“Öğrenirsin elbet, ben yardım ederim sana.”

“Gerçekten bunu yapar mısın?”

“Yaparım ya yapmam mı benim kır çiçeğim.”

Toz değmemiş kâğıtları daha yüzüne değdirmediği taze kitap kokusunu elimde tutuyordum. Üzerine ne kalem değmişti. Ne de tekrar silinip yazılmaya çalışmışlardı.

Kalbi kırgın ve hayalleri yorgun sevgilim... Ben var olduğum sürece yüreğime zimmetledim varlığını.

Ben ona, o bana buruk bir serçe gibi bakmış; başım yastığa değene kadar gözümü üzerinden ayırmamıştım. Bana dönük yatmış ve gözlerini kapatmıştı. Korkaktı bu hayatın her zerresinde. Ona bulaşmış kötü anılarını silip yerine bin bir güzel hatıra yazacaktım. Emanetim, vuslatım, portakal ağacında sabırla beklediğim günlerime baktığımda şu hâlim bana bir mucizeydi.

Okyanusa atılmış bir taş misali geçen günlerimiz kum tanelerini çoğaltıyordu. Ben gemisini dileyen bir liman gibi sabırla ve arzuyla bekliyordum. O okyanus dalgalarını bana çarpmadan beni bulamıyacaktı. Miray’la geçen bir yılın en güzel hâlindeydik. Aynı kanadın altında, akan suyun seyrinde önümüze düşen bu zamanı öyle veya böyle bitirmiştik. Bana günler hızlı ve yetişmezken Miray o bir yıla bir ömür sığdırmıştı. Bana geçmişini hiç anlatmamış, ben de onun geçmişini yüzüne vurmamak için hiç sormamıştım. Biz birlikte bir gelecek yazıp, birbirimize öğretmen oluyorduk. Ne güzeldi onun bu hâlini tanımak. Miray aylarca benimle birlikte eğitimine, dinine olan her türlü bilgiyi edinmiş, her şeyi bir bir not almıştı.

Uçan kuşu, bebekliğinden bu yana baktığı üç kediyi, karıncaların nasıl yürüdüğünü, tavukların yumurtalarını, komşumuz Hatice teyzeyi; duvarın alçısı, bacanın doğrultusu, ateşin tonları, suyun tınısını

ve yemekleri bile notunu almıştı. Yazıyordu, çiziyordu. Hiç bilmediğim o yanlarını bu geçen bir yılda görebiliyordum. İnsan bakarsa görürdü öyle değil mi? Bakıp da bulduğu bir kadınla bu dünya da bile cenneti yaşayabilirdi.

Ofiste dalıp gittiğim o anlarda başımı sağa sola sallamış ve tebensüm etmişim. Kol saatime baktığımda saat epey geç olmuştu. Çantamı toplayıp ofisten ayrıldığımda karım mesaj atmıştı. Eve gelirken ekmek almam için hatırlatma yapıyordu. Telefona sırtırken vakit kaybetmeden ofisimin olduğu binadan ayrılıp arabama doğru yürümüşüm ki karşılaştığım kişi can dostum Ali'ydi.

Samimiyetle tokalaştığım dostum bana gülümserken sık sık beni ziyaret etmesinden alışkıttım onunla karşılaşmaya. Bazen bu bölgede de iş alıyordu ara sıra.

“Oh maşallah kardeşim, ne bu acele?”

“Miray mesaj atmış, gelirken ekmek al diye. Ben de eve gitmeye niyetliydim.”

“Oh oh maşallah, seninle konuşmam gereken şeyler var; müsait bir vakit gelirim size o zaman.”

“Gel birlikte olsun akşamımız.”

“Şimdi işlerim var; hem bizim de senin gibi yuva kurmaya ihtiyacımız var. Geçen sefer boşa düştüm, bu sefer annem ayarlamış gitmezsem bana çok kızar. Lütfen bana şans dile.”

“Hayırlısı be kardeşim, Allah hayırlı insanlar ile karşılaştırsın seni. Hayırlı olanı da gönlüne razı etsin.”

“Âmin bakalım, hadi bekletme Miray yengemi. Selam söyle.”

“Aleykümselam kardeşim, ben kaçtım.”

Tokalaştığım Ali'ye veda ettiğimde direksiyonun başına geçtiğimde telefonum çalmıştı. Arayan Miray'dı. Tövbe estağfurullah, beni niye arasın ki? O beni arasa arasa görüntülü arardı. Bu kez normalden aramıştı. Tereddüt ederek açtığımda ses yoktu. Gerildiğimde Miray'a seslensem de cevap vermemişti. Acaba bir şey mi olmuştu? Kemerimi bağladığım arabada hızla eve doğru giderken nedensizce korkuyordum. Telefonu kapatmadığım gibi yolda geçen yirmi dakika bana asır gibi gelmişti. Tıkırtılar ve küçük anlamsız sesler duyuyordum ama anlamlı gelen bir ses çıkmıyordu. Bir ara

kalın ve erkeksi bir ses duyduğumda aracımın hız limitini zorladığımı son anda fark etmiştim. Evde bir erkek mi vardı? Miray, ya Miray'a zarar verirse? Nasıl geçmişti onca yol anlamamıştım bile. Yanından geçtiğim her araba bana hakaret ettiğine emindim. Resmen makas atmıştım.

Un çuvalından beter ettiğim arabamı evin önüne bıraktığımda arabadan nasıl indiğimi hatırlamıyordum. Koşan adımlarım tutmuyordu sanki. Kapıyı alacaklı bir hasımdan daha şiddetli vurduğumda kapı içeri gidip geliyordu. Kilidi tutan yalnızca kapı diliydi.

“Miray, aç kapıyı Miray!”

Açan olmayınca korkuyla paniğe kapıldım. Elimi cebime attığımda anahtarlar arabanın üstünde kalmıştı. Arabaya koşup anahtarları âdeta söküp almıştım. Ellerim titrediği için anahtar deliğine girmeyen anahtara saygısızca kelimeler savuruyordum.

“Miray, aç kapıyı güzelim.”

Sesim muhtaç ve umarsızdı. Bana ekmek al demişti öyle değil mi? Güzel yemeklerini yememi istediği içindi bu istek. Şimdi neredeydi? Korkan dizlerim değil yüreğimdi. Kapıyı açıp içeri girdiğimde görmekten çekindiklerim vardı. Ona bir şey olmasındansa kör olmayı yeğlerdim.

Hışımla içeri girdiğimde havanın karanlık tarafı yüz üstündeydi. İçeri koştuğum için ışıkları açmaya vakit ayırmamıştım.

“Miray, neredesin?”

Korku bütün bedenimi sarmıştı. Bütün yaz yüzüme doğmuştu. Terler yüzümden akarken karanlık bütün odalara baktım. Miray hiçbirinde yoktu. Bir ümit, bahçe kapısına koştum ama kapı kilitliydi. Kilidi oturma odasındaydı. Kapıyı es geçip odaya koştum. Anahtarı alıp kapıyı açtığımda karşımda, elinde pastayla gözlerinin içi gülen Miray'ı gördüğümde bütün tansiyonum düşmüştü. Ellerimi dizlerime koyduğumda içime oturmuş bu korku seline karşı binlerce kez hakaret ettim.

Elindeki pastayı kenara koyduğunda korkusunu bildiğim kır çiçeğimi kolundan tuttuğum gibi kendime çekmiştim. Bir çocuk kadar küçük bedenini kollarıma hapsedmiştim. Benden çekinmiyordu, sadece bu durumda şaşırmıştı. Önce havadaki ellerini indirdi.

Bugüne kadar ilk kez titremeden ve korkmadan kolları belimdeki yerini almıştı. Ben korkumu yenmekteydim ki birkaç kıkırtı ve homurdanma sesi ile gözlerimi açmıştım. Miray'ın bana gönderdiği afallamış bir ifadeyle vardı. Tereddütle şaşkınlık, mutlulukla üzüntüyü gözlerinden ve yüzünden okuyabiliyordum.

“Beni aramışsın, korktum!”

Hâlâ ortamı anlamamış ve homurdanan sesleri aldırıyordum. Sesler gürleşince başımı Miray'ın yüzünden çekip arkasına baktığımda bütün yakınlarım ardında bizi izliyorlardı. Ellerimi Miray'dan çekip annelere ve arkadaşlarıma baktım. Miray'ın annesi ve babası da buradaydı.

Kaşları çatılı Figen anne ve babası bana tedirgince bakıyorlardı. Ne yapmalıyım derken birkaç adım geriye gittim. Miray yakınlarımıza utanarak ve gülümseyerek bakınca bunların burada ne işi var der gibi baktığımda güçlükle sordum.

“Hayırdır inşallah, hangi rüzgâr attı sizi böyle?”

“Oğlum, doğum günün için toplandık. Beğenmediysen biz sizi yalnız bırakalım...”

Miray bir bana bir de az önce konuşan anneme bakmıştı.

“Olur mu hiç öyle şey, başımla beraber. Ben unutmuşum, bugünü hiç beklemiyordum.”

İçimin rahatlamasıyla birlikte herkesle tokalaşıp büyüklerin elinden öptüm. Hoş gelmişlerdi ama ben az daha küçük dilimi yutuyordum. Kapı çalınca Miray kapıyı açmaya gitmişti. Önden o, arkasından Ali girince kaşlarım gerilmiş ve şaşkınlığımı gizleyememiştim.

“Ali, sen de mi kardeşim?”

“Aslında ofisinin önünde sana yakalanmasaydım, biraz daha farklı olacaktı ama öyle hızlıydın ki sana yetişemedim bile.”

Ali'ye sıkıca sarıldım. Miray, pastayı eline alıp mumlarını yakmıştı. Yanıma gelip bütün sevdiklerimle birlikte olduğum için mutluydum. Az önceki hayıflanmamdan ve içimdeki sıkıntıdan eser yoktu. O iyiydi, biz iyiydik. Yüreğimin sahibi kalbimin yolcusu iyiydi. Boşuna evhamlanmıştım. O benimleydi...

Miray'ın yüreğinden kopan sesine hitaben bu satırlar artık onun çıkaramadığı sesi olmaya vakfedilmiştir. Bu satırlar onun duyamayacağı sesinden dökülmüştür. Hiçbir zaman konuşmak nasip olmasa da bize bahşedilen akıl, insanı insan yapar...

Miray Erçe Boz'dan;

Hiç doğmamış günlerime koca bir güneşi hayatıma getiren bir adamın eseriydim ben. En başından, portakal ağacına tırmandığı o ilk andan itibaren bana gelen bir adamın kalbiydim. Bir tohumun yankıları ve belki de meyveleriydik.

Çağan tanıdığım ve bildiğim en merhametli insandı. Baktığım her yerde olmayı bilen, unutmayan ve unutulmasına izin vermeyen koca yürekli bir sevgiliydi. Ben ona bir hayat vaat etmemiştim ama o bana bir ömür bağışlamıştı. Belki hiçbir zaman ona bir çocuk veremeyecek, geçmişimin izlerini yok sayamayacaktım. Bildiğim en güzel şey onun bana tereddütle dahi bakmadığıydı. Yakmayan ve yıkmayanımdı. Sabrı onun kalbinden öğreniyordum. Kıyamadığı bendenize hasretle bakan bir çift gözün sahibiydik.

Bana hep 'saklı cennetim' derdi. Bilmiyordu ki ben bu dünya da onunlayken cenneti yaşadığımı. Belki bir ukde sese sahip değildim ama o benim sesim olmayı dilerdi. Ellerime dil veren kocaman bir akli vardı. Kıymeti benim nazarımda çok büyüktü ve onu çok seviyordum.

Bugün benim için çok önemliydi. Çağan'ın doğum günüydü. Allah biliyor ya o benim için doğmuştu.

Özenle hazırlandığım bugüne görünce Elif'ten yardım alarak hareket ediyordum. İlk kez Çağan için bir şey yapacaktım. Yapılması gereken yemekleri be yaparken Elif'te dışarıdan almasını istediğim uzun listeyi hallediyordu. Neredeyse son bir haftadır bugün için hazırlanıyor herkesi de bilgilendiriyordum.

Erkenden işine giden Çağan'ın evden ayrılmasıyla harekete başlamıştım. Küçük ama tatlı sürprizler onu sevindirecekti. Gerçi Çağan ben önüne meyve koyduğumda da havalara uçan bir adamdı. Öyle özel davranıp beni hoş tutardı. Hani gözlerim kapalı güveneceğim tek insandı. Onun benim için yaptıkları asla göz ardı edemezdim. Ah... Sevgili eşim... İncancım, çığığım, gücüm, kudretim, yaşama tutunma sebebim...

Beni de kendine benzeten bir adamın karısıydım. Onu düşündüğümde dalıp gidiyordum. Bana bebeğine bakan anne şefkatini sunuyordu. Ondan sürekli yeni şeyler öğrenmek geçen bir yılda yaptığım en güçlü yanımdı.

Belki ben olmasaydım eminim binlerce kadın onun için savaş verirdi. O sabrı, çabayı sergileyendi. Kim uğruna savaş veren bir adamı sevmezdi ki. Kol kanat gerdiği hayatıma zırh oluyordu.

Beni seven bu kalbe minnetimi göstermek istiyordum. Büyüme-yi unutmuş iki çocuk gibiydik. Sanki istesek uçmayı bile öğrenirdik. Öyle yüreğimiz çılgındı birlikte. Onu bana bir portakal ağacı getirmişti. Küçük bedeni, kocaman umuduyla koca koca orduları devirecek güce sahipti gönlümde. Biz birlikte çizmiştik kaderimizi. Hiç duymuş muydunuz, hiçlikten çıkan bir kız çocuğunun sevincine karışan sessizliğini? Oydu işte. Beni ben olduğum, bütün kusurlarıma rağmen Yaradan'ın emaneti olduğum için seven bu adam, benim en büyük şükür sebebidim. Sahi, şükretmeyi bile onunla öğrenmiştim.

Derin düşüncelerimin arasında kaybolduğum bir an evimin kapısı çaldığında şaşırılmışım. Zaman ne hızlı geçmişti. Elif gelmiş olmalıydı. Elimi yıkayıp mutfaktan çıktığım gibi koridorda ilerledim. İnsanın kendi yuvası gibisi yoktu. Kimisine hayat acımıyor-du. Anasından yahut babasından çeken bir kalp ancak kendi evinin kıymetini farklı görürdü. Çağan'la sıcacık yuvamın her köşesi bana apayrı güzeldi. Ailemin evinde eldim. Korkardım. Bana yaşattıklarını unutmam mümkün değildi. Sırf bu yüzden bile Çağan'ın hakkını ödeyemezdim. Kirlenmiş anılarımı silmeye çalışan tarafı bir yana bana eksik yanlarımı doldurarak bakıyordu. Biriciğim... Ona bile anlatamadığım gerçeklerim vardı evet. Geçmişte kazdığım derin bir mezar vardı. Dibini eşelediğim, gün yüzüne çıkmasından korktuğum yaşantılarım. Bir zamanlar yaşadıklarım herkes susmuştu. Çabasıyla beni yaşama umudu veren bir oğlan çocuğu dışında...

İsrarla çalan kapıyı açıp, evime gelen Elif'i karşıladığımda elindeki poşetleri güçlükle taşıyordu. Görüyorum ki istediğim her şeyi almıştı. Böyle iyi ve güzel kalpli bir görünme herkese nasip olmazdı. O benim öğretmenim ve tek arkadaşım.

“Hoş geldin Elif, nasılsın?”

İşaret dili ile Elif'i selamlamıştım ki o yanıma gelip yorgun bedenine rağmen bana sıkıca sarılmıştı. Ben ise ona sadece ayakta

kalarak kollarımı hareket ettiremeden beklemiştim ayrılmasını. Yapabileceğim bir şey yoktu. Elimde değildi. Bir anda kimseye sarılmıyordum.

“İyiym canım benim, neler yaptın? Listendeki her şeyi aldım. Herkese de haber verdim. Annemler birkaç saate geliyorlar. Yusuf abim de yetişecek inşallah. Ali abi bize çıkış saatini ve neler yaptığını haber verecek. Hediyeler ve istediğin şeyler tamam.”

Tek solukta her şeyi bir çırpıda söyleyince gülümsemiştim.

“Çok teşekkür ederim Elif. Sen çok iyisin, Allah razı olsun.”

“Ne demek canım benim, Allah senden de razı olsun. İyi ki benim yengemsin.”

Gerçekten öyle miydim? Bir insan gerçekten bir diğerine iyi ki miydi?

Elif, elini yüzünü yıkamış ve balkon kapısından çıkıp elindeki süslemeleri hazırlamaya başlamıştı. Yemekler ve pasta hazırды. Yeneden kapı çaldığında eltim, Çağan’ın abisi ve minik kızları Büşra’yla içeri girmişlerdi. Samimiyetle karşıladığım ailemi ağırlarken onlardan da aynı sıcak yaklaşımı görebiliyordum. Süslemelerle ilgilenen Elif’e yardıma gittiklerinde ben de çok fazla vakit geçiremesek de sevgimi esirgemediğim yeğenimiz minik Büşra’yla oynuyordum. O kadar sevimliydi ki. Minicik elleri, saf ve muhtaç bir kalbi vardı. Bebekler muhtaç ve çaresizdi. Çaresi anne ve babasıydı. Onlar yoldaştı. Onlar doğruyu öğretendi. Gerektiğinde yanlışları örten, istemediği şeylerin yapılmasına müsaade etmezlerdi.

Anne demek sadece karnına yerleşen cenine yol olmak değildi. Onun öğretmeni olmak ve onun için kendinden vazgeçmekti. Ya baba? Sadece bakıma muhtaç bir aileyi bakar gibi değil de şefkatiyle onları gözeten biri olmaktı. Allah’a şükür, benim eşim öyle de bakardı bana. Ben annesi ve babası tarafından hor görülen ve dışlanan bir evlattım. Ama adı üstünde ya, evlattım işte. Allah’ın o insanlara verdiği bir emanettim neticede. Ben sessizliğimde boğulurdum ama onlar sessizliklerine saklanırlardı. Yazık ...

Elif ve Yusuf abi süslemeler konusunda her şeyi halletmişti. Eşi de mutfakta bana yardım etmiş ve hep birlikte bütün hazırlıkları halletmiştik. Gönlümün sahibinin bana verdiği bu evin kapısı bugün şen

bir müzik gibi hiç susmamıştı. Yeni gelen Yuşa ve Karan'ı içeri davet ettim. Ben onları davet etmiştim ama onlar annem ve babamı da getirmişlerdi. Onları görmek istemesem de elden ne gelir? Sesim yoktu ki zaten çıkaracak...

İçeri giren ailem ve belki de beş dakika arayla Çağan'ın annesi ve babası gelince onları içtenlikle içeri almış, hürmetle ellerinden öpmüştüm. Öz ailemden daha düşkündüm neticede. Onlar bana Çağan'ı getirmişlerdi. Çaylar içilirken Çağan'a mesaj atmak gelmişti aklıma.

“Gelirken ekmek alır mısın?”

Gülümsediğim telefona bakarken annem mutfakta yanıma gelmişti. Bana bakan gözleri ve hâline bakılırsa bir şey demeye çekinir gibiydi. Anneme yüzümü çevirdim. Ondan çekileli çok olmuştu zaten. O benden gideli çok olmuştu.

Elif abisi için pastasının mumlarını hazırlıyor, ben de çayın suyunu tazeliyordum. Ne garipti? Çay yapmayı bile bu evde öğrenmiştim. Ne diyelim? Sabır her şeye galipti.

Çağan işe gittiğinde aşağı yukarı hep aynı saatte gelirdi. Mesaj atmamdan bu yana yarım saat geçti geçmedi herkes buradayken gelmesini ummadığım kocam kapıya dayanınca elim ayağım birbirine dolanmıştı. Herkesi bahçeye çıkartıp yeden anahtarla bahçe kapısını kitlerken kalbim ağzımdaydı. Tuhaf bir durum seziyordum çünkü Çağan nedense evi inletiyordu. Korkmuş muydu? Gürültüyle birlikte kapılar çarpıyor ve yerini boşluğa bırakıyordu. Balkon kapısı açılmak için zorlanınca hışımla öne atılan Çağan, büyümüş gözlerle beni görünce bir anda rahatlayan yüzüyle eli boşalınca dizlerinden tutunmuştu. Elimdeki pastayı bıraktığımda beni kendine çekmesiyle gerilen bedenim korkmayı ummuştu. Bir onun kolları bana yabancı değildi. Bir onun kollarına muhtaçtım.

Ben gözlerimi açtığım gün ölmüş, Çağan'ın kollarında hayat bulmuştum...

Ellerim sırtına değdiğinde ilk kez ona sarılıyordum âdeta. Gerçekten sarılmak, sadece kolların ve bedeninin buluşması sayılmazdı. Sarılmak ruhların birbirine değmesiydi.

Ellerini benden çekerken tereddütle arkama bakmış ve çekinmişti. Şaşkın şaşkın bize bakınca yüzündeki o ifadeyi fikrime ve zikrime kazıyacaktım.

“Hayırdır inşallah, hangi rüzgâr attı sizi böyle?”

“Oğlum, doğum günün için toplandık beğenmediysen biz sizi yalnız bırakalım...”

Adı gibi melek yüzlü bir kayınvalidem vardı. Öyle ya, oğlunu utandırmıştı. Onun bu hâli beni gülümsetmişti.

“Olur mu hiç öyle şey, başımla beraber. Ben unutmuşum, bugünü hiç beklemiyordum.”

Kapı çalmıştı, Çağan herkesle selamlaşıyorken ben de kapıya gitmiş ve Çağan’a yetişemeyen Ali’yi karşılamıştım. Başını sağa sola sallarken dudaklarını ısırıp geç kaldığını hissettiriyordu. Ali hırkasını çıkartıp bana uzattığında askıya asma işlemimden sonra bahçeye birlikte ilerlemiştik.

Çağan, Ali’yi görür görmez kaşlarını kaldırmıştı. Gözleri arkadaşını baştan başa süzüyor ama o yüreğimde açan gülücüklerini esirgemiyordu.

“Ali, sen de mi kardeşim?”

Ali mahcup bir ifade ile bana baktı ve geri arkadaşına döndü.

“Aslında ofisinin önünde sana yakalanmasaydım, biraz daha farklı olacaktı ama öyle hızlıydın ki sana yetişemedim bile.”

Birbirlerini kucaklayıp hasret giderdiler. O benim yakın bir dosttumdu. Çağan’ın değer verdiği kadar değer veriyordum Ali’ye. Neticede dava arkadaşım, bu hayatın ikinci şansıydı. O da bana inanlardandı. Toplasan ikisiydi ama olsun. Onlar iyi ki vardı.

Çağan bugün öyle güler yüzlü öyle mutluydu ki ben onun gülücüklerine yetişemiyordum. Sevdiğim adamın gülücüklerini ezberlemeyi severdim. Yemek yerken, su içerken ve hiç bitmeyecek gibi gelen sesine yetişemesem de sabırla izlemiştim. Bir insanın daima mutlu bırakmak mümkün müydü? Keşke hep ı ışık olabilseydim. Belki o zaman gerçekten ona bir eş, huzur bulduğu bir yoldaş olabilirdim.

Kucağına yeğeni Büşra’yı aldığı an mesela. Onu o ana kapatmak, içinde kalan huzuru sağlamak ne hoş olurdu. Gerçi bu kadar yakınımda olan bir adamı bu kadar uzağımda tutarken bu nasıl mümkün olabilirdi? Bilmiyorum... Yapabileceğime olan inancım zayıftı. Geçmişim bana sürekli kabusken ona gerçekten bir eş olmak güçtü. Sarmaladığı kollarında mutluydum ama Çağan benim kadar mutlu muydu bilmiyordum. Elimden geldiğince sevgimi veriyordum.

Benden fazlasını değil sevgimle yetiniyordu. Bir gün pişman olur muydu? Sevgimin de yetmediği bir an gelir miydi? Ona veremediklerim için benden gider miydi bilemezdim... Bildiğim tek şey kafamdaki bütün bu olumsuzluklara dur demeyi öğrendiğim bir adama sahiptim.

İncinmemden ölesiye korkardı. Annesinin torun istediği bir günde onu geçiştirip onun istediği değil benim yanımda olmayı seçmişti. Daha nasıl sevebilirdi bir adam... Bir kez dahi açmadığı bu konu üzerine üstelememiş ya da hiçbir şekilde zorlamamıştı. Her şey zamana bırakılmıştı. Ondan yana şüphem yoktu. Kırmaktan korkan bir adamın elleri titrerdi. Çağan'ın bana karşı düşüncesizce konuştuğu bir an görmemiştim. Kocam beni gerçekten seviyordu. Sevgisinde yol bulduğum bir kapıydı. Sıkmadan, dökmeden, alçalmadan yükselen bir ışık.

Sevdiklerimizle bu akşamın şerefine düzenlenen yemekten sonra geçen vakit çok keyifliydi. Gece geç saatte dağılan ailemiz bize veda etmişti. Mutfağa gidecekken Çağan elimi tutunca ona bakmıştım.

“Teşekkür ederim kalbimin sultanı.”

Ellerimi konuşturabilmek için hareket ettirdim ama o konuşma izin vermeden diğer elimi de tutup devam etti.

“O kadar korktum ki sana bir şey oldu sandım. Normalden beni aramadığın için hiç ses gelmeyince bir an aklım gitti. Nereden bilebilirdim bunca hazırlığın peşine düştüğünü.”

Kocaman gülen gözlerine baktığımda kısıldığı yerde, yanaklarına değen çukurlarda kalmayı yeğledim.

“Sürprizle aklımı başımdan aldın kır çiçeğim. Olsun başımla beraber. Sen yine de bir dahakine biraz belli et ki kocanın kalbi durmasın.”

İnsan mutluyken de gözleri doluyordu. Mutfağa gitmeme izin vermeden ve elimi de bırakmadan odamıza götürmüştü. Herkesten gelen ayrı ayrı paketleri gördüğümde Çağan'a hediyesini vermeyi unutmuştum. Sessizce açılan paketlerin arasından birisi dikkatini çekmişti. Kırmızı yün kazağı eline aldığımda genişçe gülümsemişti. Üzerine giyerken bana baktı.

“Bu abimden kesin, baksana notuna.”

Baktığımda Yusuf abinin adı yazıyordu altında, başımı sallayınca gülümsemişti.

“Küçükken hep bana ‘sen aslında yanlış doğdun ben büyüyünce doktor olacağım sana da kırmızı kazaklar alacağım söz’ derdi, oradan anladım.”

Ne kadar güzel bir ailesi vardı. Onlarla ne güzel şeyler paylaşıyorlardı ve bunları hatırlıyorlardı. Ben kendimi bildim bileli ya hastanede ya da bazen evdeki odamda hapsedilerek geçirirdim. Çocukluğumda ailemle vakit geçirdiğimi hatırlıyor muydum? Karan ve Yuşa bazen annelere gözükmeden yanıma gelir geceyi odamda oyun oynayarak geçirirdi ama onun dışında anılarım neredeyse hiç yoktu. Kabullenilmemiş ve bana ayrılmış bir hapis hayatım olurdu. Ailemin benden utandığını biliyordum.

Çağan gereksiz bütün paketleri toplayıp atmıştı. Yatağını hazırlayacaktı ki yerden kalkıp onu durdurdum. Önce şaşırmış ve sonra gözleri gözlerimi bulmuştu. Sağ elini tutup onu çekiştirmiştim ama onun iri bedenini pek de hareket ettirebilmiş değildim.

“Ne oldu Miray?”

Dudaklarımı büzdüm, cennet bahçem ya da kır çiçeğime ne olmuştu? Elinden tutup benimle geldiğinde bahçe kapısını yeniden açtım. Adımlarımı izliyordu. Birlikte odamıza bakan pencerenin önüne gelince durmuştu. Çağan’a baktığımda anlamaya çalışan ifadesine karşı ellerimle ona açıklama yaptım.

“Benim hediyemi merak etmiyor musun?”

Başımı sallamış, tek kelime etmemişti. Elimdeki hazırladığım notu ona verirken sakladığım hediyemi almaya bahçeden tarafa yürüdüm. Çağan ayakta dikilmiş, notunu okuyordu. Kırıntıları serptiğim notunda şu sözleri sıralamıştım:

“Sevgilim, yaşama sebebim. İyi ki doğdun bana...”

Cümlem onu duygulandırmıştı. Paketlediğim saksıyı taşıırken zorlanmıştım ama önüne bıraktığımda önce saksıdaki bitkiye sonra da bitkinin üzerine bıraktığım notu eline alıyordu.

“Bana bir ömür daha verseler yine seni seçerdim. Küçük be-
deninle bana bir portakal ağacında geldiğin günleri asla unutmuyorum. Bu ağaç bizim nişanımız oldu. Dilerim ki bu ağaç sevgimizle

yeşerip büyüsün. Fark ettim ki ben o ta küçük bir çocukken sana tutulmuşum. Bana her şey olduğun için minnettarım. Ailem olduğun, çıkaramadığım sesim olduğun için teşekkür ediyorum. İyi ki doğdun...”

Notumu okurken dolan gözleri yanaklarına kayan yaşlarla devam etmişti. Gözyaşlarını yanaklarından silip kollarımı onun boyuna dolamıştım. Sanırım bu hareketimi beklemiyordu ki donup kalmıştı. Baktı ben çekilmiyorum; elindeki ben değil de kırabileceği bir vazoymuşum gibi nahifçe sarılmıştı. Onun kollarındayken dünya durmuş gibi gelmişti. Bir müddet sarıldık ve ben geri çekilince ikiletmeden ayırmıştı kollarını benden. Bana muzip bakıyor, beni utandırıyor.

“Benim karım bana hediye mi almış?”

Eğilip küçük portakal ağacının dallarını ve şimdiden verdiği henüz küçük olan meyvelerini okşamıştı. Gecenin bu saati dememiş, kazma kürek ekmişti tam da bıraktığım bu yere.

Her kazma vuruşunda, silinmişti geçmişimi. Her örttüğü toprakla ben sadece durmuş ve kirletilmiş çocukluğumu gömmüştüm sonsuz kere. İş bitince elini yıkaması için sürahiyle eline su dökmüştüm. Bana bakıp bakıp gülüyordu. Kaşlarını kaldırıp ne için güldüğünü soran gözlerle baktığımda omuz silkti. İçeri girerken ısılanan terliklerim yüzünden ayağım kayınca ona tutunmuşum.

“Tuttum seni.”

Belimden tutup beni kaldırdı ve gülmeye devam ediyordu. Odaya girerken onu durdurdum.

“Niçin böyle gülüp duruyorsun?”

“Hiç!”

“Hiç mi? Ne oldu anlatsana?”

“Sadece karımın ne kadar güzel sevdiğini ve bana olan hediyesine gülüyorum.”

Yüzüm kızardığı için daha çok gülmeye başlamıştı ama ben kaşınmıştım. Çağan anne eliyle yapılmış yatağını alıp geldiğinde açığı yatağının yanına sermişti. Ben de onu seyrediyordum. O ise battaniye ve yastığıyla geri dönmüştü.

“Eğer ki sabah namazına kalkamazsam kaldır beni kır çiçeğim.”

Başımı hemen sallamıştım. Yastığımı yatağın üstüne attı. Battanîyesini de kenara koymuş yatmaya gidiyordu ki kolundan tuttum. Onu tutan elime, oradan da onun yüzüne baktım.

“Ne o kır çiçeğim, bana başka hediyen daha mı var?”

Parlayan gözlerine bakarak önce tepki vermedim. Ona değmek bile ateşten gömleği atıyordu üzerime. Sesi kesilmişti. Kolundaki elimi takıldığımda yatakta geri geri gitmiştim. Elimde onun kolu olduğu için o da benimle geliyordu. Ben yatağa oturup sol tarafa geçtim, elimi yatağa vurup gelmesini istedim. Gözlerine baktığımda bana bakmıyordu. Zorlanıyordum ama o bunu anlasın istememiştim.

“Cennetim. Bunu yapmak zorunda değilsin biliyorsun!”

Başımı sağa sola salladım. Yatağa elimi bir kez daha vurduğumda tereddüt ederek yanıma oturmuş ve çoraplarını çıkararak sırt üstü uzanmıştı. Önce onu izledim ve sonra ben de sırt üstü uzandım. Aramızda güçlü bir kılıç vardı. İkimizi bölseler oluşan boşluktan yatak ikiye yarılırdı. Bir müddet sessizlik olmuştu. Ben gözlerimi kapatamıyordum. Çağan bir kez kıpırdamadığı gibi yaşadığından da şüpheliydim. O nefes alıyor muydu? Başımı ona çevirdiğimde yatakta değil de put gibi tabutta yatıyordu sanki. Ona dönüp selama baktım. O hâlâ bana bakmıyordu. Gözleri açık tavanı izliyordu. Omzuna dokunduğumda bana bakmış ve gözlerini omzuna bıraktığı elime kaydırmıştı.

Bedenini bana doğru çevirdiğinde omuzunda kalan elimi tutarak gözlerini kapatmıştı. Ruhum daralıyordu ama ben, ben iyiydim. Hatta o yanımda olduğu için rahattım. Onunla aynı odayı paylaştığımızdan bu yana ona alışmıştım. Özellikle gördüğüm kabusların neredeyse hepsi gitmişti. Şimdi ise önceden tanıdığım o kız çocuğu kadar korkmadığımı görebiliyordum.

Yanımda bir kez kıpırdamadan uykuya dalan Çağan’ın aksine gözlerimi bir kez kırpamamıştım. Saban ezanı okunurken geçen zamanı anımsayamıyordum. Baktığım tek şey Çağan’ın huzurla uyuyan yüz ifadesiydi. O elimi tutarken nasıl uyuyabilirdim ki? Ayrıca şu an sadece elimi tutmuyordu. Uyku arasında beni kendine çekip sarıldığı için kollarının arasında duruyordum. Sanki kaçmamdan korkar gibiydi. Hâlbuki onun benimle uyumasını isteyen bendim.

Sanırım bu durum benim durmak bilmeyen heyecanımdan kaynaklanıyordu. İlk günkü şaşkınlığım vardı üzerimde. Kolları

bedenimde uyanmıştım evlendiğim sabah. Kokmasam da irkilmiştim. Şimdi ise ben ona sarılıyordum. Uyku yoktu bedenimde. O bana bu kadar yakınken nasıl uyurdum. Burnu saçlarımda doluyor, elleri omuzlarımı kavırıyordu. Dudakları alnıma değince taş gibi sabitlemişim kendimi. Benim kasılmam onun ürkütmüş ve gözlerini açması bir olmuştu. Ezan okunuyordu. Ellerini bir anda çekmişti.

Eli ensesine gitmişti. Mahcup olunca eli ensesine gidiyordu. Gözlerini gözlerimden kaçırıp hemen utanıyordu. Ah sebebim ...

“Affedersin, uyurken fark edemedim.”

Tepki verdiğim için birkaç adım geriye gidip banyoya girmişti. Abdest aldığını bildiğim için gevşemiş ve onu beklemiştim. Ondan sonra bana öğrettiği gibi bende abdest alıp yanına gittim. Seccadelerimizi seren Çağan’ı izlerken başımı örtüyordum. O bir adım önce ben bir adım arkasında namaz kılarken Çağan’ın sesli okuduğu duaları takip ederek tekrarlıyordum. Dualarımda bana yardım eden kocam selam verdiğinde ben de selam verip ellerimi göklere açmıştım. İçimden ettiğim duaya ve Çağan’ın ettiği bütün dualara amin diyordum. O bana döndüğünde gülümseyerek bana bakıyordu. Yüzüme sürdüğüm elimde ona baktığımda burnumu sıkıp ayağa kalkmış ve seccadesini toplamıştı.

Önce yerde serili yatağına ve gece boyu yattığı karyolaya baktı. Ne yapacağını kestiremediği bir ifadeyle boğulurken ayaklanıp yanına ilerledim. Elinden tuttuğumda gözlerine baktım. O beni anlıyordu.

“Artık çekinmeni istemiyorum. Ben iyiyim Çağan. Gerçekten korkuyordum ama düşündüğüm gibi olmadı. Sen bana iyi geliyorsun.”

Sırıtan ifadesiyle bir çocuk gibi yatağa zıplamıştı. Beni yanına çağırın hâli çok tatlıydı. İznimi isteyerek bana sarıldığında beni hapsettiği kollarında neredeyse boğuluyordum. Kollarımı güçlkle kurtarıp kendimi ellerimde ifade etmiştim.

“Yaşamaya da ihtiyacım var.”

Kıkırtısıyla odamızı dolduran sesi kollarının gevşemesiyle eş değerdi. O gözlerini yeniden kapattığında bu kez ben de yorgunluktan uyuya kalmıştım. Kendi isteğimle ilk kez onunla bu kadar yakın uyuyordum. Uyku bile tatlıydı bu adamla ...

Saat epey geç olmasına rağmen Çağan işe gitmemişti. Normalde bugün her hafta olduğu gibi giderdi ama gitmemişti. Hatta yataktan çıkmamış ve akşama kadar uyumuştur. Bunun ekstreminde beni de bırakmaması cabasıydı. Sanırsın günlerdir tek damla uyumuyordu. Ellerimin ikisini birden tuttuğu için onunla tek kelime konuşamıyordum. Aslında çoğu kez ses tellerim gelişmediği için üzülürdüm ama bu sefer iyi ki yok demiştim. Olsaydı biliyordum yapacaklarımı. Olmadığı için hiç uyumadığım kadar huzurla uyuyordum bugün.

Artık uyumaktan yorulduğumda güçlükle Çağan'ın kollarından ayrıлып elimi yüzümü yıkamıştım. Uyku arasında istifini bozmayan Çağan mırıldanıyordu.

“Kır çiçeğim ... Gitme ...”

Kollarımı yastığına doladığında uykusu bölünmeden devam etmişti. Mutfağa ilerlediğimde saat gece yarısına yaklaşıyordu. Mutfakta en hafif yiyebileceğimiz şekilde kahvaltı hazırladığımda Çağan'ı uyandırmıştım. Elini yüzünü yıkayıp mutfaka geldiğinde bana gülmüştü.

“Yavrurum keşke makarna yapsaydın.”

“Ne bileyim, kahvaltı sabah yapılmak zorunda mı ki bilemedim.”

“Gel otur da yemek ye bayılacaksın. Hem olur tabii. Sen yap, ben üç öğün kahvaltı bile yerim.”

Gülümsemiş ve yanına oturmuştum. Tam yemeğe başlayacaktık ki Çağan'ın telefonu çalmıştı. Arayan kişiye baktığında gülümsemesi genişleyen kocamı takip ettim.

“Efendim kardeşim.”

“ ... ”

“Yok yok ne olsun, Miray'la yemek yiyorduk.”

“ ... ”

“Vallahi kaynanan seni sevecek, mis gibi omlet var gel birlikte olsun.”

“ ... ”

“Tamam kardeşim tamam.”

Yüzü gerilmişti. İstemsizce beni süzmüş ve yemeğine bakmıştı. Sessizliği sürerken konuştuğu her kimse kitlendiği konu önemli olmalıydı.

“Ne çıktı?”

“ ... ”

“Hayır neden bu gizlilik anlamadım gitti. Rica et kardeşim, olmadı ben dilekçe vereceğim.”

“ ... ”

“Öğreniriz elbette sıkıntı yok. Yarın gelsene bize, hem elindeki lere bir göz atarım.”

“ ... ”

“Tamam kardeşim görüşürüz.”

Telefonu kapatıp masaya bıraktığı telefonuyla bana dönmüştü. Yemeğini yerken ben araya girmiştım.

“Benim hiç uykum kalmadı artık ne yapacağız?”

“Film izleyelim mi? Çok sevdiğim bir film vardı.”

Heyecanla söylerken başımı salladım. Yemeğini bitirdiğinde yediklerini sudan geçirip bana tebessüm ederek içeri gitmişti. İçime bir sıkıntı çökmüştü. Kendimde bile çözemediğim anlamsız gelen sıkıntılar canımı yakmıştı. Kalbimin acısı yüzümü buruşturduğunda kafamın içindeki o ses yine yanımda bana meydan okurcasına bağırıyordu. Yaşadığım hiçbir anı hak etmediğimi söyleyen acımasız bir yanı vardı. En çok da Çağan’ı hak etmediğimi söylediği kısmı beni ürpertiyordu.

Mutfak tezgâhına yansıyan görüntüm korkunçtu. Derin nefesler verdiğimde rahatlamaya çalıştım. Kafamdaki ses sustuğunda musluktan akan suyun sesini yeni duyuyordum. Lavabo dolmuş ve taşmıştı. Hemen lavaboyu tıkayan tabakları çıkarttığımda başıma bir ağrı saplanmıştı. Önceden beni uyuşturan ve kafamın içindeki sesi susturan ilaçlarımı Çağan artık kullanmama izin vermiyordu. Yalnızca Ali’nin takip ettiği ilaçları kullanıyordum. İşlerim zorlaşmıştı. Kafam ayıkken kendimi iyi hissetmiyorum.

İçimde konuşan kişi belki de haklıydı. Onu hak ediyor muydum ki? Ya benim için kendinden vazgeçmişse ... Belki ben olmasaydım çocukları ve hatta torunları olacaktı. Daha mutlu bir gelecek için koşturup duracaktı. Ben onun en büyük durağı oldum değil mi?. Hayatına girmem bile ona yakışmadı belki. Allah’ım ellerim kirli mi benim? Ruhum temiz mi? Onu sevmeyi hak ediyor muyum?

İçime kapanmaktaydım ki Çağan'ın omzuma dokunmasıyla irkildim. Arkamı döndüğümde bir refleksle elini çekivermişti. Bana ve hâlime bakıyordu.

“İyi misin Miray, seni çağırmıştım.”

“Mutfağı toparlıyorum.”

Etrafındaki dağınıklığa ve aslında çok da olmayan bulaşıklara baktığında şaşırmişti.

“Neredeyse yarım saat oldu Miray, gerçekten iyi misin?”

Ayağa kalkıp yüzüne döndüm. Bana gergin bakıyordu.

“Hadi gidelim içeri.”

“Tamam, istersen başka bir şey de yapabiliriz.”

“Hayır içeri girelim. Sevdiğin filmi merak ediyorum.”

“Peki o zaman sıkılırsan söyle birlikte başka şeyler yapabiliriz.”

Başımı sallayarak onu onaylamıştım. Sırtıma destek verircesine beni yönlendirmiş ve içeriye geçmiştik. Film başlattığında bir iki dakika için mutfağa gitmişti. Geri geldiğinde elinde içecek ve atıştırma malıkları vardı. Masaya yerleştirdi ve yanıma oturdu. İçtenlikle baktım ona. Sahip olmadığı anne hissini onun yanında alıyor olmam ne güzeldi. Ne acımasızdı yüreğim. Yokluklarımı onda bulduğum için ona acı veriyordum kesinlikle. Gözleri parlarsa da içi buruktu biliyordum.

Onu seviyordum. Onu kendimden çok seviyordum. Yapmıştım. Daha beni istemeye geldikleri günün sabahında ona ulaşmak için ona gitmek için aileme izin vermiştim. Ancak bu şekilde affedebilirdim onları demiştim. Kalemim onun için yazmıştı bir bir. Çağan bana yapılanları sadece bir terazinin tek tarafından bakmıştı. Şimdi onun yanında olmamın tek nedeni artık huzur bulsun istiyordum. Acı çekmesine dayanmak, onun bana acıyan vicdaniyle bakmasına ve çaresizliğine dayanamıyordum. Onun gözyaşları benim denizlerimi kurutuyordu.

Bana derinlerinden baktı. İçeride odalar vardı o gözlerin ve ben odalarca gezdim. Gezdim ve kendimi gördüm. Bütün sokakları beni bulan bu kapıları açık bıraktım. Ellere izin verdim. Yüreğime degen ellerine... Tenime degen ellere ilk kez izin verdim sorgusuz sualsiz. Ben İbrahim'i yakan Nemrut'un ateşine taşınan bir su damlasıydım şimdi. Onun teni benim tenimdi zira.

Biz Çağan'la günlerimizi ve yazlarımızı içmiştik. Sıcaklar yakmıştı bizi. Yakmış ve dalları kızarmış ağaçların altından koşuyorduk. Koşardık ve hiç durmazdık. Uçan kuşları, bulutları, kaçan tavukları, koşan çocukları izlerdik. Biz ne güzel baktık seninle bu yıllara. Ne çok biriktirdik anılarımızı. Sen ne güzel yazmıştın öyle, ben nasıl çizmiştim seni bana.

Büsbütün sabırdık. Şükür ve günümüzün kıymetinden geri kalmıyorduk. Çağan'ın dediği gibi evimiz renklenmiş, sesimin çıkmadığı bu eve ses getirmiştik. Ruhu vardı odaların ve yastıklar... O yastıklar bize karışmıştı değil mi sevgilim?

Biz büyüyorduk. Aşkı bulmuştuk, ben onun kollarında kendimi, o benim göğsümde çocukluğunu bulmuştu. Biz öyle seviyorduk işte. Sadece evlenmek yetmiyordu. Biz bütünleşmiştik âdetâ. Çağan yoğun iş günlerinde evine ulaşmayı bir nimet görür olmuştu. Ailemiz bizden uzak ama elleri her daim üzerimizdeydi. Onlardan da haber alıyorduk elbet.

Bu akşam Ali bize gelecek ve bir dava üzerine Çağan'la çalışacaklardı. Kocam bana böyle mesaj atmış, bir kap fazla yemek yapmamı rica etmişti. Eğer yorgunsam istememişti ama ben ikiletmemiştim onu. Hemen işe koyulup çorba, salata, pilav ve kavurma yapmıştım. Belki sever diye tatlı da yapmıştım. Ben bile bilmezdim ayva tatlısını ama tarifi anlatan kadın ne de güzel yapmıştı öyle... Kışın en güzel ayva tatlısı olurdu demişti. Kapı çaldığında içeri giren eşim ve Ali beni selamlamış, oturma odasına geçmişlerdi. Ali'yi çocukluğundan bu yana tanırdım.

Benim yakınım olduğu kadar artık psikoloğumdu da. Evlendikten ikinci hafta sonra beni kontrole gelmişti. İlaçlarımı Çağan'ın isteği ile azaltmıştı. Babamların gönderdiği ilaçları kullanmama o günden sonra izin vermemişti. Nedenini sormamıştım. Ali doktordu, benim iyiliğimi düşünürdü elbet.

İçeri girdikleri gibi dosyalara koyuldular. Çağan ayakta dikilmiş, bana bakınca gülümsedim.

“Acıktınız mı?”

Ali bile işaret dilini öğrenmiş, artık o da beni anlıyordu.

“Ah yenge, nasıl açız. Bu kocan bana yemek yedirdi. İllaki karımın yemekleri dedi durdu.”

Tebessüm etmekten başka ne gelirdi elden? Onların samimiyeti her zaman bana iyi hissettiriyordu.

“Peki ben hazırlıyorum, siz on dakikaya gelin mutfağa.”

“Tamam.”

Ali elindeki dosyayı Çağan’a uzatırken ben mutfağa gidiyordum. Mutfakta yemeği hazırlamaktaydım ki homurdana homurdana mutfağa giren Çağan’ı, Ali susturmaya çalışıyordu.

“Tamam ben bir şekilde isteyeceğim.”

“Ne demek saklı kalmalı kardeşim?”

“Hallederiz tanıdıklar var. Araya sokacağım sen sakın ol.”

Çağan mutfak kapısında beni görünce susmuştu. Yemeğimizi yerken Çağan yüzüme bile bakmamıştı. Yemeğini de düzgün yemiş ve bugünün keyifsiz geçtiği belliydi. Ali yemeği bittiğinde elini yıkamak için lavaboya gidince ben de Çağan’ın kolundan tutmuş-tum. Bana bakan gözleri öfkeliydi. İstemedi bir şey mi yapmışım? Kopan parçalar kalbime battığında gözlerinden kokmuştum. O kızmıştı bana. Konuşmamıştı ama dolan gözlerimi gördüğünde sakinleşmiş ve yüzünü değiştirmişti. Yumuşayan yüzü ve fark ettiği hatası ile elini yüzüme götürmüştü. Ama ben geri çekilmiştim. Ayağa kalkıp odama gittiğimde o da arkamdaydı. Hızla gittiğim odaya elinde olsa benden evvel girerdi ama tabii bu mümkün değildi.

Ben girdiğim odanın kapısını kapatırken o, kapının diğer tarafında kalmıştı.

“Miray!”

İçimdeki bahçeler solmuştu sanki. Onun bana öfke duyup duymadığını anlamak güçtü. Ben ne yapmışım ki? Yaşlar akıp giderken kapının önünden gelen ses Ali’ye aitti.

“Ne oldu Çağan?”

Çağan konuşmayınca Ali sormuştu. Ne olmuştu birden? İçeri giden ayaklarıyla yere çökmüştüm. Kesin ben kırmışım onu. Yoksa neden baksın bana o şekilde? Hem de böyle güzel bir adam... Neden benden razı olmasın ki? Yoksa, yoksa sevmiyor muydu artık beni? Bir müddet durduğum odadan çıkmışım. Genelde bilirdi, ben odanın içine girersem çıkmazdım. Severdim bu odayı. Bugün ilk kez kırgın girmiştim bu odaya. Yavaş ve sessiz adımlarla oturma odasına giderken Çağan’ın sesi beni durdurmuştu.

“Hayır anlamıyorum kardeşim, neden ki bu istek?”

“Bir bildiği vardır elbet. Bunun için mahkeme kararı var. Boşu boşuna gizlilik kararı aldırarak değiller ya hem sen onun eşisin muhakkak bir faydası olacaktır.”

Ne diyordu bunlar? Ansızın ellerim titremiştir.

“Ali, aylardır Miray’ın hastane geçmişini öğrenmek için çabaladık ama yok hiçbir şey yok. Neymiş iznim yokmuş! Öğreniyorum ki Miray’ın tedavisinin büyük bir kısmı aslında yurt dışında özel bir klinikte geçmiş. Miray’ın İngilizceyi bildiğini bile sonradan fark ettim. Hani sana bahsettiğim yabancı bir müvekkilim vardı ya. Geçen onun dosyasında bir kelimeyi araştırıyordum tercümesini karım yaptı. Beni geçiştirip bir de Karanlardan falan duyduğunu söyledi. Ah... Ali anlamıyorum bu gizliliğin sebebini çözemiyorum. Tamam Miray yine bana anlatmasın. En azından tıbbi kayıtlarına ulaşmanın mümkün olması gerekmez mi? Saçma sapan bir girdabın içindeyiz ya dur bakalım.”

“Tamam da Çağan, kızın ne suçu var? Neden az evvel ona öyle davrandın?”

“İçim yanıyor Ali, onun geçmişinde benden bile ayrı bir noktası var. Az değil on yedi yıllık bir sağlık geçmişinden bahsediyoruz!”

“Saçmalama istersen. Hem sen böyle kendine inanmayan bir avukat olacaktın da gidip istediğin gibi bir futbolcu olsaydın o zaman.”

İç geçiren sesi titrediğinde bir müddet sessizlik olmuş ama yine sessizliği bozan Çağan olmuştu.

“Hep top peşinde koşturan bir futbolcu olurum sanıyordum ama futboldan daha kıymetli olan Miray’ın hayatıydı o yüzden avukat oldum.”

Elim ağzıma kapandığında duyduklarımı inanamayarak sırtımı duvara yaslamıştım. Nefes aldığımdan şüpheliyken ses çıkarmamaya özen göstererek beni araştıran kocamı dut yemişçesine dinliyordum.

“Elimizdekilere bak Çağan, kıza bu kadar hastalık yükleyerek onu öldürmeyi düşünmüş olmalılar. İlk yıllara bak... Uyku bozukluğu diye psikoloğa gitmişler; daha sonra kişilik bozukluğuna ve oradan da şizofreni ve bipolar bile demişler. Bu, hastanın hastalığı kabul etmesiyle alakalı tabii ki. Miray şu an ciddi derecede akıl sağlığı bozuk gözüküyor. İzlenimlerimde gördüğüm kadarıyla onu

ilaçlara gömmüşler Çağan... Bir şey olmuş ve sanki onu susturmak kolay olsun diye ilaç içirmişler. Şu an senin dediğin gibi ilk başta ilaçları azaltmasaydık, bu durumu ciddi derecede kötülerdi. Bu ilaçlar çok ağır ve kullanımı tehlikeli. Bunu ona nasıl yaptılar bilmiyorum. Ama yurt dışındaki dosyayı alacağım. Emin ol, Hatice hemşirenin de bize anlatacakları şeyler vardır. Hani sana anlatmıştım, bir dönem Miray'la o ilgilenmiş.”

“Evet ama ona bunu yapanları yanına bırakmak istemiyorum. Herkes bedelini ödemeli Ali, içim almıyor. Ne olmuş olabilir ki, bu denli saklama gereği duymuşlar.”

“Sıkıntı yapma, kardeşin yanında. Hadi git, Miray'ın gönlünü al!”

Neredeyse yanımdaki vazoyu düşürüyordum. Ayaklarım koşmuş ve beni resim odasına atmıştı âdeta. Elim göğsümde, yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Kapıyı kilitlemişim hemen. Yüzümü silip kendimi toparlamaktaydım ki kapım tıklanmıştı bile.

“Kır çiçeğim, gelebilir miyim içeri?”

İçindeki yumuşaklık ile yüzüne yerleştirdiği sıcaklığı hissedebiliyordum. Kapıyı açmayı denemişti ama açılmamıştı.

“Miray, izin ver içeri gireyim!”

Kapının sapı açılmaya çalıştıkça içim kabarmıştı. Ağlıyordum gündüzlerime. Yanan soğuk sabahlarıma... Yokluktaki gençliğime ağlıyordum. Kapıyı zorlayan kocama ağlıyordum. Yapma Çağan! Girme gizlerime. Girme ve delme yüreğimi. Kapı zorlanmasına dayanamamış ve içeri girmişti. Beni, yere çökmüş kollarımı bedenime dolamış bir şekilde bulduğunda ona bakamamıştım. Onun kollarına ihtiyacım vardı. Ama insanın sesinin olmaması her şeyi susturuyordu.

“Miray!”

Yanıma geldiğinde kollarımı daha çok kendime doladım. O canımı yakmıştı. Ruhumu aydınlatmayı istiyordu ama bilmiyordu. Gerçekler canımı alacaktı.

“Özür dilerim, sadece kötü bir gün geçirdim. Gerçekten kötü ve çok zordu. İzin ver sana sarılayım.”

Başımı kaldırmak şöyle dursun, onu duymak zorlaşmıştı. Eli tenime değdiğinde irkilmıştım. Ellerim ona kaymak istiyordu. Onun göğsüne sığınmak... Ama hareket edemiyordum.

“Cennetim, benim saklı bahçem. Bak bana!”

Eliyle yüzümü kaldırdığında başımı bile zor tutuyordum. Kalbim duracaktı sanki. Bütün dünyam durmuştu o masada. O gözler bana ilk ve son kez öyle çirkin bakmıştı ya bunu bilemezdim.

“Özür dilerim, özür dilerim...”

Kollarını doladığı omuzlarım kendini sıkmayı bırakmıştı. Ellerinin arasındaki yüzüm bir umut ışığı aramıştı.

Benim orada kalıp kalmadığımı arayan bir ışık... Alnı alnıma değdiğinde gözlerini kapattı.

“Özür dilerim...”

Beni kendine sığdırırcasına sarılınca kollarımı serbest bıraktım. Ellerim konuşuyordu ve o izliyordu yine. O içinden bakıyordu bana şükürler olsun. Gitti sanmıştım, bitti sanmıştım.

“Ben sana bir hata mı yaptım?”

“Hayır hayır, asla böyle düşünme. Senin suçun değildi, ben hatalıydım. Çözemediğim konuları sana yansıtmamalıydım.”

“Bana o gözlerle bir daha bakma dayanmam. İçtiğin bardağı seviyorum ben. Değdiğin yastığı kokluyorum. O gözlerin bana öyle bakmasın. Bakacaksa ben kör olayım!”

Ellerimi serbest bıraktığımda ellerimi ellerinin içinde hapsetti. Defalarca ellerimi öptü. Hiç yoktuk biz. Derin nefesler verdim. İçim acıyordu.

“Allah şahit olsun ki ben senden razıyım. Seni kırmak değildi niyetim. Beni bağışla bir tanem.”

Kollarımı ona doladığımda onu hissetmemin verdiği hisleri harmanlıyordum. O yanımdaydı ama ruhu beni bulmaya çıkmıştı. Ruhumu bulursa rahatlayacaktı öyle mi?

Beni kaldırıp odamıza götürdü. Yatağa yatırıp üzerimi örttü. Ben uyuyana kadar yanımdan ayrılmamıştı. Sabah kalktığımda Çağan yanımda yoktu. Yastığının üstünde bir not bırakılmıştı. Alıp hemen okumuştum.

“Kır çiçeğim beni affet. Bu gece huzursuz uyumana sebep oldum. Kırdığım gönlünü tamir etmeye gidiyorum. Akşama yemek yapma, dolabın alt rafında sana bir hediye bıraktım. Onu giy ve akşam için hazırlan.”

Nota bakan gözlerimi çekip üzerimdeki battaniyeyi ittirmiştim. Heyecanla dolabı açtığımda alt rafın gözünde büyükçe bir kutu vardı.

Gözlerim parlarken kutuyu çekip çıkardım. Özenli, şık, kırmızı bir kutuydu bu. İçini açtığımda süslü kâğıtları çekip içindekine baktım. Bir kutu daha, yanında beyaz, minik işlemeleriyle kırmızı çiçekli bir elbise vardı. Elbiseyi çıkardığımda kalın ve kış için uygundu. O kadar güzeldi ki elbiseye bayılmışım. Küçük kutunun içinde el örgüsü bir atkı vardı. İçinde de gizlenmiş yeni bir de not.

“Senin için ördüm.”

Sarıldığım şeyler onun kokusuyla doluydu. Kalkıp kahvaltı yaptım. İçimdeki heyecan dünün hezimetini unutturmuştu. Akşam vaktiyle beni almaya gelen Çağan, aldıklarını giydiğimi gördüğünde mutlu olmuş ve bana sıkıca sarılmıştı.

“Benim çiçeğim hazırlanmış mı?”

Gözlerimi devirdim. Hazırdım öyle değil mi? Bazen bana karısından çok çocuğu gibi bakıyordu ya, işte tam orası Çağan’a sarıldığım yerdi.

Beni arabaya ilerletti ve binmeme yardımcı oldu. Kapımı kapatıp yerine geçtiğinde arabayı çalıştırmıştı. Götürdüğü yeri bilmiyordum. Gittiğimiz bu yola yabancıydım. Tek bildiğim oydu. Onun varlığı ile ben vardım. Şık bir restoranın önünde durduğunda inip kapımı açtı. Elimden tutup indiğimde araba anahtarını valeyeye veren Çağan arabanın gitmesini beklemeden ilerlememi sağlamıştı.

Ellerimiz bir aradayken yürüdüğümüz sahil kenarından ilerleyerek restoranın içinden çok dış mekanına doğru ilerlemiştik. Bu mekânda tek masa ve iki sandalye vardı. Etrafımızda kimse yoktu. Sadece biz vardık.

Çağan sandalyemi çekerek oturmamı sağladığında karşıma geçip oturmuştu. Masa şık ve etrafı mum ışıklarıyla süslenmişti. Bulduğumuz bu ortamın büyüğü ve Çağan’ın gözlerinde erimiştim. Bana öyle güzel bakıyordu ki içindeki şefkati izler gibiydim. Ellerim dilimin dostuydu.

“Bilseydim sana daha önce alınırdım.”

Kaşlarını kaldırmış ve şaşkınlığa vurmuştu. Tebessüm etmişti sadece. İçime gülen adam...

“Bu kadar zahmete girmeni istemezdim ama...”

“Senin için her şeye değer kır çiçeğim.”

Seni bir fincan açık çaya bile affedebilirdim.”

Gözleri parlamıştı. Onu beklemediği bir açıdan vurmuştum.

“Demlikte nefesin, bardakta gamzen...”

Anlamıştı hemen. Ona şairlerin ve yazarların dilinden konuşmak, ezberlediğim bütün o sözleri tane tane söylemeyi ne çok istedim. Ben bilip de sesime kavuşamayanlardandım. Öyle ya, her şey nasipti.

“Gerçekten güzel bir kalbe sahiptin.”

“Benim kalbim senin içine girmeyle güzelleşti.”

Bakışlarımı kaçırdığımda ifademi kovalarcasına beni takip etmişti. Yanımıza bir çalışan geldiğinde Çağan bende ki bakışları çekmeden seslendi.

“Getirebilirsiniz!”

“Peki efendim.”

Görevli gitmiş ve servis yaptığı yemekler ile uzaklaşmıştı. Ben yemeklere bakarken Çağan gözlerini benden alamıyordu.

“Acıkmadın mı?”

“Ben hep açım.”

“Hadi soğutma, o gözleri benden çek lütfen. Yoksa ben de aç kalacağım.”

Sandalyesini masanın içine iyice yerleştirmişti.

“Nasıl bakmamalıyım?”

Resmen burnuma kadar girmişti. Tebessüm ettiğimde Çağan’da gülüyor ama geri çekilmiyordu. İşaret parmağıyla alnını ittirirken boş olduğunu bilmeme rağmen önce etrafıma baktığımda ısınan yanaklarımı gizleyemedim tekrar ona bakmıştım. Bana karşı koymayan Çağan gerisin geri arkasına yaslanmıştı.

“Öyle üstüme bıraktığın şal gibi üstüme düşerek... Ayakların tam önümde durmuş, geri gitmeyi bilmezmiş gibi...”

Kıkırtısı ve kakkahası kimsesizliğimizi doldurmuştu. Ona dudak büzüp çoktan servis edilmiş etin tadına baktım. Gerçekten lezzetliydi. Acaba şefin tarif adresi var mıydı? Nasıl bu kadar yumuşaktı bu et?

“Beğendin mi yemekleri?”

“Hem de çok!”

Yemeğim biterken ikimiz de doyan karınlarımızı bir de tatlıyla açlandırmıştık. Bana minik bir pasta, kendisine sütlaç söylemişti.

Ben tatlımı yerken o çoktan sütlacını yemiş, benimkine dadanmıştı. Kendisinininkinin üstüne benimkinin yarısı; hey paşam, afiyet olsun.

Masadan kalkıp dışarıya hazırlanmış ateş başına geçmiştik. Arkamızdan gelen keman sesine döndüğümde canlı canlı enstrüman çalan adamı izledik birlikte. Bana kollarımın arkasından sarılmış ve bir eli belimi bir eli saçlarımı kavramıştı. Canlı müzik devam ederken kendiyile birlikte beni de mindere oturtmuş ve ona yaslanmamı sağlamıştı. Birlikte ateşin sıcaklığında dalgaları vuran denizi, çalan müziğin eşliğinde oluşan huzurun sesini duyarak saatlerce oturmuştuk. Her şey rüya gibi gelmişti. Başımı gökyüzüne çevirdiğimde parlayan yıldızlar gökyüzünü aydınlatıyordu. Kollarının arasında olduğum adam bana hayallerimin de ötesinde bir hayat vermişti. Bir kız evladı daha ne isteyebilirdi? Eşinden gördüğü şefkat ve hürmete ancak minnettara kalabilirdi. Yaralara izin vermeden yok saydığı kırıkların yerine iyi anılarla iyileştiren bir kalp çok şey vaat ediyordu.

Ona kelimelerin yetmediği bir noktadan bağlıydım. Belki sevgimi bir yazarın dilinden tarif edemezdim. Kalemim, beni saran kolların sıcaklığını anlatamazdı. Resmimin gücü bile onu anlatmaya yetmezdi belki ama şöyle demek geliyordu içimden. Asla var olmamış bir renk gibi seviyordum onu. Kimse bu dünyada olmayan bir rengi hayal edemezdi. Sen busun demek ne zordu. Hem seni bu kadar seviyorum desem eksik kalmaz mıydı? Benim nazarımda sevginin tarifi olmazdı. İnsan bulduğu insanın kalbinde mayalanırdı.

Sırtıma değen kalp atışlarını duyabiliyordum. Elinin altında kalan karnımda devamlı okuduğum romanlardaki gibi hareketlenen kelebekler nüfuz etmişti. Onu ilk gördüğüm an kadar heyecanlıydım. Pencerenin ardında saklanan o küçük kızdan çok uzaktım.

Saatler akıp giderken havanın ılık ılık estiği bir an Çağan bana doğru eğilmiş ve alnıma bir buse kondurmuştu. Gözlerimi kapattığımda titremiştim. Onun attığı her adım benim gönlümü yakıyordu. Çenemden tutup baktığında gözlerime bakmıştı.

“Üşümedin, değil mi?”

Başımı sağa sola salladım.

“Peki şimdi mutlu musun?”

“Mutluluk yanında sönük kalır. Ben sadece senin varlığıyla bile huzur buluyorum. Biliyorum ki sen benim hayatımı güzelleştiriyorsun. Evet belki bazı noktalarda eksik kalıyoruz. Zaman bile bunu

iyileştirmeye yetmiyor. Farkındayım bunun derdinde olmadığını ama korkuyorum Çağan. Ben sana bu kadar bağlanmışken Allah korusun seni benden ayırırlar diye, sen benden gidersin diye çok korkuyorum. Seni kaybetme korkusu ...”

Ellerimi tuttuğunda devam edememiştim. Benim tamamlayamadığım cümlelerimi tamamlayan Çağan kararlı ve ciddi olsa da sesi yumuşacıktı.

“Seni benden ayırmaya kimsenin gücü yetmez kır çiçeğim. Ben seni buldum, yoluma yoldaş bildim. Bundan ötesi ancak öteki dünyada hallolur. Yani anlayacağın bu geminin kaptanı da, gemisi de, denizi de biziz. Belki hiçbir zaman kimi yüklerini almama gücüm yetmeyecek ama bileceğim ki sen benim yanımda güldüğün sürece mutlu kalacağın. Varsın yanacağın bütün acıların benim olsun. Sakın korkma. Aklına takılan, eksik yanımdıymış gibi sana gösterilen hiçbir şeyi aldırma. Görmüyor musun ben sanki uçuyorum. Seni sevmek benim dünyamı güzelleştiriyor. Hem okuduğumuz efsaneleri hatırla. Bizim kadar şanslı olamayan binlerce aşık var bu dünyada. Kavuşamayanların destanları sıralı hatıralarda. Olsun, bizimde böyle bir hayatımız olsun ne var. Bizim bizden başka hiçbir şeye ihtiyacımız olmasın. Hem göreceksin bir gün birileri çıkacak. Çağan diye delikanlı bir adam vardı, sevdiği kızı alıp gönlünün sultanı yaptı diyecek. Benim gönlümde ne kadar oda varsa o odaların bütünüyle sen dolusun. Belki bize Miray ve Çağan efsanesi derler neden olmasın ...”

Koca bir çınara sevgilim. İçine beni dikmiş ve orada beni yavaş yavaş büyütüyordu.

Ah yüreğime serinlik getiren... Kelimelerimin yetersiz kaldığı bir ömür biçtin bana. Belkilerim ve amalarım susmuştu. Yegane inancım yeşermiş, var olan bütün ırmaklarını ayağıma sermişti. Ben çölde susuz kalmış bir derviş gibiyken, sen bana ucu bucağı görünmeyen ormanları getirdin. Ben ne kadar şükretsem azdı.

Bir vardık bir esir kaldık hayatın nefesine. İnsan tatlıdır, ekşi yerlerinde. Bir de insan acıdır çirkin pis kokan taraflarında. İyi insanlara rast gelesiniz...

Bu satırlar, solmayan bir kır çiçeğinin suskunluğundan kopmuş hatıralardır...

“Hadi Çağan, bakma öyle. Akşama yetişemezsem vermeyecekler kızı. Kendi nişanına gitmeyen damat mı olur?”

Ali'nin kravatını düzeltip geriye çekildim. Yepyeni takım elbisesinin sanki tozu varmış gibi elimin tersiyle silkelemiştim.

“Laf ebeliği yapma Ali, kızı alıp geleceğiz.”

“Alacağız değil mi, verirler değil mi?”

“Senin gibi adama kızı vermezlerse yakarız oraları!”

“Yakarız değil mi?”

Kahkahamın arasından bir tane geçirdiğim Ali afallamıştı. Bu oğlan cidden şaşşaldı. Nasıl da gaza geliyordu hemen.

“Kendine gel de delirme. Gel demek vereceğiz demek kardeşim. Biraz azalt heyecanını, yoksa rezil olacağız.”

“Ha tamam tamam hadi gidelim.”

Ali'nin odasından çıkarak beni salonda bekleyen eşimin yanına ilerlemiştim. Gözü beni arayan Miray'ın görüş alanına girdiğim an ayaklanmıştı. Miray'la birlikte herkes ayağa kalktığında Ali için istemeye gittiğimiz kız evinin yolunu tutmak için Sevgi teyzelerin evinden ayrılmıştık.

Ali'nin annesi, babası, amcası, dayısı, benim annem ve babam derken epey kalabalık gittiğimiz yolda oğlan tarafı olmanın heyecanını bir kez daha yaşıyorduk. Miray kendi istemesinden sonra ilk kez bir isteme davetine katılıyordu. Gideceğimiz adrese vardığımız gibi Ali bizi sıralamıştı. Başımı sağa sola salladığımda onun titreyen heyecanlı tavrına gülmeden edemiyordum.

Kapıyı çalan Ali elindeki kocaman bir buketle beklerken bayagı hareketliydi. Kapıyı açan Ali'nin eşi olmasını istediğimiz Aslı'nın babası olmuştu. Hoşgörü ve nezaketle karşılandığımız eve girerken özenle hazırlanmış salona ilerledik. Miray'ı izlerken istemeye geldiğimiz Aslı'yı baştan başa süzüyordum.

Göz göze geldiğim karıma gülümseyip önüme döndüğümde kimileri bize tuhaf tuhaf bakmıştı. Hal hatır, sohbet muhabbet derken kız tarafının da kalabalık olması ortamı koyu tutmuştu. Ali el mecbur sessiz sessiz otururken ne kadar çaresiz görüldüğüne baktım. Cidden bu hâli çok komikti. Sabırsızlığı bir yana gelin hanım da içeri hiç gelmemişti.

Yanımda oturan annem Miray’a seslenip içerideki hazırlıklara yardım etmesi için göndermişti. Ortamda bulunana büyüklerin konuyu kız istemeye yoluna soktuğu vakitlerde bol köpüklü kahveleri dağıtan Aslı sonunda Ali’nin de istediği gibi hemen yanına ilerlemişti.

Kendimi zor tutuyordum. Ben aşka gelemem, diyen biricik kardeşime de bakın hele ... Nasıl tutulmuş kalmıştı. Herkes bir ağızdan gülmeye başlayınca kimseyi duymayan Ali’yi bacağımla dürtmüştüm. Bana ‘ne var’ der gibi bakıp kaşlarını çatınca onu azarlamıştım.

“Kendine gel, herkes sana bakıyor!”

Ali toparlanmış, tatlı dağıtılmış, kız alınmış, söz kesilmişti. Miray, Ali’nin nişanlısı Aslı’yla yan yana oturuyordu. Yanımdayken bile özlediğim doğrudu. O yokken yanımdaki boşluğunu sorguluyordum. Başımı sağa sola sallarken Aslı’nın dedesinin yükselen sesiyle kendime gelmiştim.

“Ee... Yüzükleri getirin de takalım hayırlısıyla.”

Herkes birden ayaklanmış, Ali ceplerini yoklamıştı. Yüzükleri bulamayınca yüzü buz kesmişti. Şaşkın arkadaşşıma nazaran Sevgi teyze cebinden çıkardığı yüzükleri eşine uzatınca hep birlikte Ali’ye gülmüştük. Miray, yüzükler takılırken yanıma gelmişti. Onu belinden kavrayıp iyice yamacıma çekmiştim. Birlikte Ali’nin saadetini izlerken kendi nişanım ve düğünüm aklıma gelmişti.

Yüzükler takılmış, nişan tamamlanmıştı. Büyükler, gençler sohbet etsin birbirlerini daha tanısin dediklerinde bizde geniş salonun hazırlanmış yemek masasında büyük bir halka yapıp oturmuştuk. Benim telefonum çalınca müsaade isteyip dışarı çıkmıştım. Asistanım Asuman arıyordu.

“Efendim gece vakti sizi rahatsız ediyorum ama bir maruzatım vardı.”

Asuman’ın telaşlı ve hızlı konuşan sesi beni de kaygılandırmıştı. Bu hâli beni de tereddütte bırakmıştı.

“Önemli değil, neden sesin kötü geliyor?”

“Çağan Bey izin çıkmış, istediğiniz dosya gönderildi. Size bir örneğini mail olarak attım. Yarın masanıza bir çıktısını da bırakırım. Sonunda başardık Çağan Bey!”

“Çok sağ ol Asuman, iyi geceler.”

Telefonumdan hemen e-posta uygulamasına girip açmakta olduğum maili indirmeye başladım. Büyük bir dosya olmalıydı ki açılması zaman alıyordu. Telefonuma inen maili açacağım sırada Miray yanımda belirmişti.

“Nerede kaldın?”

“Bir dava dosyasına bakıyordum.”

“Arkadaşının en mutlu günü, onun için bugün ara vermelisin.”

“Doğru söylüyorsun, gidelim bir tanem.”

İçeri girip görevimizi yerine getiriyorduk. Gecemiz baya uzun geçmişti. Evleri dağıldığımızda bizim Miray’la köy evine gitmez uzun süreceği için annemlerde kalacaktık. Eve girdiğimizde Elif salondaki yemek masasında ders çalışıyordu. Yukarıdan inen abimi gördüğümde şaşırılmış, afallamıştım.

“Ağabey, nasılsın?”

“İyiym, gel bakalım avukat bey.”

Ona sıkıca sarıldığımda yalnız olduğunu fark edince sorma ihtiyacı duymuştum.

“Yengemle yeğenim nerede? Onları niye getirmedin?”

“Yengen yorgundu bizim kızda biraz rahatsızdı o yüzden getirmedi. Evde dinlensinler daha iyi.”

“Yeğenim iyi değil mi abi?”

“İyi iyi merak edilecek bir şey yok, çocuk işte. Hayırlı olsun, Ali’ye kız istemişsiniz.”

“Ya aldık ama Ali’yi görme, benden beterdi.”

Abimi görmem her şeyi unutturmuştu. Sohbet muhabbet birbiri ardını yuvarlayınca bana gelen maili tamamen unutmuştum. Annem çay koymuş, babam çocukluğumuza kadar inmişti hani o kadar derindi mevzular. Miray yorgun ve uykulu gözlerle bana bakıp dinliyor ona kıyamadığım için müsaade isteyerek odamıza ilerliyorduk. Üstümüzü değiştirdikten sonra ilk Miray yatağa uzandığında ancak aklıma gelmişti okuyamadığım dosya. Halbuki aylardır peşinde koştuğum bir davaydı benim için.

Uykum uçup gittiğine vakit kaybetmeden telefonu elime alıp Miray’a bakmıştım. Çoktan uyuyan kır çiçeğimle göz süzüp önüme

döndüm. Maili açtığım ilk metin tamamen yabancı dildi. İkinci dosya da Asuman Türkçeye çevrilmiş hâlini göndermişti.

Bu dosyalarda yıllardır benden saklanan sırlar vardı. Türkiye'deki üstün körü kaydedilmiş kayıtların yanı sıra Miray'ın sağlık raporları mahkeme kararıyla gizlenmiş dosyaları nihayet eş durumundan bana izin çıkmıştı.

Ama şu vardı ki sağlık raporlarından hiçbir şey anlamadığım için hemen Ali'ye mesaj atıp dışarı çıkmasını istemiştim. O kadar çok muayene sonucu ve raporu vardı ki bana yardım edeceğini ve onun da uzun zamandır bu anı beklediğini biliyordum. Ben pijamalarımınla aşığına inerken Ali hâlâ takım elbiseli hâliyle bana doğru gelmişti.

“Hayırdır kardeşim?”

“Ali, Miray'ın yurt dışındaki dosyası gelmiş, beraber bakalım. Sen psikologsun daha net anlarsın.”

“Tabii kardeşim gel oturalım şöyle.”

Telefonu eline alıp incelerken banka oturduk. Yüzlerce dosyayı okuyan Ali'yi takip ettim. İlk başta okuduğu kâğıtların aksine kaşları çatıldığında bir şeyler içimde kırılmıştı. Onun hissettiklerini anlar-ken bir an büyük bir yük üzerine devrilmiş gibi yüreğimde yanmaya başlayan bir acı doğmuştu. Ali bir telefona bir bana bakıyordu. Ne olmuştu? Gerçekler yanımdaydı ama sormaya dahi korkuyordum. Nefesimi tuttuğumda gözlerime ilerleyen yaşları geriye itmiştim. Kötü bir şey vardı farkındaydım. Ali'nin yüzünün rengi değiştiğinde dayanamamıştım.

“Ali, bir şey mi gördün?”

“Çağan kardeşim bunu benim ağzımdan duymanı istemezdim ama ... Lütfen sakın ol!”

Gözlerim bir an kapanıp geri açıldığında yanıyordu. Korkum gün yüzüne çıkmıştı.

“Deme kardeşim. Allah aşkına kötü bir şey deme ... Lütfen söyle ne diyor raporda?”

“Raporda Miray'ın sağlık değerlendirmeleri ve tıkpı Türkiye'deki gibi cezai ehliyeti olmayacak kadar akıl sağlığı bozuk gözüküyor. Son olan olay ve onunla ilgilenen doktoru ...”

“Son olan olay mı? Hem doktoruyla ne gibi bir sorunu olabilir Ali?”

“Buraya gelmesine yakın tarihlerde intihar girişiminde bulunmuş ve bu engellenmiş ama daha kötüsü...”

Elinden hışımla aldığım telefondaki dosyanın sonuna, altına atılmış imzaya baktım. Titriyor ve damarlarımda akan kanın hızına yetişemiyordum. Gözlerim görmez olmuştu. Dosyanın altında kocaman harflerle FUAT TAŞKIN yazıyordu...

Elimden kayıp giden telefonu görmemişti gözlerim. Yokluk hissi kaplamıştı bedenimi. Yetemeyen ve bitmeyen acıların sızısı... Oturmasam düşecek olan bedenimi kontrol edemiyordum. Silemediğim geçmiş yankılar beni bulmuştu. Bir ur gibi kesilip atılan çocukluğum şimdi hesap sormaktaydı. Ben kendimi büyüdüm sanırdım fakat ruhum çocukluğunu öldürmüş bir gecede bin yaş yaşlanmıştım.

Ne sanmıştım ki? Kör ettiğim bir şerefsizle kır çiçeğimi koruyabileceğimi mi?

Hayatımdan kayıp giden yıldızları görmez olmuştum. Bir çocuğun uçabileceği ihtimalini yok etmiştim aklımda. Binlerce duygu gibi binlerce acının hatırası canlanmıştı yüreğimde. Bir annenin feriyadı kopuyordu kalbimde. Dizini kanatan bir çocuğun acısı nüfuz ediyordu. Dünyam alt üst olduğunda Miray'ın bana dedikleri aklıma yer etmişti. Hani notlarında da yazdığı o kelimeler aslında beni rahatlatmak için miydi? Hani kurtarmıştım onu! Yanıldım! Ben Çağan Boz, hayatım boyunca ilk kez yanılmıştım...

Yaşadığım şoku atlatamazken kendimi kaybediyordum. Saçlarını yolan ellerimi Ali'nin beni yatıştırmaya çalışan ama uzaktan gelen sesinden anlıyordum. Yanıyordum... başımdan aşağı buz gibi su akıyordu ama ben yanıyordum. Hani ten soğuyunca soğuk su bile sıcak gelirdi ya öyle yanıyordum işte... Yardım edin bana...

Ayağa kalktığında tökezleyen bedenim yere kapaklanmıştı. Şimdi tam evimin karışındaki evi basacak ve hesap soracaktım ama Ali beni öyle bir tutmuştu ki yerimden kıpırdayamadım. Herkes uyuyordu. Yine kimse duymuyordu bizi...

“Bırak beni Ali!”

Ne kadar bağırısam da Ali beni dinlemediği gibi susturmaya çalışıyordu.

Ne aciz bir insandım. Tutulduğum ve bırakmadığım kadını çekip aldım sanıyordum ama yanımda kendini yok etmiş bir beden vardı

sadece. O kadar zaman kimsesiz bırakmıştım onu. Meğer körleşen gözleri fayda etmemişti kurtuluşuna. Ah... Ah Çağan efendi ah... Elim yetti, gücüm yetti sandın. Ne oldu şimdi? Alıp gitmek değildi tek çare. Onu mutlu etmek değildi. Onu tanımadın. Onu koruma görevin sorunlu çıktı. Sesi olamadın nefesine...

Yerde debelenen hâlime nefesim yetmiyordu. Ali ne kadar beni toparlamaya çalışsa da alelacele bindirdiği arabada duramıyordum. Çıglıklarım, feryatlarımı kimse duymuyordu. Boğazım yırtılsa ne çare? Sessizliğe savrulmuş bir umut yanıp kül olmuştu. Kendimden geçerken nereye gittiğimizi hatırlamıyordum.

Gözlerimi açtığımda Ali'nin arabasında oturuyorduk. Ali'nin yüzü kızarmıştı. Onun da içi kan ağlıyordu. Titreyen sesi o kadar belirgindi ki kendini zor tutuyordu. Ben başımı arkama yaslayıp gözlerimi kapattığımda çaresizliğimde boğuluyordum. Burnunu çeken Ali kısılı sesiyle konuştuğunda kıpırdamamıştım.

“Kendine gel Çağan!”

“Ben... Ben bittim kardeşim...”

“Bitmedin, o şerefsizi içeri tıkmadan gerekenleri yapmadan bitemezsin!”

“Ali, cehennem oldu yüreğim. Hangi karıncanın suyu söndürür içimi?”

“Abi yapma gözüne kurban. Kalk bağır yine. Bak burada sen ve benden başka kimse yok.”

“Hangi yokluk Ali? Hangi yalnızlık benim sesi olamadığım, saklı cennetim dediğim bedeni koruyacak artık? Ben hâllettim sandım; onu kurtardım sandım. Yapamadım Ali, gelmedi elimden bir şey...”

“Ne yapabiliirdin ki? O zaman küçüktün, kim seni dinlerdi? Hem ne yapacaktın? Fuat orada onun tedavisini yürütmüş, anası babası versin hesabını. Sen o koca yüreğinle korudun onu. Küçüktük, cahildik. Bilemezdik. Sen kendini neden dövüyorsun?”

“Keşke gözlerine değil de kalbine batırsaydım kalemleri. Keşke elim kaysaydı da gırtlığına batırsaydım.”

“Saçmalama Çağan kalk nefes al kalk hadi!”

Arabadan inip kapımı açıp beni zorla aşağı indirdi. Onu dinlemedikçe daha güçlü çekiştirdi. Geldiğimiz bu yer deniz kenarıydı ve şehirden de medeniyetten de çok uzaktı.

“Hadi kus içindekileri. Bağır, çığılıklarını tüm cihana duyur. Bizim savaşımız yeniden başlıyor...”

Dizlerim yere çöktüğünde iki büklüm kalan bedenim kendini öyle sıkımişti ki yetememiştim. Taşıdığım yükün haddi yoktu. Gırtlığımdan kopan sesin yankıları kıyıya vuran dalgalara karıştığında Ali de dizleri yere çökerek yanıma oturmuştu. Ne kadar bağırdığımı bilmediğim, boğazımın yırtıldığı bir gecede yok olmuştum. Başım yere değdiğinde ise sığındığım tek liman alacağım intikamdı. Ben yaşadığım müddetçe Miray’ı yok edenlerin içeri girdiğini görmeden ölmeyecektim.

Saatler birbiri ardını kovalarken denizin kıyıya vuran dalgalarını dinleyerek başımı yerden kaldırmıştım. Ali beni beklerken sabırlıydı. Kolumdan tutup ayağa kalktığımızda içim bütünüyle öfke dolmuştu.

“Çağan, kardeşim... Yaşadıklarımız ve belki yaşayacaklarımız bundan sonra hiç kolay olmayacak biliyorum. Aklından geçenleri de görebiliyorum. Biz adaletin peşinde koşacağız bunu sakın unutma. Elimizdeki deliller çok güçlü ama araştırıp onları ölene kadar içeri atmak için savaşacağız. Neden avukat olduğunu unutma. Miray ve onun gibilerin yardımına koşmak değil miydi amacın. Yapma... Kendinden vazgeçme. Bir yolu hep vardır. Sabır kardeşim. Onları fare deliğine sokmadan bana da uyku haram oldu. Hem siz evlendiğinizden beri Miray’ın tüm tedavisini ben takip ediyorum. Bunca zaman onların gördüğünü ben neden göremedim. Onları alt edeceğiz Çağan, sen sadece inan kardeşim...”

Derin derin havayı soludum. Ciğerlerime Ali’nin sözleriyle dolan hava, beni bir nebze rahatlatırsa da içim soğumamıştı. Sabaha kadar Ali’yle burada oturmuştuk. Biraz olsun toparlandığımda gün aydınlanmış ve yerini, temiz bir sabaha bırakmıştı. Ali beni eve bıraktığında gitmiştim; yüreği onca yokluğa, acıya ağ kurmuş olan cennetime...

Cennetim, kır çiçeğim, sarı saçlım, ceylan bakışlım. Öyle masum uyuyordu ki. Ben onun uyuduğu gözlerine, seyre giden ruhuna kıyamazken; o şerefsiz...

Ellerimi saçlarında gezdirdiğimde alnına küçücük busemi kondurup geri çekildim.

“Beni affet Miray. Bugünler çok zor geçecek bir tanem. Seni geleceğinden alıp geçmişine atacağım. Sonra orayı yıkıp bir daha açılmamak üzere yok edeceğim.”

Onu rahatsız etmeden kollarımı bedenine dolayıp yanına uzandım. Gözlerime uyku girmiyordu. Onu izledim, kokladım, elim yetmemişti seni korumaya. Affet beni bir tanem...

Evin sessizliği bozulmuştu. Miray yanımdan kalkıp giderken gözlerimi kapatmıştım. Odamdaki tıktırlar kesildiğinde gözlerimi açıp yatağımda kısacık oturdum. Odamdaki banyoda elimi yüzümü yıkarken aynada gördüğüm adamı tanımıyordum. Odamın kapısını açıp çıkarken abimle karşılaşmıştım. Yüzümün aldığı ifadeden bir şey sezmiş olacaktı.

“Neyin var kardeşim? Yüzün çok kötü gözüküyor.”

“Yok bir şey abi, merak edilecek bir şey yok.”

“Gel bakayım, gel sen şöyle.”

“Abi sonra konuşalım mı, konuşacak hâlim kalmadı.”

“Tamam ama muhakkak konuşalım!”

“Peki abi.”

Odama tekrar girecekken Miray merdivenden çıkıyor ve abime selam vererek odaya giriyordu. Kapıyı kapattığımda yatağa oturarak çoraplarını giyen Miray’ı izledim. Bir müddet sonra yanına oturdüğümde uzanıp önce alnını sonra hasretle yolunu gözlediğim yılların hatırına iki gözünden öpmüştüm.

“Sen neden erkenden kalktın bakayım?”

Omuzlarını silktiğinde erken uyanmayı sorun etmemişti. Tebesüm ederek ellerimi yanaklarına götürdüğümde dinlenmiş görünüyordu.

“İyi uyudun mu kır çiçeğim?”

Basını salladığında bir müddet bir şey demedim. Miray genel olarak saçları salık gezerdi. En çok da saçları salıkken yakıştırdım ona. Çekmecedan bana ait saç fırçasını çıkardığımda dağınık saçlarını geriye alarak gözlerine bakmaya devam ettim.

“Saçlarını taramamı ister misin?”

“Olur tabii.”

Bana arkasını döndüğünde elimdeki saç fırçasını kullanarak nazikçe saçlarını taradım. Yanaklarıma süzülen yaşları onun görmesine izin

vermeden siliyor ve taramaya devam ediyordum. Ezbere bildiğim her bir teli ellerimden kayıyordu. Gözlerimi kapattığımda bir oğlan çocuğu belirmişti yanımda. Portakal ağacına tırmanan ve bir umut altın kızını görmeye çalışan o meraklı oğlan çocuğu...

Elimdeki saçlarına şekil vererek çocukken Elif'e yaptığım gibi sıkıca örmüş ve sıkıca bağlamıştım. Ayağa kalkıp aynadan kendine baktığında saçının şeklini beğenmişti.

"Bundan sonra saçlarımı sen ör, ne kadar yeteneklisin."

"Tamam ama sen de bana o bademli kekenden yaparsan neden olmasın?"

"Olur yaparım, bugün ister misin?"

"İsterim, sen yapınca ben hep isterim."

Aşağı annemin yanına neşesiyle indiğinde mutfakta ona yardım etmeye gitmişti. Ben yatağa iyice oturduğum sırada abim aralık kapıdan içeri girdi. Dertli yüzüyle beni merak ettiği belli oluyordu.

"İçime battı hâlin, neyin var söylesene kardeşim?"

"Abi yapma şimdi, olmaz. Burada olmaz!"

Kapıyı kapatıp kilitledi. Yanıma gelip oturdu. Elini dizime koyduğunda ona uzun uzun baktım. Bana öyle bakıyordu ki ruhum aydınlanırdı onun vicdanında.

"Abi anlatmak isterim ama bugün olmaz."

"Biz neden kardeşiz? Sadece aynı anadan babadan olduğumuz için mi?"

"Hayır tabii ki ama kolay değil öyle önüne dizmek. Şimdi olmaz diyorsam bir bildiğim var."

"Peki Çağan..."

Ayağa kalkmıştı, hâlimden ve tavrından bana darıldığı belliydi. Kalkarken elinin çarptığı dolabın üstünden büyük bir kutu yere düşmüştü. Abim kapıyı açayım derken elini kesmişti. Ben ayağa kalkıp ona baktığımda eli cidden kötü görünüyordu. Banyoya koşup havlu ve ilk yardım malzemesi getirdim. Seslere koşan Elif, abime bakmıştı. Ben elini sararken o etrafı toparlıyordu. Elinde, zamanında Miray'ın bana verdiği kutuyu kırılmış gördüğümde hışımla ayağa kalkıp elindeki kutuyu ve sandığı alıp kaldırdım. Abim bu hareketime içerlemiş ama sesini çıkarmamıştı. Ben kardeşime mahcup ama kızan bir ifadeyle bakmıştım.

“Sen içeri geç Elif, ben hallederim.”

“Peki abi...”

Elif anlamsızca bana bakmış ve odayı terk etmişti. Onu da kırmış olmalıydım. Ses tonum sert ve hayatın bütün acılarını barındırıyordu sanki.

“Dün bir şey oldu değil mi? Miray’la mı alakalı diyeceğim ama az önce yüzünde güller açarak annemin yanına gidiyordu. İşinde bir sıkıntın, yardıma ihtiyacın var belli ki. Vallahi kızarım sana, anlat otur şöyle.”

Odanın kapısına yöneldiğimde kendimi zapt edemiyordum. Biri bana şöyle tüy değdirse ağlayacaktım. Yüreğimde volkan patlamıştı âdeta. Abimi aldırmadan evden hışımla çıkmıştım ki elinde tepsiyle gelen Figen teyzeyle karşılaşınca ateşim çıkmıştı. Neredeyse, bakın neredeyse diyorum çünkü bütün fikirlerim aklımla benim aramdaydı. Karşımdaki annem yaşında kadını bir çocuk gibi azarlayacak ve kalbini ziyadesiyle kıracaktım ki kendimi zor tuttum. Kızmaktan da ötesini arzu eden bir yanımdı.

Bunu iyi ki de yapmadım diyorum. Ona selam dahi vermeden sokağa attığım bedenimi, nereye gittiğini bilmeden ilerledim. Sahil ayağıma mı gelmişti? Yoksa denize vuran suyun gürültüsüyle serin havasını az önce mi idrak etmiştim. Bedenim tarifsiz bir acıyla sızlamaya başlamıştı. Göz kapaklarımı kovalayan zaman akıp gidiyordu. Ne kadar oturdum bilmiyorum ama telefonumun ısrarlı çalışı ile gözlerimi elimde gezdirdim. Elimdeki titreyen sesi ve yazan ismi idrak etmek güçtü şimdilerde. Kaç seferdir çaldı ve ben kaçınıcıya cevap verdim onu bile bilmiyordum. Arayan asistanımdı.

“Çağan Bey, sesim geliyor mu?”

“Efendim Asuman.”

“Çağan Bey, dün attığım dosya hakkında ne yapmalıyız? Bunu soracaktım.”

“Sana daha önce yolladığım notları ve delillerle birlikte sağlık raporlarını da dosyaya ekle, dilekçe ile mahkemeyi açalım Asuman.”

“Efendim yakalama emri çıkarttırıyorum o zaman.”

“Tamam sen hallet, ben de en yakın zamanda geleceğim.”

“Çağan Bey, ayrıyeten görmenizi istediğim birtakım belgeler ve gizlenmiş dosyalara bakmanızı istiyorum.”

“Peki, geldiğimde onlara da bakarım.”

Ben çehresini suların kıyılarına bırakmış, ayaklarını yolun kenarında unutmuş, belki dediği bütün umutlarını toprağın altına gömmüş bir adama dönmüştüm. Tek temennim çoktan yıkılmış o duvarları onarmaktı artık.

Evin yolu bir asır gibi gelirken kapısına yetiştiğimde, evin dışından duyduğum sesler ürkmeme ve bedenimin ağırlaşmasına neden olmuştu.

“Bu ne demek oluyor anne?”

Abimin sesi evin içinde inliyordu. Miray, benim iki gözümün zikri neredeydi...

“Sus Yusuf sus!”

Babamın ikazı abimi daha da hiddetlendirmişti. Beni fark eden annem, abimin önüne geçmiş ve duyamayacağım şekilde ikazlarda bulunuyordu. Babam bile ayağa kalkmış, abimi yerine oturtmak niyetindeydi.

“Geç avukat bey, geç şöyle! Anlat bakalım, bunlar ne demek oluyor şimdi?”

“Eşim nerede?”

Sakin ve alçak sesim sükûneti arzu ediyordu. Artık kaldıracabileceğim yükler sandığım kadar hafif değildi.

“Başlatma bana şimdi eşini Çağan, Karan aldı gitti!”

“Ne demek aldı gitti?”

Elinde salladığı kâğıtlar, benim küçükken çizip bir çareme yaptığım resimler, yıllarca yazdığım günlüklerim, onun bana portakal ağacının altında emanet ettiği notları ve resimleri... Bir diğer elinde de farkına varmadığım sandık kutusu... Abim hayatı boyunca ilk kez beni okumuştur. İlk kez beni görmüş ama yanlış yerden tutmuştu. Ah... elindeki bir defterdir ki o benim saklı yerlerimden yazdığım satırlarımdı. Ne söylenirdi şimdi? Dil yeter miydi yılların hatırına?

“Bunlar neler söylüyor? Bütün bu yaşadıkların ne demek oluyor Çağan?”

Elinde her ne biriktirdiyse alıp hiç utanmadan okuduğu, acıma çare bulmak isterken yolunu kaybettiği her şeyi savuruyordu şimdilerde...

“Sen benim odamı mı karıştırdın?”

“Çağan, dedim!”

Bir umut gözleri yaşlı bana bakan annem ve merakla cevabımı bekleyen babam da abimle yan yanaydılar.

“Sen benim özelime nasıl müdahale edersin abi?”

Asla sesim yüksek değildi. Ama üzerime dağları devirmişler gibi kelimeleri kuyunun dibinden tek tek çekiyordum sonsuz kere.

“Oğlum bunları bize açıklaman gerek!”

Az sonra gözlerimi kaçırdığım yerde merdivenin başında başını öne eğmiş ve bin bir duyguyu yüzünde taşıyan Elif sessizdi. Abimin yaptıklarına mı yoksa benim geçmişime miydi bu sızı? Yüzümü çevirdim ondan.

“Abi bu seni ya da sizi ilgilendirmez.”

“Ne demek bu Çağan Efendi? Sen bunca zaman bu kadar acıları tek başına taşımış, bir umut olmanın eşliğine gelmişsin. Bu ne demek? Biz senin yanında hiç mi hissettiremedik? Hiç mi, ailem elimden tutar demedin?”

“Abi sus, rica ediyorum ...”

Abim, babamın tuttuğu kollarından çıkmış ve bana öyle bir tokat atmıştı ki yüzüm bir top kadar sert şekilde yere savrulmuştu. Bedenim bir yük gibi yere düşmüş ve ağzım yerin tadını almıştı. Hızını alamayan abim, daha toparlanmama fırsat vermeden yakalarımaya yapışmış beni sertçe silkelemişti. Ben ayağa kalkmaya niyetlenmeyince beni yakalarımından tutarak havalandırmış, bağırılmaya devam etmişti. Ruhum kanıyordu. Bana değil de içimde ezilen o çocuğa bağırıyordu biliyordum. Bunu kendime neden yapmıştım ...

“Nasıl kıyarsın kendine? Neden yok sayarsın bizi? Hiç mi yorulmadın be kardeşim? Hiç mi durmadın yerinde? Nasıl gitti ayağın? Bu yük neden?”

“Abi bırak gideyim!”

“Bırakayım öyle mi? Bırakayım da hiçbir şey yokmuş gibi o ailenin yüzüstü yüzüne bak!”

“Sus Allah’ın adı için. Muhammed aşkı için sus!”

“Nasıl taşydın bunca zahmeti? Nasıl bırakayım ben seni?”

Vicdanlarını gözlerine yerleştirmiş ailem bütünüyle beni izliyordu. Bütün umutları bu yöneydi ki acı sandıkları şey benim yaşama sebebidir.

Abimin elleri yakalarımından omuzlarıma kaymıştı. Benim gözlerim yere düşmüş geçmişimdeydi. Bütün hayatımın sebebi, adımlarımın anlamındaydı. Omuzlarımı silktim. Abime sinirli değildim ama kalbim çok kırılmıştı. Bana sormadan bütün ormanlarımı yakmıştı hadsizce. Aşıkâr ettiği her şey benim gizlerime sakladığım gerçeklerdi.

Ellerim kâğıtları toplarken abim çılgına dönmekteydi. Elif yerinden kalkmış, kimseye bakmadan aile faciasının tam ortası girmişti. Bana ve ellerimdeki kâğıtlara el uzatıp, benimle yerdeki gizlerimi topluyordu.

“Bunu bana yapmamalıydın abi...”

“Bak hâlâ ne diyor!”

Elimdeki kâğıtları ve sandığı alıp odama çıktım. Çalışma kâğıtlarımla çantamı toplayıp aşağı indim. Onların gözlerine bile değmeyen ruhumla dış kapıyı açtım.

“Hoşça kalın.”

Çıkarken kimse konuşmamıştı. Arabama bıraktığım eşyalarımı kapıyı kapatıp karşı eve doğru ilerleyerek eşimin yolunu tuttum. Kapısını belki son kez çaldığım bu ev bir daha duymayacağım sesleri ve belki rast gelmemek için ayrı bir çaba içinde kalacağım bu ailenin kapısını aralamasını beklemekteydim. Kapı uzun bekleyişin sonunda açılmış ve aralanmıştı. Karşımda Kemal amcanın dik duruşu ve ödün vermediği gururu yüzüne yansımıştı. O da vardı belki, kim bilir? Bir toprak da o atmıştı üstümüze.

“Buyur Çağan.”

O içeri girmemi beklerken ben girmemişim.

“Kusura bakmayın, işlerim var. Miray’ı almaya geldim.”

“Geç içeri de öyle bekle oğlum.”

Otoriter sesiyle kapının eşiğine girdiğimde ayakbabilirlerimi çıkarmadan kenarda bekledim. Ezbere bildiğim bütün duvarlara yüz çevirmiştim. Beklediğim yüzü ararken Kemal amca kolumdan tutmuştu.

“Geçsene oğlum, yabancı mı var evde?”

“Dediğim gibi acelem var, Miray’ı alıp gideyim.”

Her ne olursa olsun Miray’ın tek damla gözyaşına dünyayı yakardım. Bana öyle bir çehreyle yaklaştı ki Kemal amca bile şaşırılmıştı.

“Neyin var kızım?”

Babasına bakmayan gözleri beni bulmuştu. Gözleri kızarmış ve yüzü düşmüştü. Arkasından gelen Figen teyze ve Karan itinayla bakıyorlardı bana. Miray gözlerime konuşmuştu sanki götür de gideyim yolumuza, aktarma beni bu diyara son bir kez bile...

Koluma girmiş ve evden ayrılmıştık. Ne edilecek bir kelam ne de onlara yoracağım bedenim kalmıştı geriye. Ben sadece onun için vardım.

Kardeşim Elif arabanın yanında bizi bekliyordu. Miray bütün ağırlığını bana yüklemişti. Ali’ye gözüm rast gelmişti ki yüzünden anlaşılacağı üzere mutlu değildi. Evlerinin kapısından beni izliyordu. Arabanın yanına geldiğimizde Elif, yüzünü Miray’ın tarafına çevirip gülümsedi.

“Yengelerin en tatlısı, ben de geliyorum sizinle.”

Başımı sallayan Miray bütün bedenini bana yasladığı için kısık aldığı nefesini dinleyebiliyordum. İki de arka koltuğa oturmuştu. Elif, Miray ile ilgilenirken kapı açılmış ve abim dışarı çıkmıştı.

“Hiçbir şey olmamış gibi öylece gidebileceğini mi sanıyorsun sen?”

Bütün geçmişim satır satır okunmuş, bütün kutularım aralanmıştı. Çırılçıplaktım artık. Arkama geçen Ali, abimin tam karşısındaydı.

“Sen de ha? Sen de mi onunlaydın Ali? Seni Çağan’dan ayırmadım ama onun bu günahı yüklenmesine sen de destek oldun demek...”

Sakince Ali’ye döndüm. Cebimdeki anahtar çıkartıp Ali’ye verdim.

“Kardeşim, kızları al da çay bahçesinde bekleyin. Ben birazdan gelirim, Miray bunlara şahit olsun istemiyorum.”

“Ama Çağan...”

“Dediğimi yap!”

Tam bir günlük uykusuzluk ve kaybolduğum hiçliğimle abime döndüm. O bütünüyle haykırıyordu bana. Araba uzaklaşırken abim aramızdaki mesafeyi kapatmış ve yakalarımı kavramaya

niyetlenmişti. Bir kez olsun ne anneme ne de babama saygısızlık etmemiştim. Böyle görmemişim çünkü. Karşımdaki adam benim abim miydi, çözemez olmuşum. Niyetim onu kırmak değildi ama üzerimden silktiğim elleriyle birkaç adım geri çekildim.

“Sakin bir daha bir günahmış gibi bahsetme eşimden. Kelimelerini seç ve öyle konuş. Hakkıma da bütünüyle girersin. İllaki diyecek sözün varsa söyle, beni döv, aşağıla ama benim eşim hakkında konuştuklarına dikkat et. O benim emanetim.”

Derin ve güçlü soluklar alıyordu. Onu ilk ve son kez bu vaziyette bulacaktım. Suskunluğum, ona saygısızca davranmaktan kaçınmam belki bu yüzdendi.

“Bak neler diyor!”

“Abi bu konuyu burada kapat ve bir kez olsun açma. Sen açtıkça ben kanarım. Yapma! Gir içeri anneme ve babama da belirt; eğer ki ben oğullarıysam ve onlar da kızlarını kabul etmekten vazgeçtiyse, eğer ki onu sildiye benim kâğıdımı da yırtıp atınsınlar. Bir kez daha bu konunun açıldığını duyarsam ilişkimizi keser, yerine soğukluk koyarım.”

Kolumu tuttu; gözleri dolmuş, yanakları kızarmıştı. Sıkıdığı bedeniyle boynu kıpkırmızıydı. Vicdanı sızlayan canım abim bana kıyamıyordu...

“Çağan, bunu ne bize ne de kendine yapmaya hakkın yok!”

Kolunu çevirip duvara yasladığım abimin, çok üstüne gitmeden konuştum.

“Sakin dedim. Kızını düşün. Ayağına taş değse nasıl canın acır. Sus ve açma bağırımı artık...”

Hışımla çekilip uzaklaşmışım. Adımlarım giderken abimin sesi ve vücudu taş kesilmişti yerinde. Sokağı geçtiğimde beni izlerken görmüştüm onu son defa.

Çay bahçesine geldiğimde Miray kendini toparlamış ve Elif’le konuştukları her neyse yüzü gülüyordu. Ali, kızların iki masa arkasında oturmuş çay içiyordu. Yanına gittiğimde yüzüme bakmadan çayını seyretmeye devam etti. Garson gelmiş, bana da bir çay bırakmıştı. Kaynar çayın tadını almadan yarısını bir seferde içmiş, kalan yarısını da içimin soğumasıyla ikinci bir hamlede içmiştim.

“Ne dediler?”

“Boş ver kardeşim.”

“Çağan!”

“Her şeyimi okumuşlar. Abim çok fazla tepki verdi.”

Sessiz kalan Ali beni daha fazla parçalıyordu. Çayı bittiğinde bana bakmıştı.

“Aklında ne var?”

“Her şey hazır, görmemiz gereken yeni şeyler varmış. Asistanım Asuman aradı. Gidip bakalım.”

“Kızları bırakalım da öyle.”

“Hadi!”

Hep birlikte kalkıp arabaya binmiştik. Miray, annesinin evinden çıktığı vakitten çok daha iyiydi. Eve bırakıp onlara vedalaştıktan sonra biz ancak ofisime varmıştık. Asuman, bir kadınla çay içiyordu. Yaşça büyük, gözündeki büyük merceklerden güçlükle gördüğü belli olan, yaşının getirdiği kırışıkları gizlemeyen bu kadın bizi fark edince ayağa kalkmıştı. Elini sıktığım kadının oturması için rica ettiğimde Asuman çayları tazeleyecekti.

“Çağan Bey, misafirimiz Hatice Hemşire.”

Bu bir müddet Miray’ın yanında onunla ilgilenen hemşireydi. Odama davet ettiğimde yaşlı kadın önde, biz de arkadan hep birlikte içeri girdik.

“Evet Hatice Hanım, Asuman size bahsetmiştir. ‘Miray Erçe Boz’ bir dönem ona bakan, onunla akıl ve ruh sağlığı hastanesinde ilgilenen tek kişiymişsiniz.”

“Öyle, pek severdim onu. Şimdi de iyidir umarım.”

“İyi Allah’a şükür.”

“Ben neyi merak ettiğinizi merak ediyorum?”

“Her şeyi, en ufak bir ayrıntıyı bile duymamız ve not almamız gerekiyor. Ayrıca kameraya da alacağız sizi, mahkemede delil olarak...”

Başımı sallamış ve onaylamıştı. Anlayışı yüzünden okunan bu kadının konuşmaya başlamıştı.

“Ben o hastaneye Miray’ın hastaneye girmesinden tam üç ay önce sevk edilmiştim. Çok akıllı, çok sevecen bir çocuktü. Nasıl olur da bu kadar küçük bir çocuğa böyle ağır ilaçlar içirdiklerini anlamazdım. Aslında onun içtiği şeyleri biz daha ağır hastalara verirdik.

O bana çok alıştığı için doktorlar da onunla ilgilenmeme karışmazdı. Bir doktor dışında kimse karışmazdı bize. O da hastanenin sahibiydi. Miray'ın annesinin bir akrabasıydı. Neydi adı...”

“Fuat!”

“Evet Fuat Bey'di. Onlar da aynı hastanedelerdi. Miray kızım annesini ya da Fuat Bey'i görmek hiç istemezdi. Garip bir çekincesi vardı. Hastanede kaldığı sıralarda oyun oynayarak ya da en çok resim yaparak geçirirdi bütün zamanını. Doğuştan konuşamadığı için diğer hasta çocuklar pek yanaşmazdı onun yanına. Hatta ben o bana ihtiyaç duyduğunda bana seslenebilmesi için ona mors alfabesinde bir cümle öğretmişim.”

Tırnağını masaya aralıklı vurarak çıkarttığı bu sesi hatırlıyordum. Bu Miray'ın odasına girdiğimde dilime dolanan ve günlerce tekrarladığım mırıltıya benziyordu. Aralıklı vuruşu bittiğinde kadının gözlerine bakmışım.

“Ne demek oluyor yaptığınız bu ses.”

“Bana ihtiyaç duyduğunda “Bana yardım et.” demek oluyor. Bu sesi öğrettikten sonra her başı sıkıştığında elleriyle bu sesi çıkartırdı.”

Gözlerim dolduğunda neye uğradığımı şaşırılmışım. Ta en baştan yardımımı dileyen bir kız çocuğuydu Miray. .. yaşlı kadın konuşmaya devam ediyor içerideki herkes onu dinliyordu.

“Bazen işim olduğunda hemşire bir arkadaşım vardı hastanede o bakardı Miray'a. Güzel yavrum onu da pek severdi. Bizimleyken hiç hasta demezdik ona. Fakat bazı zamanlarda öyle krizler geçirirdi ki günlerce hatta kimisinde haftalarca kendine gelemezdi.”

Araya giren Ali detaylandırmak istiyordu. Daha derine ve daha kontrollü ilerliyordu.

“Peki hangi zamanlarda kriz geçiriyordu Miray? Biri rahatsız mı ediyordu ya da istemediği birini gördüğünde mi atak geliyordu?”

“Miray'ın kontrolleri olurdu; doktoru da Fuat Bey'di zaten. O çoğunlukla yanına tek girer bazen saatlerce süren seanslar yapardı. Bir şeyi biliyordum. Miray kızım hiç haz etmezdi Fuat Bey'den.”

Gözlerimden akan yaşları, ellerimin tersiyle onların göremeceği taraflarda silip atıyordum. Benim bahtsız yârim... O kadar eksik kalmışım ki ona. Başımın ağrıyan kısmı odaklanmamı zorlaştırıyor benim zaafılarımı Ali'nin sükuneti dolduruyordu.

“Aslında bana resimlerde hüznünü anlatırdı yavrucuğum. Bir umut arardı; az kalmıştı hastaneden ayrılmasına. Kısa zamanda koptu gitti zaten. Annesinden aldığım haber kadarıyla yurt dışında yeni açtıkları bir klinikte tamamlanacaktı tedavisi. Orada da yine annesi ve Fuat Bey’le birlikte olduklarını biliyorum.”

“Bir görüntü veya bir resim var mıdır sizde bu zamana ait?”

“Maalesef ama belki hastanenin kamera kayıtları size yardımcı olur. Her oda izlenirdi. Özellikle Miray gibi kendine zarar verebilecek hastalarda...”

Kamera kaydını durduran Asuman ile göz göze gelmiştik. O kayıtlara ulaşma ihtimalimiz varsa eğer, kesinlikle onları almak için her şeyi yapardım. Ayağa kalktım, Ali yanımdaydı. Hatice Hemşire’ye çok teşekkür etmiştim tabii. Asuman anlattıklarını kâğıda geçirip imzalatacağına sadede.

Biz Ali’yle hastanenin yolunu tutmuştuk. Zaten eminim ki şu an ifade için o şerefsiz Fuat çıkarttığımız yakalama kararı neticesinde karakoldaydı. Hastaneye bir saat kadar sonra varmıştık. Evet izinsiz alamazdım bilgileri. Varsa da bunca zamanda yok etmiş olma ihtimali içimi kemiriyordu.

Hastane yönetimiyle görüşmeye gittiğimizde arşiv odasına girmek için ne kadar dil döktüysek nafileydi. Nuh diyor peygamber demiyordu. İşimizi görmemişlerdi. İzinsiz hiçbir şey yapamazmış. Hem arşiv ve kayıt odasında o kadar eski kayıtların kaybolmuş olacağını da iletmişlerdi. Az değildi tabii bundan neredeyse on beş ile on yedi yıldan bahsediyoruz. Ama burası hastaneydi. Belki, diyordu içim; belki vardır. Hastanedeki müdürü ikna edemedik. Savcıdan izin çıkartana kadar akşam olmuştu.

Sonunda Ali’yle kayıt odasına girmiştik. Bodrum katta neredeyse hastanenin tamamı kadar büyük bu oda, büsbütün dosyalar ve kayıtlarla doluydu. Aramadığımız, bakmadığımız yer kalmamıştı. Saatlerce bakındığımız hiçbir kayıt, aradığımız yıllara denk değildi. Binlerce flaş bellek, CD ve birçok hard disk ... Bütünüyle önümüzde yığılmaktaydı. Yıllar üzerlerine yazılmış ve ayrıştırılmıştı. Bize yardım etmedikleri için işin tamamı bize kalmıştı.

Bir gün, bir fotoğraf, bir kâğıt bile belki kâfiydi. Uzun uğraşlar sonucunda sabah saatlere yakın Miray’ın dosyasına erişmiştik. Bir

CD'nin üstünde yıl yazmıyordu. Onu ayırmış ve hâlâ devam ediyorduk. Sonuna geldiğimiz odanın başında kilitli bir kapı ve ardında birçok gizemi saklıyordu. Birçok kez zorladığım kapı eski olmasının avantajıyla aralanmıştı. Kapının ardında büyük bir kasa ve devamında dosyalar vardı. Neyse ki kasanın anahtarı üstündeydi. Neden demek içimden gelmese de tereddüt ederek kasayı açtım. Kasanın içinde kasetler vardı; bir dosya ve birkaç kitap.

Hepsinin fotoğrafını çekiyor ve dosya ile kasetleri alıyordum. Yılları, benim aradığım yıllara denk düştüğünde âdeta yığılıyordum. Bunlar belki de polisler Fuat'ı almaya geldiklerinde son anda yok etmeye çalıştığı belgelerdi. Belki de bu yüzden kasanın anahtarı üstünde kalmıştı.

Ali, Miray'ın dosyasında bulunan küçüklük fotoğrafını bana uzatıp elime bırakmıştı. Ah benim sarı saçım. Nasıl korkuyla bakıyor gözlerin...

Aldığım bir kutu bilgiyle çıktığımız hastaneden ayaklarımı sürte sürte çıkmıştım. Bir dahaki gelişim seni yakandan tutup içeri tıkamak olacak Fuat...

Sanki koşuyordum ben; ayaklarım ne aklıma ne de ruhuma ayak uyduruyordu. Ben koştukça geç kalıyordum. Kızları aramış ve bugün de gelemeyeceğimi, idare etmelerini rica etmişim. Miray üzül-müş olacak ki kısa kısıydı mesajları. Ama onun için çırpınıyordum. Bir bilse yarınlarımıza ektiğim tohumları, meyvesini veren portakal bahçelerini...

İki gün önümüzden hiç kaldırmadığımız bilgisayar ekranından kayıtları izleyip durduk. Bir parça aradım ama bulamadım. Allah bin kere razı olsun; Ali ve Asuman da bana yardım ediyordu. Hatice Hemşirenin bahsettiği, Miray'ın da sevdiği diğer hemşireyi aramış ama vefat ettiğini öğrenmiştik. Ayrıca savcıya sunduğum sağlık raporlarının yanı sıra içirilen ilaçların hatalı olması sebebiyle Fuat hapiste mahkeme gününü bekliyordu. Bana dönüş yapan avukatlarına cevap vermiyordum. Ayrıca ne kadar zaman kazanırsam o kadar kârdı. Ne yazık ki çoktan ailem ve Miray'ın ailesinin mahkemenin haberleri olmuştu. Kimseye dönüş yapmadan ilerliyordum. Elif'e mesaj atıp herkesi Miray'ın telefonundan engellemiş ve onu ararlarsa tatilde olduğumuzu haber vermesini rica etmişim. Kardeşim hiç tereddüt etmeden beni onaylamıştı. Kardeşim bilmeden

ve sorgulamadan beni dinlediği için minnet duyuyordum. Şimdi anlamsızdı belki ama ileride anlayacaktı elbet.

Biz delilleri biriktiriyorduk. Miray'a sıra gelene kadar her şeyi tamamlamalıydım. Onun yazılı ifadesini Ali alacaktı. Bana belki konuşmazdı, belki çekinirdi. Ne bileyim, öyle konuşmuştum Ali'yle de. Artık bayılma derecesine geldiğimizde Asuman birkaç saatlik uykuyla, siz gidin demişti. Biz Ali'yle bizim eve geçerken, hem Miray'ın ifadesini alırız hem de Ali de bizde uyur iyice dinlenir diye düşünmüştük. Eve güç bela varmıştık. Ayaklarım âdeta bedenime ağır gelir olmuştu.

Kapıyı çaldığımızda Elif kapıyı açmış ve bizi karşılamıştı. İçeri girdiğimiz gibi sadece uyumak vardı aklımızda ama Miray bizim geleceğimizden habersiz olsa da mis gibi kokuttuğu evle ilk olarak yemek yemek istemiştim. Elinde mutfak havlusuyla gelince bana ve Ali'ye bakmıştı.

“Bu hâliniz ne Allah aşkına?”

İşaret dili ellerine kelam olmuştu.

“Ne olacak, işler çok yoğun bir tanem.”

Yanıma gelmiş ve öylece durmuştu. Ali banyoya, Elif de çekineyerek mutfaka gidince ellerime değen saçlarını ve günlerdir çektiğim hasretiyle özlem gideriyordum.

“Ne diyorum biliyor musun kır çiçeğim? Ben şu saçlarından bir tutam alayım yanıma, özledikçe koklarım ne dersin?”

Dudaklarını büzmüş, saçlarını benden kaçırmıştı.

“Ama olmaz!”

“Niçin?”

“Sonra sevdiğin saçlarım azalır...”

Kollarımı bedenine sarıp hapsettim, kafeslerime bir bir kapı aradım. İçim âdeta bir güvercinlikti. Nahoş bakınca gözlerimi çektim üstünden. Ya kalırsa ya elimden yitirse diye ne çok korkuyordum. Kendimden dahi sakındığım; elimin çehresi, gözlerimin arzusu, nefesimin ta kendisi. Benim yolum, yordamım ayak bastığım toprak... Yüz sürdüğüm ahu...

Elimi yıkayıp geldiğimde hep birlikte mutfaka geçmiştik. Menüde mis gibi tarhana vardı. Kaşıklar birbirini kovalıyor, fırında tavuk

önümüze seriliyordu. Yanına pilav ve salata da vardı. Elif ve Miray bize alık alık bakınca Ali'yle kakkahayı koyuverdik.

“Ne o, hiç mi aç görmediniz?”

“Gördük de sizin gibisini asla!”

Elif benzetme yaparken biz bir çabayla yemeğimizi bitirdik. Ben Ali'yle kendim için de salonda yer yatağı hazırladım. Kızlar da bizim odada birlikte kalıyorlardı. Salonun kapısını örtüp bir devrildik. Allah sizi inandırсын, üç yıl uyumuşçasına uyumuştuk. Bir sonraki gün anca öğlen vakti kalktık da o da kızların kapı örtme ve mutfakta devrilen tabak seslerindendi. Ben kalkıp elimi yüzümü yıkadım ve bir duş alıp rahatladım. Ali hâlâ uyuyordu tabii. Ben çıktığımda Ali'yi kaldırdım. Hâlâ uyumak için direniyordu ama rahat bırakmadım ve Miray'la konuşması gerekenleri hatırlattım. Bu söylemimle ikiletmeden kalkmış ve elini yüzünü yıkamaya gitmişti. Ben kızlara hiç bakmadım, sanırım onlar bahçedeydi. Bize sandviç yaptım. Biz sandviçlerimizi yerken kahveler hazır olmuştu. Yemeğin üstüne kahveyi de götürdük. İyiye ayrılmıştık. Birlikte bahçeye geçtiğimizde Miray elindeki yemleri tavuklara veriyordu. Peşindeki üç kediyi saymıyorum bile...

Tavuklarla işi bitince beyaz kedi neredeyse bacağına tırmanmıştı. Eğilip kucağına aldı ve tüylerini okşadı. Ali yanına gittiğinde sadece onları izledim. Ben çekiniyordum işte. Onun acımış ruhunu daha fazla acıtmaktan korkuyordum.

Ali, alanında iyi bir psikolog olduğu için içim rahattı. İşini layıkıyla yapacağından da emindim ama işte olur ya, Miray'ın nasıl bir tepki vereceği konusunda ikimiz de tereddütlüydük. Ali usulca ve sakin bir ses tonuyla Miray'ın yanında beliriverdi.

“Miray, seninle bir şeyler paylaşmak istiyorum vaktin varsa.”

Ali ona seslenince kucağında kedileriyle yanına gitti. Aralarında bir metre bırakmış, kedilerini de yanında tutuyordu.

“İstersen mutfakta oturalım. Hem sana söylemek istediklerim de vardı.”

Başını sallayarak onaylamıştı. İçeri geçtiklerinde sadece kapının mutfakla balkonu bağlayan kısmına yaslandım. Elif yanımda ve beni süzüyordu ama kediler başına bela olmuştu.

“Miray, sana sormak istediğim bazı şeyler var. Elbette benimle paylaşmamakta özgürsün ama benimle paylaşman işimizi çok fazla kolaylaştıracak. Yıllardır üzerine yüklenmiş bu yükü hafifletmeyi

yeğliyoruz. İnşallah da az kaldı. Biliyorum, çocukluğun çok zordu; ağır yükler taşıdın.”

Birkaç saniye duraksamıştı.

“Sana geçmişinden ve yaşadıklarınla ilgili sorular sormak ve bunları kaydetmek istiyorum. Ama eğer ki kabul etmezsen...”

Ali bir anda susmuştu. Anlatacak mıydı? Neler oluyordu. Uzaklaştığım kapıdan göğsümü koparmış ve daralan ruhumla bahçenin sonundaki çitlere yanaşmışım. Tutduğum ahşap çit elime batıyor ve canımı acıtıyordu. Sanki elimi kesmişlerdi. Kan her yerdeydi ama ne bir acı ne bir sızı kaplamıştı bedenimi. Savurduğum elimle bedenimi çimlere bırakıp oturdum. Akan gözyaşlarımı, ışıtmekten kaçtığım her şeyi arkamda bırakmışım. Sırtım ona dönükken bana yaklaşan Elif, minik kediye de elinden bırakmayıp ona da aramızda yer bularak sırtımı sıvazlamış ve bana sıkıca sarılmıştı.

“Geçecek abi. Bitecek ve rahata ereceksin Allah’ın izniyle.”

Ona döndüğümde gözleri kızarmış ve birkaç damla gözyaşı gömleğimi ıslatmıştı. Kollarından kaçan kediyle onu tuttuğumda sıkıca sarılmışım. Sıkmaktan derman bırakmadığım çenemle kendimi gevşettiğimde rahatlayana kadar içimi dökercesine ağlamışım. Elif’te bana eşlik ettiğinde gözlerimi kapatmışım. Garip hissettirmişti. İki kardeş, bir ananın iki yavrusu içli içli ağlıyorduk. Biz ağlıyorduk ama içerilerde bir yerde bir yer daha kanıyordu. Kanayan yerler bir ur gibi sökülüp atmaya çalışılıyor ama ben orayı tutup yaktığım ateşin közüyle tuturmaya çalışıyordum.

Ali yarım saat sonra yanımıza tek başına gelmişti. Elinde tuttuğu zarfı ve kamerayı gösterip bana uzattı. Ellerimin arasında tuttuğum gizler her şeyin perde arkasıydı. Ben habersizce binlerce kapıyı kapatmış, binlercesini yeniden aralamışım. Bilemezdim. Gerçeklerin ışığında sonumu aydınlatan bir yıldız olacağını bilemezdim. Ardımda bir enkazın kalacağını, o enkazın kimsesizliğini hatırlayacağını görmemişim.

Miray’ı görme cesaretinde bulunamadan Elif’e emanet ederek ofisime gitmek için yola koyulmuştuk. Ofisten önce alinin hastanede kısa bir işi olduğundan önce hastaneye uğradığımızda onu arabada beklemiştim. Bir an için bile ne kamera kaydına ne de yazılı beyanına elim gitmişti. Beni dalgın ve düşüncelere boğulmuş bir şekilde bulan Ali beni anlayarak bakıyordu. Ofise geçtiğimizde bilgisayar

karişında uyuyakalan Asuman'ı rahatsız etmeden odama geçtik. Ali vakit kaybetmeden zarfı açıp bana uzattı. Titreyen ellerime hâkim olamadım. Aldığım kâğıtta şu dizeler sıralanmıştı:

Bir çocuğun kalbi ne kadar safsa veyahut bir kalbin en iyi yerinden nasıl bakılırsa benim öyle bir dünyanın tam tersiyle yaşama hakkı tanınmıştı. Yüreğimde en ufacık bir şüphe yok ki ben bir gün son bulacağımı umduğum bir hayatın yordamında yeşerdim.

Küçüktüm. Oysa bir kız çocuğu babasına ve annesine her zaman küçüktür. Evleneceği adama çocuktur. Bir insan hep çocuktur. İçindeki çocuklar hayatına şekil verendir. Küçüktüm işte, daha insanların konuşma yetisine tanıklık ediyordum. Ben konuşamayan, daha doğrusu fırsatı olup da bu yetisi elinden alınamdım. Oyuncaklarını tanımlamak isteyen ama ebediyete susandım. Bir günde büyümüş ama büyümenin ne demek olduğunu bilmeyendim. Vücuduna değen kirlenmiş ellerin aksine ruhu kirlenen... Kendimi bilmezken o yaşta ağlamanın sadece acıkınca olmadığını öğrenen... Annesinin eteklerine sarılıp anlamsız bakan... Anlaşılmaz ve yordamsız bir kızım. Evet, küçük dediğiniz yaş ne kadar küçükse o yaştıydım. Ben ne ele ne yüreğe sığabilirdim bundan sonra, derdim içimde. Hep ya odamda ya da beni hapsettikleri hastanelerde kaldım. Ben kaçtığım safhaları, şimdiki umudum yaşama tutunma sebebimin ta kendisi eşim Çağan Boz'a borçluyum.

Kendisi benim dönüm noktamdır. Benim ruhumu eline alıp yıkayan, üstünü örten, sıcak çay veren, beni özgürlük nedir, nasıl yaşama alışılır, huzurun adresine kavuşturandır.

Küçük yaşta bir kız çocuğunun yaşamaması gereken birçok şeye maruz kaldım. Bunun en büyük sorumlusu Fuat Taşkın'dır. Tehditlerini veyahut zorbalıklarını anlatmaya ne yontulmuş kâğıtlar ne de konuşamayan bana yetersiz kalır. Diyeceğim tek bir cümle ile bu mektubu sonlandırmak istiyorum.

Bu dünyada hiç kimse haksızlığı hak ederek yaşamaz. Kimse adaletin tecellisinden kaçamaz. Ben Miray Erçe Boz. Herkesin bir yavrusu ve sevdiği vardır. İnsanı geçtim; bir kuş, yavrusu için öleceğini bile bile her şeyden vazgeçerken bir insana yapılan bu işkencenin artık hayatımdaki yerinden çıkarılmasını ve normal bir hayat sürmeye hakkımın olmasını istiyorum. Dileğim unutmak ve adalet...

Miray Erçe Boz...

Mektubu, imzasıyla beraber kısa ve özdü. Kamera kaydındaysa Ali'nin sorduğu kısa sorulara kısa cevaplar veren Miray'ın yazılı ve görüntüsüyle her şeyi ifade ettiği kâğıtlar vardı. Dalgınlıkla boğulma arası kendimle yüzleşirken odanın dışından gelen seslerle baktığımızda devrilen suyu görebilmiştik. Asuman kendi çıkarttığı ses uyanırken hışımla ayağa kalkmıştı. Bizi, toplantı odasında otururken görünce yanımıza gelip oturmuştu. Elindeki bilgisayara bakıyor ama yüzü pek de huzurlu görünmüyordu.

“Hoş geldiniz Çağan Bey.”

“Seni de çok yordum Asuman. Seni bu davadan hemen sonra uzun bir tatile yollama niyetindeyim.”

“Teşekkür ederim Çağan Bey. Size göstermem gereken iki görüntü vardı. Buldum! O kadar yorgundum ki uyuyakalmışım. Günlere aradığımız delili asıl gerçeklerle birlikte bulduk hatta ses kaydı bile var.”

Asuman, bir şiirin son satırlarını heceliyormuş gibi az önce okuduğum kadınının adalete yazdığı mektubun buhranlığını bir çarşaf gibi örtmüş ve kardeşim Ali'yle birbirimize kenetlemişti. Elime verdiği bilgisayarı açıp hazırda açık olan videoyu izlemeye koyulduk.

İlk başta görüntüye masasının üstündeki kâğıtlarla uğraşan Fuat'ın genç hâli belirmişti. Akışında giden video, normalken içeri giren Figen teyze ile her şey değişmişti. Kapı sesi ve Fuat'ın hareketlerine kilitlenmiş, bir milimini kaçırmamıştım.

Fuat sanki çok doğal bir durummuş gibi odasına dalan Figen teyzenin hâlini süzmüştü. Bu durumu değerlendiren Fuat'ın aksine Figen teyze konuşmaya başladı.

“Bunu nasıl yaparsın? Beni başka hastaneye göndererek eline ne geçecek?”

“Sen neden seni yolladığımı gayet iyi biliyorsun.”

“Saçmalama, o konuları kapatalı çok oldu Fuat.”

Ne konuşuydu, neyin davasını güdüyorlardı bilmiyordum ama derin bir nefes verdim. Soluğumu tuttuğumu yeni fark ediyordum.

“Nasıl kapatırım ama Figen? Tatlım!”

“Kes şunu Fuat, bir yanlıştı kapandı ve bitti.”

“Yanlıştı öyle mi? Unuttuysan hatırlatayım, yanlıştır tedavi uyguladığın hastanı öldürdün!”

“Bu değildi niyetim, sadece onu daha iyi etmek istiyordum. Bunu sürekli hatırlatmak, benim acı çekmem hoşuna mı gidiyor? Bana şantaj yapmayı bırak. Kızıma yaptıklarını sineye çekmek hataydı. Hatalarını yüzüne vurmaya senden öğrenmeliydim!”

Kapının eşliğine gelen Figen teyze midemi bulandırıyor. Göz yummuştu öyle mi? Bile bile hem de... Allah'ım, sen sabır ver ya Rabbi. Ya Rabbi, sen sükût nasip et yoksa elimden bir kaza çıkacak.

Fuat kapının eşğinde onu tutmuş ve kapıyı gerisin geri kapatmıştı. Ellerini boynuna götürüp sıktığında yüzü kızaran Figen teyze kısa bir süre nefessiz kalmıştı.

“Benimle uğraşma, bana bulaşma ve dediğimi yap. Yoksa neler yapabileceğimi çok iyi biliyorsun!”

Elini sertçe bırakıp geri çekilmişti. Video burada bitiyordu. Asuman ikincisine geçen videoyu başlattı. İçimi titreten görüntüsüyle cennetim, kır çiçeğim gözlerimin önüne serilmişti. Nefesim kesilirken içeri giren Fuat'ın bedeni ile ayaklanmıştım. Pencereye yanaşıp buz gibi havayı içime çektiğimde ciğerlerim oksijeni alamıyordu. Video bitene kadar Ali izlemiş ve sükûnetini korumuştur. Ta ki son dakikalarında verdiği soluklarla... Ben bakamazdım işte, yüreğim kaldırmazdı. Ali yanıma gelmişti ve yapmamız gerekeni o da iyi biliyordu.

“Gidip savcıya bunları göstermemiz gerekiyor!”

“Tamam, izin ver. Birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Başını sallamış ve toparlanıp bir ışınlanma ile âdeta odadan odaya koşuyor, savcının da yardımıyla mahkemeyi hızlandırıyorlardık. İki gün sonraya çekilen mahkeme ile birçok dava daha açılmıştı. Miray'ın annesi için tutuklama kararı çıkmıştı. Polisler onların evine giderken ben de işim bittiğinde evimin yolunu tutmuşum. Ali bugün kendi evinde kalacaktı. Bütün dosyaları olduğu gibi savcıya vermişim. Ali'nin yardımcıları olmasa bütün bunları bir anda yapamazdım. Canım kardeşim, iyi ki vardı.

Eve vardığımda Miray ve Elif lahana dolması sarıyorlardı. Mutfakta yere serdikleri sofraya bezini dizlerine kadar çekerek oturdukları yerde sohbet giren Elif'in sesi onları bulmama yardımcı olmuştu. Miray beni gördüğünde sevinmiş ve ayaklanacak olduğunda ikisinin de alından öpüp kalkmalarına izin vermeden yanlarına oturmuşum. Onları izlerken onlar birbirine bakıyor ve kaldıkları

yerden sohbetlerine devam ediyorlardı. Miray, Elif'i canının içiyle dinliyor ve yağlı elleri yavaş yavaş hareket ediyordu.

“Vallahi Miray, senin kesinlikle bir yemek yeri açman gerek. Sakın anneme söyleme ama annemden güzel yemek yapıyorsun. Hem, insanlar bu leziz ellerinden mahrum kalmamalı.”

Omuzlarını genişletmiş, gururlanmıştı. Onun bu hâli hoşuma gidince gülümsedim.

“Olmaz, nasıl yorarım onu? Bana yapsın yemeklerini. Hem onun sadece yemek meziyetleri yok ki. Resim yapıyor unuttun mu? Belki de yaptığı resimlerle bir sergi açabilir.”

Yüzü düşünce anladım ki bu yemek fikri sıcak gelmişti ona. Kaşlarını kaldırıp hemen topladım.

“Ben emekli olunca seninle bir kahvaltı dükkânı mı açsak hani?”

Gözleri, sarmadan bana dönen Miray gülümsemiş, yüreğime baharları getirmişti. Başını sallayınca Elif şu dakika ikimizin arasına girivermişti.

“Oho... Abi sen emekli olana kadar yüz yıl geçer, sen en iyisi boş ver gitsin.”

Eşek sıpası, nasıl da bozmuştu Miray'ı. Ne var yani, ümitsiz bırakmıyordum işte.

“Sus bakayım, sen şimdi yemeğine bak.”

“Abi yani...”

“Ayrarı da ben yapayım mı Miray?”

“Abi dinle de bir...”

Didişmelerimizle ikimizin arasında gidip gelen Miray gülümsüyordu. Ne isterdim kakkahasıyla evimizi neşelendirsin. Ne isterdim bir sözcük kırıntısını ondan duymayı... Nasibim, sesini cennetime sakladım inşallah.

Birlikte yemeği hazır edip güzelce yemiştik. Akşam yürüyüşünü her zaman ki gibi bahçede hayvanları kontrol ederek yaptık. Ben koyunu yerine götürüp arkamı döndüğümde Miray elindeki su dolu kapla portakal ağacını suluyordu. Yanına gidip omuzlarından tuttuğumda yanıma çekip sarıldım.

“Benim bahçem, nefesimin kaynağı.”

Bana bakmadı ama yüzünün al al olduğunu hissediyordum. Ellerini kollarıma doladı. Hiçbir fırça darbesine resim tutmazdı bu bakışlar.

“Ne kadar güzel bir hanımsın bana.”

Bana baktı ve yeniden yeşermekte olan ve yeni çiçeklerini açan ağacımıza dönmüştü. konuşurken elleri titreyerek hareket ediyordu sanki.

“Öyle miyim gerçekten?”

“Ya ... Hem de en güzeli, bir tanesi. Kim benim gibi şanslı ki? Eli hamarat, yüreğimi sevgisiyle büyüten, gönlüme yoldaş kimi koyardım başka yerine?”

Kollarımdaki elini çekmeden bana dönmüştü, önce ellerimi sıkıttı. Sıcak ve yumuşak elleri, ince dokunuşları ... İncisini saklayan deniz kabuğuydum ben.

“Seni yanımda tutup yakınıma almadığım için, sana bir çocuk vermekten korktuğum için bana kızmıyorsun değil mi?”

Ellerindeki elimi çekip, o minik ve nahif yüzünü ellerimin arasına alıp bana ilk kez bu denli açık olduğu için alınından öpüp sarıldım. Kendimden uzaklaştırdığımda hemen portakalın yanındaki koltuğa oturduk. Gözleri ne diyeceğimi aramakta ve sabırsız olduğu da belliydi.

“Nasıl olur? Ben sana kızacağım öyle mi? Dilim kopsun, elim kırılınsın. Sen benim sabırla beklediğim, bir umut görmeyi arzu ettiğim emanetimsin. Seni bana gönderene şükrederken sana nasıl kızarım? Hem bak ne kadar güzel bir evlat diktik seninle. Belki nice meyvesini verecek bize. Sen kaygı etme. Ben senden razıyım Allah da razı olsun inşallah.”

Gözlerinden akan her yaşı ellerimle silip attım. Yüzünü benden sakınmamış gözlerime bakmıştı. Derin ve içli gözleri bir parça şefkat bulup çıkarmıştı içimden. Ona tutunuyordu Miray. Miray’ın dayandığı dağdım ben. Nasıl çekerdim elimi üstünden. Nasıl yaşarken acısına el uzatıp çıkarmazdım onu. Elinden tutup odamıza geçtik. Elif oturma odasında kalacaktı. Geceliğimi giyip yatağa uzandım. Yanıma gelip göğsümdeki yerini almıştı. Hâlâ iç çekiyor ve sessizce ağlıyordu. Saçlarını okşayarak onu sakinleştirdim. Yaşlar göğsümde kuruyor ama yenisini ekliyordu. Baktım ağlaması durmayacak, doğruluk onu da yerinden kaldırdım.

“Ama böyle ağlarsan beni de ağlatırsın sonra kim avutacak bizi?”

Burnunu çekti. Elleriyle yüzünü temizledi. Nedir bu denli ağlamasının nedeni, bilmiyordum. Duygusal ve buhranlıydı.

“Neden ağlıyorsun can içim?”

“Sadece...”

Durakladı ve gözlerimin içine baktı.

“Seni çok seviyorum.”

Ağlaması yine artmıştı. Ben ise bu hâline gülüyor ve sevincimi gösterirken çekinmiyordum.

“O zaman neden ağlıyorsun?”

“Seni seviyorum ama bunu sana nasıl gösteririm bilmiyorum?”

Hem ellerini konuşturuyor hem de gözyaşlarını elinin tersiyle siliyordu. Onu tutup ellerini hapsettim. Bu hareketimle duraklamış, ağlamayı hafifletmişti. Battaniyeyi tek elimle kavrayıp onun omuzlarına sardım. Ellerini bıraktım ama bu sefer battaniyenin altında hapsolmuştu. Kaşlarını kaldırdı ve ne yaptığımı merak ediyordu. Onu bir kundak gibi iyice sarıp yatırdım. Başını biraz havada kalmıştı. Beni rahatlıkla görebiliyordu. Sesimi çıkarmadan gülüyordum ama ona belli edince ağlaması tamamen kesilmişti. Sadece burnunu çekiyor ve bana bakıyordu. Ona sıkıca sarılıp göğsüne yattığımda öylece kalakaldı. Başını dahi oynatmıyordu. Sadece odanın içi burnunu çeken Miray’la doluydu. Gözlerimi kapattım.

“Kır çiçeğim...”

Ağzımdan çıkan sözler onu rahatlatıp uyutmuştu. Sabah kalktığımda hâlâ kollarımdan kurtulamamış Miray, ter içinde bana bakıyor ve nefes almayı ümit ediyordu. Onu bırakıp ayaklarını kurtarmış battaniyesinden çıkarıp doğruldum. Elinden tutup çektiğimde o da ayağa kalkmıştı. Elini yüzünü yıkamış üstünü değiştirmişti.

“İyi misin?”

“İyiyim.”

“Neden suratın sorularla dolu?”

“Sadece bana dün gece neden öyle sarıldın, merak ettim.”

“Korkmanı istemedim.”

“Korkmam! Çok sıcaktı. Sabaha kadar kovayla su verseler içerdim.”

Yanağını sıkıp odadan çıktığımda Elif mutfakta çayı koymuş kahvaltayı hazırlıyordu.

“Günaydın güzel cadım benim.”

“Günaydın abilerin en paşası, bakıyorum da yüzünde güller açıyor.”

“Ne olsun kız, mis gibi çay yapmış kardeşim. Yarın üstümüzdeki melanetten kurtuluyorum, ayrıca Miray çok tatlı.”

Göz kırptığımda Elif utanmıştı. Miray içeri girerken Elif kıkırdıyordu. Miray bize bakmadan kocaman sürahinin başına geçip bardak bardak su içti.

“O kadar içmeseydin yenge, karnın ağrır sonra.”

“Yok iyi geldi.”

Ben sırtıırken Miray bana baktıktan sonra Elif’e çevirdi gözlerini. Yanlış anlamasını istemeyerek kaşlarını ‘yapma’ der gibi kaldırıncı utanmasını diye çok üstüne gitmedim. Miray, kahvaltayı hazırlamasına yardım etti ve sofrayı kurdular. Kahvaltımızı edip evin işini yapan kızları serbest bıraktım. Ben kedileri beslerken Miray elini kurutarak yanıma gelmişti. Elindeki peyniri ufalamış, kedilerinin kabına koyuyordu. Doğrulup bana baktı.

“Bunlar iyice büyüdüler.”

“Evet iyi bakıyorsun, ondandır kır çiçeğim.”

“Çok güzeller değil mi?”

Elleriyle sevip bıraktığı, sırayla hepsine şefkatini gösterdiği kediler ona sırnaşıyordu. Onunla her geçen saniye kıymetliydi bana. Elimde bir seçme şansım olsa bu zamanları genişletirdim. Onu bir an fazla görebilmeyi, daha çok sevebilmeyi isterdim. Ama ne zaman vaktinden pay veriyordu ne de yarını erteliyordu. Miray bilmiyordu, mahkeme yarındı. Onun huzuru asıl yarın tamamlanacaktı.

“Seni üzmedim değil mi Miray?”

“Niçin?”

“Seni geçmişinle yüzleştirmek istemezdim.”

“Önemli değil Çağan, sen bir şeyler yapıyorsun. Biliyorum ki benim iyiliğim için yapıyorsun.”

“Seni üzmemek değildi niyetim.”

“Biliyorum ve sana inanıyorum. İsteddiğini alırsın inşallah. O zaman için rahat eder ve artık huzursuz olmazsın.”

“Ben benim değil, senin rahatlamamı istiyorum.”

“Ben iyiyim Çağan, sen varsın ve bu bana yetiyor.”

İçime bir ukde düşmüştü. Yanlış mı yapıyordum? Geçmiş eş-tikçe derin yaralarla bırakmak değildi niyetim. Bana bakan gözleri hüzünlüydü. Birlikte içeri girip son satırına kadar güzel geçirdiğimiz günümüzü kapatmış; yerine yeni güne, sonun başlangıcına ve bugüne merhaba demiştik.

Sabah zor olmuştu. Aslında içimde bir huzur vardı ki uyku beni zor bulmuş, sabah namazıyla bir şükür edasına tutulmuşum. Miray kalkıp yanıma geldi. Az önce duş aldığım için saçlarım ıslak kalmıştı. Elimden tutup beni aynasının karşısına oturtmuştu. Gıkım çıkar mı hiç? Onu takip ettim. Eline aldığı havluyla saçımı kuruladı. Fön makinesiyle tamamen kurduğundan emin oldu. Ben bakımlıyım-dır, ayıptır söylemesi bana yüz kremi sürüp minicik elleri ile masaj yaptı. Yedirdiği kremli elini alıp avucundan öptüm.

“Kır çiçeğim.”

Ağzımı kapadığı elini öpünce çekti.

“Bana çok güzel kelimeler söylüyorsun. Ama ben utanıyorum.”

“Utanma, bunlar senin mahlasların. Sakın çekinme, ben söylerken keyif alıyorum.”

“Ama ben sana hep adınla hitap ediyorum bana kırılma sonra.”

“Senin yüreğinden söylediklerini ben duyuyorum. Sana söylemedim mi ben, benim özel bir yeteneğim var. İnsanların kalbini du-yabiliyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. Sorular yine etrafındaydı. O kadar masumdu ki gözümde. O kadar saf bakıyordu ki anlatamam. Belki de sabah mahmurluğuydu. Onu serbest bıraktığımda ayaklarımın üstünde oturduğunu fark etmemiştim. O kadar içini okumakla meşguldüm ki. Yaşım, yaşam, tutduğum her zerremdi. Nasıl bana bakan göz-lerini mağdur koyarım ki? O bana gülsün. Güldüğü yerlerde nefes alırım. O sevin sin, sevindiği yerleri cennet yaparım. Allah’ım, ayrılık koyma bize. Kaldıramayacağımız yükleri hafiflet. Taşıyacağımız imtihanlar ver bize...

Ayağa kalkıp kahvaltıyı hazırlamasına şahitlik ettim. Gözüm onu o kadar izlemiş ki ne saati ne mutfığa giren Elif’i fark etmiştim. Kapının önünde bize kıkırdayan Elif yalancıkta öksürdü.

“Abi hayırlı işler, yani hayırlı sabahlar diyecektim.”

“Otur bakalım.”

“Bugün işe gidiyorsun sanırım.”

“Nereden anladınız bakalım?”

“Sanki işe gittiğinde özlermişsin gibi uzun uzun bakıyorsun Miray yengeme. Oradan artırdıkların sana yeter mi hiç? Bence Miray yengeme bir oda aç, iş yerinde işin olmadığına yanına gelir gidersin.”

Elif hâlimize gülerken ben bir yandan bu fikre olumlu bakıyor bir yandan Miray’ın kızarışını izliyordum. Çaylarımızı doldurduğunda yanıma oturmuştu. Çayını tek şekerli içerdi, kahvesini orta. Ne güzel şeyler biriktiriyordum onun hakkında. Biriktirdiklerim arttıkça onun bende ki yeri genişliyordu. Kahvaltıyı uzattıkça uzattım. İçimde bir hüznün kopuyordu sanki. Bu nedir ya Rabbi? Bu nedir içime düşen bu göç? Ayrılık bas bas bağıyor. Kalbim sıkışırken kapının eşliğinden geriye döndüm. Sadece Miray vardı. Parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Sanırsın bir daha görmeyecek beni... Öyle veda ediyordu gözleri bana. Bu buhranlı hava ile onu tuttum ve içime çektim. Sıkıca sarılırsa kalbini duyuyordu insan, hissediyordu. Aşkı ve sevme hissini...

Kim demiş duyguların eli kolu yok diye? Aha, işte gelsin de görsün; vardır bizde. Kollarımdan ayrılınca ellerini tuttum. Avuçlarını optüm. Kokusu burnuma, üstüme doldu.

“Hayırlı günlerin olsun kır çiçeğim. Akşama ne getireyim?”

Konuşması için ellerini bıraktım.

“Ekmek bitmek üzere ve bir de dondurma al, tatlı pişireceğim.”

Başımı salladım. Ona bakan gözlerimle evden ayrılırken, kapının üstünden bakan gözlerine cevap verdim. El sallıyordu bana. Karşılık verip arabaya bindiğimde içeri girmesini bekleyip arabamı çalıştırdım. Ben gittikçe aramıza yokluk girmişti.

* * *

Mahkemede herkes oradaydı. Ben bizzat mahkemede avukatlık yapıyordum. Aynı zamanda Ali de yanımdaydı; o da katılacaktı. Miray’ın ailesi gelmiş ve polis gözetiminde olan annesi de getirilmişti. Fuat sonradan gelecekti. Bizim adımız çağrılırken mahkeme salonuna girdik. Ben savunmamı, gerekçelerimi ve beklediğim ceza talebine kadar konuşmuştum. Karşı taraf tam tahmin ettiğim gibi itiraz

etmişti. Delilleri öne sürünce herkes şok olmuştu. Dava yarım saat ertelenmiş ve yine mahkeme devam ederken Yuşa ve Karan yanıma gelmekteydiler.

“Seni dost bilmiştik!”

“Ben sizin yine arkadaşınızım. Elbette hak yerini bulacaktı. Allah yukarıda, hiçbir şey doğrudan daha esas değildir. Anneniz bir hata yapmış olabilir ama bu sizin bana düşmanlık edeceğiniz anlamına gelmez. Adalet er ya da geç yerini bulacaktır.”

Mahkemede hâkim, Fuat’ın itirazını kabul etmemiş, mesleğini aleyhinde kullanması, küçük bir çocuğa istismarda bulunması durumundan müebbet ve suçluyu saklayıp alenen tehditle ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası vermişti. Figen teyze de -yine saygıdır teyze diyorum- kasıtlı olmasa da alenen sakladığı suçtan dolayı beş yıl altı ay hapis cezasına çarptırılmıştı. Mahkeme salonundan çıkan bedenim kuş tüyü gibi hafiflemiş ve huzurla dolmuştu. Sonunda olmuştu! Başarmıştım!

Kemal amca ve oğulları, duyduklarına inanamıyordu. Bir gram şüphe edip de kızmamıştı Kemal amca bana. Ali’yle öyle sarılmıştık ki birbirimize, öyle rahatlamıştık ki. Adliye koridorlarında, utanmasam çılglık çılgılığa ağlayacak; hâlâ nefes alan yanımla gülecektim.

Ali’yle dışarı çıkarken asistanım Asuman’a teslim ettiğim eşyalarım ve evraklarımla adliyeden ayrıldık. Sevincime ve neşeme, götürmek istediğim haber için sabırsızdım.

“Ee... Avukat Bey, onca şeyin üzerine bir yemek yeriz öyle değil mi?”

“Yemez miyiz hiç? Hemen arıyorum Miray’ı.”

“Ya oğlum, kızı ne yoruyorsun? Şuradan bir restoranda yeriz, sonra kızlara sürpriz yaparız ne dersin?”

“Olur onlar da çok sevinir.”

“Hadi âşık adam, yürü açım ben.”

Birlikte girdiğimiz restoranda yemeklerimiz gelene kadar emeklerimizin hakkını vererek sohbet ediyordum dostumla. Ona, destekleri için teşekkürlerimi dile getiriyordum. Allah onu bana dost kılmişti.

Gelen yemekleri yiyor, Ali’nin nişanlısıyla konuşmasının bitmesini bekliyorduk. Ne uzun zaman geçmişti. Bana âşık diyen adam mecnunluk yapacaktı birazdan.

Hava iyice bozmuş ve kararmıştı. Yağmur yağmak üzereydi. Ben eve gitmek ve karıma müjdeyi vermek istiyordum. Ancak Ali'nin bitiremediği konuşmasıyla havanın rengi aynı hızla karardı. Çalan telefonuma baktım; Asuman arıyordu.

“Hayırdır Asuman, bir şeyi mi unuttum?”

Üşüyen tenimi ısıtan nefesim ve içimdeki neşeyle gülüyordum ama Asuman'ın sesi korkunç derecede kaygılı geliyordu.

“Çağan Bey, çok kötü bir şey oldu. Bunu nasıl söylemeliyim bilmiyorum.”

“Söyle Asuman, kısa kes lütfen!”

“Fuat Taşkın kaçmış efendim. Hapishaneye sevk edilirken kaza yapmışlar ve kaçmış.”

Aklımı kaçırıyor olmalıydım. Bu kadın ne diyordu böyle?

“Ne diyorsun Asuman? Az önce çıktık neredeyse, adliyeden nasıl kaçır?”

“Tam bilmiyorum, adliyede buluşalım mı?”

“Hemen!”

Ali'yi çekiştire çekiştire çıktığımız restorandan yemekler boğazımıza takılmıştı...

* * *

Miray Erçe Boz'dan;

Ah minik görünümce, kız kardeş demeli sana. Görümce daha farklı davranır benim bildiğim.

“Miray, abime tatlı dedin ya; ne yapacaksın?”

“Sufle yapmayı düşündüm. Aslında pek güzel oluyor dondurmayla. Hani benim de canım çekmedi değil.”

Dudaklarını büzdü. Canı başka bir şey mi çekmişti ki?

“Aslında ben pek tatlı sevmem ama canım nasıl sütlaç çekti var ya!”

Başımı salladım, ne var canım? İki dakikada onu da yapardık. Tabii iki dakika lafın geliyordu. Birlikte ev işlerini yapmış, hayvanları yemlemiştik. Daha sonra biraz mahallede dolaşmış, komşumuz ve kızıyla sabah kahvesi içmiştik. Ben fırın sütlacı yapmış soğumaya bırakmıştım.

Bugün sabah ilk uyandıgımda Çağan'ı beni izlerken bulmuştum. Bakışlarına karşılık ben de onu izlemiş, beraberinde işine yollamıştım. Bugün apayrı bir hüzün vardı içimde. Mümkün olsa gitme derdim ardından. Her şeyi yak ama gitme... Anlam veremediğim bir ağırlık vardı üstümden. Neyse... Nihayetinde akşam yanımda olacaktı.

Komşudan geldiğimizde epey geç kalmıştık ama akşam yemeği için vaktimiz vardı. Elif çorbayı yapıyor ben pirinçleri yıkıyordum. Elif çorbasını kaynatmıştı ki kapı çalınca ellerini kurulayıp içeri yöneldi. Tek duyduğum kapı sesiyle yükselen homurtular beni refleks olarak salona yöneltti. Mutfak ve salon arasında kısa mesafe koridoru geçtiğimde salonun kapına varır varmaz gördüğüm şeyle gözlerim hayretle büyümüştü. Elimdeki bez yere düşerken Elif'in yakasından tutup, canının yanmasını umursamadan yere savuran kişi Fuat'tan başkası değildi. Onun burada ne işi vardı? Ne zaman bir duvarın kıyısına sığınıp, bu kadar üşüdüğümü hatırlamıyordum.

Yere düştüğünde başını çarpan Elif, kısılan sesi ve titreyen bedeniyle bilinci kapalı bir hâlde yatıyordu. Beni fark eden Fuat bana doğru geldiğinde bedenim kitlenerek duvardan kaymış ve yere çökmüştüm. Kollarımı bedenime dolayarak kendimi sakındığımda kulağımın dibine kadar eğilip küçüklükten bu yana her yaptığı çirkinlikteki o hareketi yapıp sırtmış ve pis kokan ağzını hareket ettirmişti.

“Bak gördün mü sebep olduklarına?”

Evimi kirleten bir kaha kopardı o pis ağzından. Niçin gelmişti buraya, nedir istediği benim geleceğimden? Korkuyordum, ölesiye korkuyordum! Aynı şeyleri yaşamaktan korkuyordum...

“Sana ne demiştim küçüğüm? Benimle sakın ters düşme, bütün sevdiklerini elinden alırım demedim mi?”

Bağırdığı sesi kulağımda patlıyor, çınlamakta olan kulağımın sızısı midemi bulandırıyor. İçki kokusu yüzünden kusacak gibiydim. Dikkatle baktım rezil yüzüne, bana değil de ileri bakıyordu sanki. Bunun gözleri ne zaman bu kadar görür olmuştu? Bildiğim kadarıyla en son bastonla tek gözü bir milim görürdü. Ama şimdi net bir şekilde hareket ediyordu. Üzerimdeki varlığını çekip sakın adımlarla Elif'in yanına gitmişti. Yerde hareketsiz yatan Elif'in saçlarından tutarak sertçe çektiğinde onu sırt üstü yatırmıştı.

“Ah minik şeytan, aynı abisi gibi fazla cesur. Her işime müdahale ediyorlar. Şimdi o zarif boynuna geçirdiğim ip ile nefesini keseceğim.”

Bana doğru baktı. Beni seçebildiğine emin değildim. Bedenimi bir ahtapot gibi sardığım kollarımın arasından bakıyordum hareketlerine. Vücutum bir top gibi sıkı ve kitlenmişti. Ellerimi açarsam eğer savunma mekanizmam çökecekmiş gibi geliyordu. Ellerim dizlerime kenetlendiğinde dış dünyadan kopmuştum. Küçükken varlığımı koruyan bu hareketim bilinçaltımda beni zırhlandırıyor ve kollarımı çözemediği için elini üzerimden çekiyordu. Ama şimdi ona zarar verecekti; kız kardeşime! Öyleydi, kardeşimdi o benim. Çağan’ın biricigi... Ne yapacaktım? Ne yapmalıydım? Aklıma hiçbir çözüm yolu gelmiyordu. Ona yapacaklarını düşünmek bile istemiyordum. Yaşlar her yanımı ıslatmış, şerefiz Fuat bana doğru yaklaşmıştı.

“Bak ... Bak bak bak ... Şimdi onu asacağım ve bunun tek suçlusu sen olacaksın!”

Kenetlendiğim kollarımı tutuyor, vücudumu tüm gücüyle silkeleyordu. Ona karşı koyduğum son hamlem işte buydu. Beni hırpalamayı bırakıp yükselen sesiyle konuşmaya devam etti.

“Sonra ne olacak biliyor musun? Bu mutluluk sandığın evde benim olacaksın. Anladın mı beni?”

Bağirtisiyle akan salyaları evimin her köşesine bulaşmıştı. Sırtına giden elinde kalın ipek halatı, evimin aydınlatmasına geçirdikten sonra düğümlemeye başladı. Tamamen sinen bedenim dehşete düşmüştü. Titriyordum. Yapacaktı öyle mi? Hiç tereddüt etmeyecekti kıyacağı canı alırken. Ellerim gevşemişti. Bağladığı ipi görüyordum ama ne vakit kalkıp giden bedenimi taşıdığımı tarif etmem gücü.

Bir umut yatak odasına girdiğimde elimden ne gelir kaygısı ruhumu zedelemişti. Hangi çare bize yetişebilirdi. Ölüm kapımdaydı. Kafamın içindeki o ses hiç susmuyordu. İzbe bir karanlıkta boğulmak üzereydim. Ya bütün bunlara izin verip ölecektim ya da son kez savaşıacaktım.

Neydi beni bu dertten kurtaracak çare? Kafamın içinde bir o yana bir bu yana koşarken anılar aklımda yer etmişti. Bir bahar sabahı Çağan’la odamızı baştan aşağı döküp havalandırdığımızda yatağın altında kocama ait beylik silahı aklıma gelince aydınlanmıştım. Derin nefeslerim vücuduma hapsolürken başım dönüyor kafamda beni aşağılayan, hor gören ve susmayan o sesle savaşıyordum.

Her şey benim yüzümdendi!

Bazayı kaldırdığımda temiz çarşafların hemen altında olan silahı elime almıştım. Elime ağır gelen bu metale baktım. Ne ağır bir yük-tü. Adımlarıma hibe ettiğim metalle içeri ilerlerken kafamın içinde yükselen tek şey bir duaydı.

-*Fe inna meal usri yusra.* “Demek ki her zorlukla beraber bir kolaylık vardır.”

-*Inne meal usri yusra.* “Evet o zorlukla beraber bir kolaylık vardır.”

Zikrim, fikrim yardıma muhtaçtı. Dilim bir sevgilinin öğrettiklerinde, bedenim hiç bilmediği bir karanlığa uzunca baktı. Korkuyordum. Adımlarım salonu bulduğunda dehşete düşmüştüm. Şimdi kalkıp Hızır yetişse şu hâlime yeğ... Belki kurtarırdı bu biçareyi.

İçeri girdiğimde arkası bana dönük olan Fuat, ayaklandığı Elif’in ayağının altındaki tabureyi kaydırmış, Elif elleriyle ipe tutunurken gözleri beni bulmuştu. Gidip geldiğimin farkında olmayan Fuat elimdekenden habersiz hareket ediyordu. Sarıldığı iple kendini yukarı çekmeye çalışan Elif’in renk değiştiren yüzünden gücünün azaldığını görebiliyordum. Fuat işi bitti gözüyle Elif’i bırakıp bana döndüğünde karşılaştığı manzara karşısında şoke olmuştu. Ona doğrulttuğum silahla bakıyordum. Kaşlarını kaldırıp afalladığında birkaç adım gerileyerek ellerini havaya kaldırmıştı.

“Dur Miray yapma ...”

Evin içine dolan üç koca ses bu bir parça demirden çıkıvermişti. Gözler, gözleri, gözlerden ...

Koşuyordum. Yığılan bedenin aksine... Nefesi bitmekte olan Elif’in ayaklarına koşuyordum. Tuttuğum Elif’i yukarı var gücümle kaldırdığımda Elif öksürüyor, nefesini bulmaya çalışıyordu. İpi genişletince ikimiz birden yere düşmüştük. Elif iki büklüm nefes almakta zorlanırken, küçük sehpanın üstündeki sürahiden bir bardak su vermiştim. Tabii yarısını boğazına kaçırduğunda iyice öksürüğe tutulmuştu.

Elif nefesini toparlamaya çalışırken, evimi kanıyla kirleten Fuat’a baktım. Her yer kırmızıydı. Vücudundan sızan bu sıvı parkelerin üstüne dolmuştu. Yanına ilerlediğimde gözleri tavana bakıyordu. Öksürükleri ciğerine batarken bir an Azrail’i olduğum gözlerime baktı. Tek bir kelime çıkaracak sese sahip değildim. Sesimi dahi onun yüzünden kaybetmiştim. Eğer ki zamanında amelîyat olmama engel

olmasaydı şimdi yüzüne bakarak “İşte hak ettiğin şey bu...” diye haykırmak isterdim.

Gözleri kanlanan Fuat’ın ağzından kan geldiğinde öksürükleri kesilmişti. Bakışları boşluğa karışırken gözlerini kapatamadan kendi kanında boğularak can vermişti. Tanıklık ettiğim bu şey benim yankımdı. Yüreğimi söken bir adamın sonuydu.

Yerden kalktığımda kendine gelmeyi bekleyen Elif’e baktım. Bütün bedenime bulaşan bu kırmızılık midemi bulandırıyordu. Elif’i içeride bıraktığımda yatak odasına bir kez daha ilerledim. Derin bir soluk bıraktığımda ömrümde aldığım ilk nefesi kucaklayan ciğerlerim yanıyordu. İçim hafiflemişti sanki. Ruhum ilk kez yerine gelmişti. Uzun yıllardır varlığını koruyan o ağırlığın üstümden gidişine baktım. Batan bir gemi gibi süzülen kollarımı yavaş hareket ettirerek üstümü çıkartıp yeni kıyafetler giyindim. Dolabın kenarında duran sırt çantama birkaç parça eşya alarak, Çağan’ın bana bıraktığı küçük eşyalarımı yanıma aldım.

Odamızda bulunan çalışma masasına oturduğumda biricik sevgilime bir mektup yazmalıydım. Belki son kez veda etmeliydim ona. Zamanın dışında hareket ederken oturduğum sandalyeden kalkıp ayaklandığımda dünyanın sessizliği çökmüştü üzerime. Benden geriye hiçbir şey kalmamıştı... Kendinden vazgeçme sırası bana gelmişti. Artık onu kahredecek bu dünya da yaşama hakkım yoktu.

Gitmeliydim... Bitti sevgilim. İşte şimdi derin sessizlikleri kucaklayabilirdik. Sıra sendeydi. Huzur neredeyse onu aramanın vakti gelmişti.

Kapının arkasından ceketimi aldığımda Çağan’ın benim için kendi elleriyle ördüğü atkıyı da boynuma geçirerek bahçe kapısından dışarı çıktım. Birlikte ektiğimiz portakal ağacının yanına geldiğimde daha olmamış iki adet meyvesinden biri kopartıp çantama yerleştirdim.

Elden ne gelir? Bir yığından farksız bedenimi hırpalamanın ne anlamı vardı. Bu yaptıklarımın sonra Çağan’ın yüzüne nasıl bakardım. Son kez arkamı dönüp bana huzur veren evime bakarken yağmur yağmaya başlamıştı. Bahçem, beslediğim hayvanlarım ve beni takip eden kediler...

Hiçliğimle yüzleşirken anılarımda kalan her hatırayı için Çağan af dilemiştim...

Adliyenin önünde ümidimizi yitirmek üzereyken Fuat'ı gördüğünü söyleyen bir ekip fırlayarak olay yerine gidiyordu. Ali bir polisi durdurmuş ve hemen bilgi almıştı. Nedenini anlayamadığım bir duruşu vardı ki hayal kırıklığıyla yüzü düşmüştü. Bana döndüğünde boşluğa bakan gözleri hiçbir şeyi görmüyordu sanki. Kolumdan tutup beni arabaya sürüklediğinde acele ediyordu.

“Ali ne oldu anlatsana?”

“Bin kardeşim, arabaya bin de gidelim!”

Hızla sürdüğü arabada makas atan Ali resmen yolu ezip geçiyordu. Ses çıkarmayan bu hâliyle benim sabrımı sınırıyordu.

“Ne oldu, nereye gidiyoruz Ali?”

Evimin sapağına dönen kardeşim bana bakmıştı. Gözleri dolu doluydu. Yüzümü yola çevirdim. Neden gidelim ki evime şimdi? Ne işimiz var bu yolda? Hani o pislüğün peşine düşmüştük.

“Ali neden eve gidiyoruz?”

İçime kaçmış sesimle ona baktım. O denli hızlıydı ki polislere yetişen arabamız onları takip ediyordu. Elimi başıma götürdüğümde nefesim batıyordu. Kalbim hızlandığın sıkıntının kaynağından çekiniyordum.

Tövbe estağfurullah.

Tövbe estağfurullah.

Tövbe estağfurullah.

Polis arabalarının evimin önünde durmasıyla Ali de onların hemen arkasında durmuştu. Tek kelime etmiyordu. Arabadan indiğimizde silahlarına davranan polis memurlarını takip ederken geride kalmamız gerektiği hatırlatıyorlardı. Neden? Orası benim evimdi...

Komşular pencerelerinden olup biteni izlerken koşup evimi çevreleyen polis memurlarını takip ettim. Yükselen ambulans sesiyle arkamı döndüğümde arabalarından inen paramedik ekibi hazırda beklemişti. Birkaç polis hızla kapıyı kırıp içeri girdiğinde dünyam dönmeyi bırakmış, zaman durmuş gibiydi.

Polislerin araması bittiğinde “Temiz!” sesi yükseldiğinde beni tanıyan emniyet amiri ile içeri girmiştik. Karşılaştığım manzara ile dehşete düşerken yerde öylece yatan Fuat'ı es geçerek koltuğa

yasladığı başıyla öylece donup kalan Elif'in yanına koşmuştum. Ellerim titreyen yüzünü ellerimin arasına aldığımda boynundaki izleri fark eder etmez bağırmıştım.

“Yardım edin!”

Gözlerim tavandaki avizeye asılı halatı fark ettiğinde geriye çekilen bedenimi taşıyamıyordum. Elim ağzıma gittiğinde Ali yanıma gelmişti.

“Allah'ım neler olmuş burada?”

Ali'nin sesi evin içinde yankı yapmıştı. Paramedik ekibi Elif'le ilgilenirken başka bir ekip içeri girdiğinde olay yerini incelemeye başlamıştı. Elif hiçbir duruma tepki vermeden yatırıldığı sedyeyle ambulansa taşındığında olay yeri inceleme, Fuat'ın ölüm noktasını çizip fotoğraflarını çektikten sonra ceset torbasına konularak dışarı çıkartılmıştı. Yerde kalan kan lekelerini bakarken ilahi bir ses kulağıma fısıldamıştı.

“Miray nerede Çağan?”

Hayatı sorgulayan uzuvlarım beni koşmaya ittiğinde yanımdan geçenleri umursamadan evimin bütün odalarında Miray'ı arıyordum. Odamız, mutfak, resim odası ve bahçede de yoktu. Yanımda ilerleyen Ali'nin sesi geliyor ama hiçbir şey anlamıyordum; ta ki odamıza tekrar girip Miray'ın çıkarttığı kanlı kıyafetleri yerde bulana dek.

“Çağan sakil ol!”

Sönen bir ışık vardı ki bir daha iflah olmayacaktı. Yokluğu nefesimi keserken içimdeki bütün çiçekler solmuştu. Başımın dönmesi bir yana, olanlara inanamıyordum.

“Ali, Miray nerede?”

“Bilmiyorum ama merak etme onu bulacağız.”

Korkuyla kanlı kıyafetlerini yere bıraktım. Odanın içi çok dağınıktı. Ayrıca yerde benim beylik silahım duruyordu. Ali bu durumu fark edip polislere haber verdi. Odama giren emniyet amirinden Elif'in hastaneye gittiğini öğrendim. Ali odaya bakarken masanın üzerinde bir zarf bulmuştu.

“Bu ...”

Elindeki zarfın dışında “Çağan’a” yazıyordu. Üzerinde bir toka ile tutturulmuş bir tutam saç... Aman Allah’ım! Hırsıyla alıp zarfı açtım. Geri geri gittiğim adımlarımla ezbere bildiğim yatağın başına oturup önüme serilen sayfayı okumaya başladım. Okudukça içim gidiyordu. Kâğıt kesigi gibi sızlatıyordu yüreğimi.

Çağan, Çağan’ım...

Bir gün kopan yaramın yeniden kanayacağını biliyordum ama bu denli yakın zamanda bir felakete sürükleneceğimizi ikimiz de bilemezdik. Bir ateş yandı ve görevini tamamlamasıyla son buldu. Ne sana ne de kendime kızgınım. Bana senin şefkatin, senin vicdanınla bakan bir başkası olmadı. Ruhuma sen gerekti. Senin sevgin... Sana olan sevme hissim... Bilmeliydim ki bu yara ebediyen açmamalı ve sana her şeyi anlatmalıyım. Nasip değilmiş. Sen benim için çırpınırken öylece nasıl durdurabilirdim ki? Tek isteğın benim huzurumdu. Kendimi senin yerine defalarca koyup defalarca kendimi yargılıyor ama bana olan vicdanınla kendime bakamıyordum hiç.

Nasıl başlarım bilmiyorum. Nasıl devam ettirmeliyim sözlerimin kalanını? Bir şeyler bitti Çağan. Bitti diyorum çünkü şu durumuma nasıl bir izah yakışır, hangi cümleler beni haklar emin değilim. Benim çığığım, yüreğimin aydınlık yüzü... Kızma bana, gidiyorum ben. Ne demek gidiyorum, deme. Ben yapılması en günah olan şeyi işledim. Ellerim kirlendi, kızıl renge boyanmış bir ben kaldı geriye. Yıkadım da gitmez oldu. Ben bittim Çağan, tükendim, yıkıldım, yandım ben...

O kirli, çıkmaz lekeleriyle ayağımı bastığı her adımda gittim. Kardeşini astığı an, bir metal parçasının aramıza açtığı uçurumlarda kayboldum. Nasıl yaptım? Nasıl izin verdim o kurşunlara bilmiyorum. Tek bildiğim kardeşini korumaktı. Onu o pisliğin ellerinden kurtarabilmektı. Ben yaptım. Yarınlarımız için buna mecburdum. Gözlerimin önünde yığılışını ve kendi kanında boğuluşuna şahitlik ettim. O an kayboldum Çağan. Bir insanı öldürürken değil de bir insanın ölümünde duyduğum özgürlükten korktum. Aklımı yitiriyordum. Onun son nefeslerini izledim. Yüzünün bütünüyle gidişini, ruhunu teslim edişini izledim. Ben giden bir insanın ruhunu duydum o an. O kadar canım yandı ki. Ölen Fuat kadar canım yandı

bir an. Bir bedene verdiğim acılara değil, Allah'ın yarattığı bir cana sebep olduğum için. Ne kadar pislik ve şeref yoksunu bir insan olsa bile ben bir cana mal oldum. Bu eller, nasıl tutar ellerini? Nasıl yine eskisi gibi bakar bu gözler, yüzüne? Ben nasıl temizlerim bu kirli anıyı? Evime bıraktığı enkazı, pis sesinin yankısını... O yüzden gitmeliyim. Gitmeyi bildiğim her yere...

Bir kozanın parçası olduğum bu dünyada, kırdığım kabuğun dışından bakmaya gidiyorum. Bir takvim yaprağı daha açar mı günümme, onu bulmaya gidiyorum.

Senin sevginden, her zerresinde bulduğum o huzurun eşiğindeki yolculuğa çıkıyorum. Çağan, lütfen düşme peşime. Ne ayaklarını benim yolumda yor ne de yüreğine şüphe düşür. Ben vuslatı yazdım ama bizim ebediyetimiz dünyada değilmiş bir tanem. Beni bulma. Bulursan ölmüş ruhumu tekrar tekrar kanatır, susmayan içime akan yaşları tekrar akıtırsın. Şükürler olsun ki senin gibi bir eşim var. Ben senden her an razıydım, Allah da senden razı olsun.

Örmüş olduğun atkıyı ve senin anılarını yanıma katıp da gidiyorum. Kapının arkasında senin için aynı senin gibi ellerimle ördüğüm hırkayı al ve giy. Kışın soğuk oluyor buralar. Nasip böyleymiş sevgilim. Ağacımıza iyi bak, kedilerimize de. Eğer ki bir hakkım var ise helal olsun.

Beni affet Çağan. Hoşça kal...

Miray Erçe Boz...

Miray'ın gidişinin 10. günü:

Ruhum aklıktadır. Biçare olmuş suyun yokluğuna yürümekteyim. Yokluğumun kıyısında ayaklarım ne varlığa bir adım atar ne de yürüdüğü bu yola bir mana katar.

Ben gizlerimi saklamaktayım. Orada bir kız çocuğu var. Onu bana saklamakta ve yok etmekteyim. Yok olduğu bu yere saklanmaktayım. Ne tarihler vardır, bunları dökeceğim. Ne dünya bana kalmış, gideceğim. Ellerimin içinde kalan havayı taşımaktayım. Hiç duymadığım kokusuna biçareyim. Ben gitmekteyim. Ayaklarım yok benim...

Kulağıma çalındığı sesi ne dünya duydu ne karıştığı evreni. Ben yüreğimden duyduğum sesi. Savaştığım kalbim iştir onun gözlerini.

Gitme dedikçe kalır çivilenirim. Nefesim kesilmekte, idamım verilmiş bekler ne çare.

Ellerim tutmaz olmuş kıyın kıyın yanaşan dalgaları savurmaktayım. Ben kendimden vazgeçmekteyim. Şu kimsenin bitmek bilmeyen adıma mana bulmaktayım. Lafzıma ne çare kaldı bilmem.

Kara kara kayalar başıma üşüşmekte ve ben ezilmekteyim. Giden ne eylesin kalanla? Düşünse gider miydi? Düşünmese gider miydi? Allah'ım! Duy sesimi yalvarırım, beni bana bırakma. Beni sensiz koyma. Allah'ım! Eyüp sabrı bu gönülde ne eyler? Yusuf değilim kuyunun dibinde. Yunus değilim balığın içinde. Ya Rabbi... İbrahim değil bu kulun. Zekeriya değil sabrı... İmtihanımı hafiflet. Allah'ım, bana dayanma gücü bahşet. Beni bende bırakma. Ben kaybolmaktayım.

Kaç aşkı öldürdüm? Kaç Leyla öldü içimde? Kaç Ferhat dağları söküp aldı benden? Bu sıcaklık, yüzüme çarpan bütün soğuklukları sildi götürdü. Ben sen oldum kadın. Elin elimde sanki. Duydun mu uçan kuşları? Yuvaları boş şimdi...

Seni ilk tanıdığımda kollarımın altına yerleştirdiğim kuşlar beni tanımadığım diyarlara taşıdı da gitti. Bu yollar ezberimde değil ki sensizlik koyar bana. Bak elinde tuttuklarına tutunmaktayım. Paçalarına yatan kedilerin ve yaşamasına vesile olduğu Elif dizlerimde şimdi... Saçlarını okşuyorum. Elimden gelen tek vasıf bu; onun yaşadıkları ve benim çaresizliği kaldırmaktayım. Mümkün mü? Vardır değil mi kaldıracağımız o dağlar?

* * *

Annemin sesi bütün evi doldururken ben derin uykunda henüz dalmış kardeşimi yastığına yatırarak üstünü örttüm. Odasının ışığını kapattıktan sonra kapısını kapatıp aşağı annemlerin yanına ilerledim. Annem ağlıyor, feryat ediyordu. Kızının çektiklerini bana bağıyor beni suçluyordu. Eğer ki bunları yapmasaydım olmayacak şeyleri dile getiriyordu. Ama olan olmuştu. Kimsenin benim açıklamamı dinleyecek bir yanı yoktu. Zaten ben de kardeşimin durumunu öğrenmek için gelmiştim.

Annem beni görmezden gelirken ben çıktığım evden doğruca arabama ilerledim. Son on gündür hiç dinmeyen bir yağmur bizi takip ediyordu. Ali kendi evinden çıkıp bana doğru geldiğinde yüzümün

çekilmez hâline bakarak omuzumdan tutup başıyla arabamı göstermiş ve birlikte arabama binmiştik.

Günlerdir yaptığımız şeyi tekrarlıyorduk. Halsizlik, yorgunluk ve uykusuzluk hat safhadaydı ama umursamıyorduk. Çabam boşuna hissettiriyordu. onu bulmak imkansızlaşıyordu. Elim her girdiği yerden boş çıktığında canımdan can kopuyordu. Hastaneler, duraklar, garajlar, havalimanları, hiçbir yerde bulamadığım bir sevgili... Bazen ona benzeyen birkaç ihbar geliyordu ama hepsi boşa düşmüştü. Ali ısrar ediyordu fakat ne ben hastaneye ne de evime gitmiyordum.

“Bu şekilde olmaz, otur şuraya. Bir simit ve çay getireceğim, sen de paşa paşa yiyeceksin. Şu ağzının yüzünün hâline bir bak. Yüzün gözün yara içinde kaldı.”

Bana yükselttiği sesine aldırış etmedim. Zorla oturttuğu yere yapışmıştım zaten. Yüzümde çıkan yaraları anlamak zordu. Uçuk mudur ne haltsa dudağımın her yanını kaplamış, sanki feryadımı daha ben dökmeden patlatmıştı.

Elime ilk verdiği çay öyle sıcaktı ki gırtlığımdan akıtığımda üşüdüğümü anlamıştım. Simidin yüzüne bakmayınca iki lokmadan kaçarken Ali'den azarı yemiştım. Gerçi o da yeterdi.

“Allah'ın adını verdim, bir lokma ye. Kaç gün oldu, bir haber alacağım diye gecen gündüzün birbirine girdi!”

Elinden bir parça kopardığı simidi aldım. Hatırını göz ardı etmeden bir lokma yedim. Tatsız ve kuru gelen simit dilime acı gelmişti. Sıcak çayın eşliğine varıp bir yudum almıştım. Üstümüze yağan yağmuru ve ıslanan kıyafetlerimizi aldırılmıyorduk. Ayaklarımın altına serilen yollaraydı isyanım. Bizi ayıran günlereydi acım. Yüreğimi boğan bu sızı beni eritiyordu satır satır. Dost bildiğim kardeşimdi yanımda olan. O da hayal kırıklığındaydı ve benim gibi keder içindeydi. Artık yediremediği simitten ümidini kesmiş, oturmuştu yamacıma. Bitmekle bitmiyordu hayat. Bitmek bitirmiyordu insanı. Külleri karışlamak dibi görmek gerekiyordu. Kaçamıyorduk, boğuluyordum.

“Hani odun yanar ya ateşte, bu bir dünya nimetidir. O ateşi yakan da, yaktıran da, yanmayı emredip nasip eden de aynı varlık değil midir?”

Aldığım derin nefeslerin karşısında Ali afallamıştı. Hastalıklı ve kaygılı duruşum onu korkutuyordu. Konuştuğum konunun anlam-sızlığında gözlerime baktı. Bu tavrına karşı tebessüm ettiğimde günlerdir kır çiçeğimin yokluğunda gülemediğim aklıma gelmişti.

“Ali, kardeşim... Allah yukarıda. O bize yardım edecektir. Elbette bizim yükümüzde dağımıza göre. O bizi yandıığımız yerden doğrultacak elbet.”

Umutla bakmaya devam ettiğimi gören Ali biraz olsun rahatlamıştı. Gözlerim oturduğumu kıyıya vuran dalgaları izliyordu. Ne acımasız geçmişti günlerim. Kardeşimin acısı yüreğime ur düşürmüştü. Ailem bana yüz çevirmişti. Kır çiçeğimin ailesi desen onların beni arabaya yüzü yoktu. Olanlardan haberi olmuştu ama ne soruyor ve kolluyorlardı. Yalnızlığıma yanaşan bir Ali olmuştu. Mi-ray'ın gidişinden yüz bulanlar susmuştu.

Günler sonra bir kadın tutup evimi temizlemesi için Hatice teyzeden ricacı olmuştum. Beni aramıştı, az evvel bittiğini haber veriyordu. Ali gidelim diye çok ısrar etmiş ama ben istememiştim. Cuma namazını kıldığımız bugünde arabayı hiç durmadan sürdürdüğü evime ikazımı çiğnemiş ve ilerlemişti.

Evin önünde durduğu an şu eve ilk girdiğimiz gün aklıma yer etmişti. O akşam uyuyakaldığı için kollarımın arasında girdiğimiz evimizin anısı derlenmişti aklımda. İnsan öylece geçmişine gider miydi? Kapının eşiğinden talip ettiğim Ali içeri doğru ilerledi. Kapının kenarında uyuyan kedilerim ayağımın dibine gelmişti. Eğilip sevdiğim kediler bile onu anımsatıyordu. Birazdan kapı açılacaktı sanki. Kapının ardından bana koşacak, sıkı sıkı sarılacaktı.

Ali gözden kaybolduğu sırada geçip kapının eşiğine oturdum. İçeri girmeye cesaretim yoktu. Kediler dizime yatarken Ali'nin telaşlı sesiyle bahçeden tarafa ilerledim. Hayvanların hepsi yerinden çıkmış, ekili bahçeyi talan etmişlerdi. Yemlerini tazelediğimiz hayvanları yerlerine koyarken zor zapt etmiştik. Balkondan tarafa ilerlediğimizde bahçe mobilyalarına geçip oturduk. Başımı çevirdiğimde gözlerimin gördüğü ilk şey birlikte ektiğimiz portakal ağacı olmuştu.

Dalıp gitmiştim. Akan gözyaşlarımı sorgulamıyordum. Ali yanına oturduğunda elini sırtıma koyup benim yatışmamı bekliyordu. Bir müddet sonra birlikte içeri girdiğimizde her şey aynıydı. Odalar,

duvarlar, mutfak ve odamız tamamen aynıydı. Odamızın içinde masanın üzerinde bıraktığı bir tutam saç elime aldığım da boğazım düğümlemişti. Etrafıma yayılan onun kokusu ydu.

Ayaklarım tutmaz olduğunda yatağa oturdum. Kendimi geriye atıp onun yastığını aldım ve ona tutunurcasına sıkıca sarıldım. Yüzüme değen o bir tutam saç uykumu getirmiş, günler uçup gitmişti. Sarhoş olmuşum ve ayılanım olmamıştı...

Öyle sıcak öyle yumuşak hissediyordum ki üzerimdeki battaniyeyi iteleyip doğruldum. Ne kadar zaman olmuştu böyle uzun uymayalı. Rüyalar görmeyeli ve düşlere kapılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ayağa kalktığımda Miray'ın bir tutam saçını kullanılmayan bir takı kutusuna koyup cebime bıraktım.

Mutfakta bir takım hareketlilik duyduğumda o yöne ilerledim. Çaydanlık, ocağın üstünde tütüyordu. Aklım karışmıştı. Her şey bir rüya mıydı? Masanın üstünde kahvaltılıklar ve taze ekmek vardı. Mutfaka giren Ali'nin bedenine, oradan da ayrıldığı rüyanın kapısından geri dönmüşüm. Oturduğum sandalyede Ali'yi izliyordum. Önüme bir bardak çay koyup karşıma geçmişti.

“Çağın, ne diyeceğim kardeşim. Ben az önce Hatice teyzeyle karşılaştım. Ona sordum, buralarda boş müstakil bir ev var mı, diye de. Demesin mi bu evin karşısındaki ev boş diye. Gittim baktım sabahın köründe. Birkaç tadilatı var ama burayı aratmaz. Diyorum ki ben Aslı'yla buraya taşınayım, nasıl fikir? Hem sana yakın olurum. Zaten bütün vaktim seninle geçiyor, yollarda boşa bitirmeyeyim zamanımı. Burayı severim bilirsın.”

Çayını içerken bana bakıyordu. Elimdeki bardağın sıcaklığı ile ısınan elimi çektim.

“Çok iyi düşünmüşsün kardeşim. Ama sen yine Aslı kardeşime sor. Belki beğenmez.”

Yüzü genişlemiş, elini cebine atmıştı. Ey dost, sevincin bana da bulaşsın...

“Gösterdim bile bak, neler dedi. Ev çok güzelmiş, burada besleyeceği hayvanların listesini bile yaptı.”

Tebessüm ettim. Nasıl umutla parlıyordu gözleri. Benim ise bundan on gün öncesine kadar ondan farkım yoktu. İçim kıpır kıpırdı, hayat vardı. Gerçi sıkıntılıydık ama o yanımdaydı.

“Çok sevindim senin adına. Ben de destek olurum sana, hallederiz inşallah.”

Başını sallamış, beni onaylamıştı. Bugün hiçbir sokak çağırma-
mıştı beni. Artık derman da yoktu ayaklarımda. Günleri katlayıp da
aramıştım onu ama yok illallah, yoktu. Polislerden de bir haber gel-
miyordu. Umudum kırgınlıklarla doluydu.

Bir yudum çay ile odama çekildiğimde Ali sesini çıkarmamış
ve beni rahat bırakmıştı. Yastıkları düşen yatağın örtüsünü ve çar-
şafını düzenledim. Nevresimi kaydığı için kenarlarını düzeltirken
Miray’ın yattığı kısımda yatakla baza arasında sıkışmış bir defter
ilişti gözüme. Pembe renkli kapağında kuş resimleri olan orta boy-
larda kalın bir defterdi. İçini araladığımda her satırı dolmuş, tarih-
leri gün gün atılmış günlüğe bakarken Miray’ın el yazısını hemen
tanımuştım. İlk sayfasında çizilen portre gözüme takıldığında yatağa
oturdum. Beni nakşettiği defterde bu eve girdiği ilk andan, son ana
kadar kısa kısa notlar almıştı. Onun bugüne kadar günlük tuttuğunu
hiç bilmiyordum.

Her satırı farklı bir ışık yakıyordu bana. Her anı heyecanlı her
anı umutluuydu. Her kelimesini ezberlediğim bu satırlarda bir çok
anımızdan yer vardı.

*“Bu ne güzel bir gündür Allah’ım. Ben bakardım. Bakardım ve
orada mıyım, onunla mıyım, onun muyum? Neler görmekte bu
gözler. Nasıl güzel sevmekte beni ki ruhum doyuyor ona. Nasıl
korkuyorum aramıza girmelerine. Onun benden gitmesine... Hu-
zura vardıkları yeri vatanı sayan mülteciler... Benim vatanım oydu
işte. İyi ki bana verdin bu adamı. Onu çok ama çok seviyorum.”*

*“Belki bir kez bile sesim çıkmadı. Konuşmak nasip olmadı da.
Gerekenden de fazlasını veriyor bana. Bugün ilk kez kollarında
uyudum. Öyle afalladım öyle ürperdim ama bir kez ondan çekin-
medim. Biliyordum bana olan merhametini. Ona bağlandığım
doğrudur. Şu dünyada o olmasa tutunacağım hiç kimsem kalmadı.
Rabbim daima onu korusun.”*

*“Çözemediğim bir kırıklık var içimde. Sürekli korku içindeyim.
Çağan evden gittiğinde onun boşluğunu doldurmak çok zor oluyor.
Ya geri gelmekten vazgeçer, benden ayrılırsa diye ölüyorum. Bir gün
senden gitmekten öyle korkuyorum ki bacaklarım titriyor. Allah onu*

benden almasın. Kanatsız bir kuşken bana kanatlar getiren bir oğlan çocuğuydu Çağan. Sakındığı yerden vuruldum ona. Kıyamadığı vicdanına sarıldım. Ben uyurken sessiz aldığı nefesine aşık oldum. Ne anılarımız vardı. Portakal ağacına tırmanıp da bana geldiği günü unutamıyordum. Şükürler olsun ki Çağan benim her şeyimdi.”

Bu ne dem, bu ne ruhtur!

Bu ne sevgi, bu ne şükürdür!

Sen ne güzel sevdin beni kır çiçeğim. Nasıl okşuyorsun ruhumu, bir bilseydin şimdi. Kalbim nasıl arıyor varlığını bir bilsen, satırlarından kokluyorum seni.

* * *

Miray'ın gidişinin 13. günü:

Satırlara gömüldüğüm her an için hoşça kal. Neden bu hasret? İssiz bir adamın gölgesi çökmekte ruhuma. Sensizliği oluk oluk içmekteyim. Bedenimin yarısı felç kalmış, kederliyim. Gecelerim soğumakta. Gel ey gülen yüz. Benim sessiz meleğim. Kır çiçeğim ...

Bak çayı demledim. Yıllar geçmiş üstümüzden. Kızımız koşuyor görmedin mi? Bu acının kaynağı nedir? Yüreğim afaki yanıyor duymadın mı? Bak, bak bak! Bu giden oğlumuzdu duymadın mı? Sen gittin gideli çiçeklerin soldu güzelim. Ayak bastığın yerler kurudu hadsizce. Nasıl bir acıdır ya Rabbi? Kalbim delinmiş gibi ağrımakta ...

Sabah namazına yetişen ruhum yaralı. Dualarıma karışan sen yoksun. Yemeklerim sensiz tatsız ve tuzsuz. Günlerdir evimin rengi soldu. Ne arayıp da ne buldu ...

Gelme demekle gelmemek olur mu?

Bir hoşça kal da kaldım, deme bana gittim.

Gel artık, çocuklarımız büyüdüler.

Küsmüş bulutlar, siyaha çalınmış mavisini süzülmeğe.

Susmadı, ağlıyor gökler, bak yine yoksun ...

Çalısı, toprağı yüz tutmuş evimin,

Toz pembe hayalin mor çiçekleri kokmuyor şimdilerde.

Benim rengim, çiçeğim, ilkim, gülüm, bahçem.

Helalime yakışmış gonca gülüm.

Gel artık ben geldim yine ...

Dayanamadığım günlerime acıyıktayım kır çiçeğim. Yağan yağmur kadar akıyorum günlerime. Bir soğuk ki kış ayaza vurmuş. Sarmalandığım ağacımıza evladım gibi bakıyorum. Kulaklarım yağmur suyuyla doluyor. Sesler kesiliyor. Ruhum soğukla titrese de kalkmıyorum çünkü sen kokuyorsun bu yerde.

İnsana gitmek neden yakışır? Bana kıymak neden bu kadar kolay?

Melek yüzlü çiçeğim. Nasıl bir gizdir ki saklandın? Öyle bir yer dünyada nasıl var? Sustukların bana çok şey öğretti çiçeğim. Öğret bana gittiğin yeri... Bensizliğine hasret kaldım. On üç gün yokluğunu soluyorum. Elime geçen günlüğünü okudum. Şimdi kaldığın yerden ben devam edeceğim merak etme. Bizden geriye hiçbir eksik bırakmayacak, senin yokluğunu bu satırlara dolduracağım...

Çağan Boz...

Miray'ın gidişinin 17. günü:

Ne demem gerektiğini unuttuğum şu dünyanın vuslatını da çekmek varmış. Ah benim saf kalpli yüreği geniş yârım. Nasıl yanlış düşündün bu kadar? Oysa olması gerekeni yapmışsın, bir bilseydin eğer. Nasıl oldu da kendini suçlayıp gittin? Ah benim kır bahçem, içime doğan güneşim, Kıvrılan dudaklarımın sebebi, bir yudum suyum...

O soğuk günde etrafıma üşüşen polisler, elimdeki son hatıranı da aldıklarında sanki seni de öylece sökmüşlerdi içimden. Daha da güçlendin kır çiçeğim. Köklerinden salındın ve bana tutundun.

Saatlerin akışını duydum. Dilinde tüy biten dostuma bakmaz oldum. İzbe bir harabeye dönen evimizi unuttum. Buz gibi duvarların ardında artık sen yoktun... O evde duyduğum son şey yenmeye hiç tenezzül edilmeyen sütlaç kokusuydu.

Oradan oraya sürüklendiğim günlerim artık sensiz ve çaresiz. On yedi gün oldu kır çiçeği. Artık bittiğim o yerdeyim. Evime sığınmaktayım. Yemek desen hak getire. Lokmalarımı haram kıldım bünyeme. Bizi düşünmekteyim. Üşümedin mi? Acıkmadın mı hiç? Ben seni çok özledim. Sıkıldım kır çiçeği. Meğer varlığın bana sebep oluyormuş. Bak kır çiçeği sen yokken günler ne hızlı geçiyor...

Çağan Boz...

Miray'ın gidişinin 23. günü:

Sana olan hasretim öyle arttı ki taşı toprağı döven ellerim, karış-ladığım tırnaklarım yoruldu. Nereye düştü yolun ki bu denli kaçtın benden? Bir parça hayat ışığımı da seni bulamayarak yitirdim. Sen gittin gideli ne gün aydı ne sabah oldu. Ben geciktim hayata, yüreği-mi sıkıtiğin elin de yok oldu şimdi. Kim kaygılanır benim için? Kim öyle sessiz sedasız ardımı toplar? Kim benim eve gelebilmek için koşma sebebim olur? Nasıl bunları benden alır da gidersin?

Sokak sokak, satır satır okuduğum şehirleri yokladım da bana seni bulmak nasip olmadı. Unuttuğun bir şey var kır çiçeğim. Ben sensizlikle nasıl baş edilir bilmiyorum. Oldu mu şimdi bu yaptığın? Ah saklı cennetim ... Giden acıtır da kalana bir şey olmaz derler. Sen gittiğin anda ölmüşüm ben.

Her daim dualarım ve ebediyetim seninle olacak. Bul ve çıkar beni o derin kuyulardan. Ben gelmekten yorulmam ama zaman acı-tır canımı. Nefesim batıyor satırlarıma. Yokluk koyma aramıza; yok-luk bilmez bu adam. Yok deme, sensiz kalmak alır canını ...

Çağan Boz ...

Miray'ın gidişinin 37. günü:

Burnumun sızısı, kalbimin varisi yegâne kır çiçeğim. Sanırım senin yokluğun beni şair yaptı. Sensizliği öğrenmekten, buna alış-maktan korkuyorum. Bir zerre taşıdığım umudumla seni arıyorum. Bazen acıyan yüreğime gülüyorum. Bu duygu beni gülümsetiyor, şaka gibi. Allah başka dert vermesin sevdiceğim.

Bugün iş başa düşünce evimizi kendi ellerimle sildim süpürdüm. Beslediğimiz bütün hayvanların yemlerini verip kahvaltı masasına oturdum. Tabağımın yanında bir tabak hep seni bekliyor. Belki duy-san, bilsen bu bir tabağa hasret sığdırdığımı. O tabak bana, olmayan seni hatırlatıyor. O bir kap giderse, ben yiterim günlerimden...

Bugünlerde fark ediyorum ki bana bir Hatice teyze inanıyor sanırım. Ali'yi es geçmiyorum tabii ama dışarıdan bakıldığında in-sanlar çoktan vazgeçti seni bulabileceğim umudundan. Ama Hatice teyzeye her rast geldiğimde soruyor seni. Bulabildin mi benim güzel kızımı, diyor.

Hep yanımdasın aslında. Bir çiçek aldım az önce, senin resim odanın penceresinin tam önüne yerleştirdim. Pek su istemiyor. Duysan, maşallah ne güzel kokuyor. Geldiğinde odana baktığımı bil istiyorum kır çiçeği. Yarım bıraktığın resimler de dahil evin her yanını doldurduğun tablolar nasıl güzel duruyor bir görsen... Aslında senin de fikrini almak, belki biraz sağa ve yahut sola, biraz aşağıya, sanırım yukarıya diyerek bana yön vermeni ne çok istiyorum. O kadar çok emeğin var ki; evin üstüne bir kat daha çıkıp odalar yapmak, senin her bir resmi-ne yer bulmak istiyorum. Sonra diyorum ki kendi kendime; 'Boş ver, Miray sana ne yapman gerektiğini söyler.' Umudum hiç bitmedi bile-sin. Bana bıraktığın anıların benimle hareket ediyor kır çiçeği. Kedi-lerin bile hasret bildi yolunu. Geçen bir tanesi kötüledi de veterinere bıraktım. Doktoru birkaç gün sonra iyi olur dedi şükür ki.

İşte öyle devam ediyorum. Kış hemen bastırdı öyle değil mi? Kalın kalın giyiniyorum ama içime yer eden soğukluğu ısıtmak ne mümkün. Kalbimdeki odayı öyle sıkı sıkı kilitleyip anahtarını da yanı-na katıp gitmişsin ki arayıp da bulana aşk olsun.

Kır çiçeğim... Mimiklerini, gülen yüzünü, çekindiğinde al al olan yanaklarını özlüyorum. Yetmedi mi aramıza yerleştirdiğin kar-ların soğukluğu? O karı koyarken acıyan ellerini ısıtmama izin ver-meyecek misin artık?

Seni sevmek zordur bilirdim. Ben senin yolunda on yedi yıl bek-ledim. Ömrüm birine daha yeter mi bilmem ama ben ne bekleme-kten vazgeçeceğim ne de seni bulma umudumdan. Bu günlük bu ka-dar diyorum çünkü Ali'nin yeni evine yardıma gideceğim. Onların telaşesi ve hazırlıkları devam ediyor. Görmeliydin, nasıl koşuyor. Yuva kurulma neşesi her yerde... Gidiyorum ama bil istiyorum. Bu-radayım, senin ellerinde...

Çağan Boz...

* * *

Miray'ın gidişinin 41. günü:

Nasıl anlatılır ki bir insanın bütün sıfatları? Bu kadar basit ola-maz ha deyip de anlatmak. Nasıl başlarım sevgimin aynası olmayı becerip de? İnsan karşısındakine duyduğu aşkı, lüzumsuz laflarla tarif etmemeli; papatyalar ya da bir başka lafız... Şimdi sana bakan gözlerim okyanusları çağırıyor, yüreğim vahasına kavuşuyor desem

ne çare ... Ya diyemediklerim gücenirse bana? Yıldızlar parlıyor etrafımda. Parlayan yıldızlar ayı çağırıyor. Etrafıma çiçekler doluyor. Seninle göklerdeki evime tırmanırken, sensizlik beni aşağı itiyor.

Aşağıdan bakan gözlerim o evi arar oldu Miray. Aylar kendini tazelemekte. Soğuklar sanki katlandı da seni bulmak, izini silmekte bu kadar meraklandı şu dünya. Gecem gündüzüm sana karıştı. Kıyı kıyı, ocak ocak geziyorum. Aradığım her yerde seni anlatıyorum. Cümlelerim hep biraz eksik kalıyor. Ah ... Evimin mevsimleri soldu Miray. Özlüyorum seni. Öyle özlüyorum ki dağları delmek nasıldır öğrendim. Çöller nasıl sıcak bildim. Ben bir baktım ve Mecnun oldum. Artık odama varmaz oldum. Ben gurbet oldum Miray.

Bak yalan olmasın kime vardıysam seni bulamadım ama iyi insanlar da tanıdım. Nasıl sevdiler seni. Her yola varışım senin kırın-tılarını toplamakla geçer oldu. Emanetim. Benim tek varlığım. Dünyadaki ahiret yoldaşım gel artık ...

Çağan Boz ...

* * *

Miray'ın gidişinin 53. günü:

Bir hırkan, bir tutam saçın ve günlüğünle çıktığım bu yolculukta yazdıklarından iki satır daha okuyorum. Kaç kez ezber ettiğim harfler dudaklarımdan akıp öylece bitiyor. Bilseydim seni oturtur, daha çok yazman için yalvarırdım. Yine satırlarında duraklıyorum. Uykum geliyor ama gözlerimi kapatsam sen yok oluyorsun.

“Çağan, sanırım beni bu dünyadan alıp da başka diyarlara götüren bir tek sen oldun. Sen benim sıcak çayımın ardından kalan hoşluksun. Bana dediğin sıfatları öyle benimsedim ki içimde açılan bahçeleri görsen şaşar kalırdın. Oraya seni, senin varlığını bütünüyle ektiğimi görsen ... Kuşların nasıl da estiriyorlar dört bir yanı. Belki dilimle anlatamıyorum ama sana söylemekten çekindiklerimi bu bahçeye ve bu deftere şırdırıyorum diyebilirim.

Ah, gönlünde durakladığım adam! At koşturuyorum burada sanki. Latife etmiyorum. Ben gerçekten bir ovanın ortasında at koşturuyorum seninle. Sen beni öyle güzel taşıyorsun ki. Öyle güzel seviyorsun ki ben sevgimize dünyaları şırdırıyorum. Yani elimden ne gelirse demek daha doğru oluyor.

İşten geldiğinde oturup yine ders çalışırdık seninle. Bana öğrettiğin yeni kelimelerden biri olan nazarı, sen bana anlatmıştın. İnsanın insana degeceği nazardan ben o gün korkmuştum. Bize degecek nazarlar, silkelediğim halılar gibi hemen çıkıp gitsin istedim. Nasıl kirin, pasın ardında koşmuyorsak öyle gitsinler bizden ve bulaşmasınlar istedim. Korkum insanın dışına düşende değil. Ben insanın ta kendisinden korkuyorum...”

Ben korktuğun o yerdeyim kır çiçeği. Bak korktun da ne buldum? Nasıl bitti günler? Arabanın sırtında divane oldum da gittim. Anadolu mu kaldı geride, yaz mı gelecek yarına bilmezdim ama bildiğim en güzel şey varlığını hissetmem. Sen varsın hâlâ. Yaşadığını duyuyorum. Biliyorum, eğer sen ölseydin bilirdi yüreğim. Öyle ya yarım çömlekten su mu içilir? Bilmez mi diğer yarısını kırdılar? Bilmez mi bu suyu akıtır? Ben seni bütünüyle tutuyorum içimde. Az kalsın artık. Sabır, taş olsa çatlardı elbet. Ya elbet ya elbet...

Çağan Boz...

Miray'ın gidişinin 97. günü:

Bir halata bağladığım zamanı yolumun ışığına bağladım da, bulduğum yolların karanlığına vurdum kendimi. Kaç say yaptım, kaç gerisin geriye döndüm bilmem ama gelir de bulamazsın diye sürekli ev ile yollar arasında mekik dokuyorum. Ne anamı ne babamı görmez oldum. İyiler mi bilmez, huzurlular mı, yerler mi, içerler mi duymaz oldum. Bir deri bir kemik kaldım. Saçımı sakalımı bıraktım. Yaralar kabuk bağlamış, palavra. Nasıl da kanyor bir görösen... Acı-lar, acıttığı yerden haykırıyor...

Ali ve Aslı'yı evlendirdik geçenlerde. Aslında ne çok isterdim seni şık bir elbisenin içinde davetlileri karşılayan o alayın içinde olmanı. Kardeşimin yanında dururken yetim kalmış, annesini unutmuş bir çocuk gibi kalmamayı... Ama öyle kaldım ben. O da anlayışlıydı. Hayata bakıyorum ama bir seni sığdırıyorum içime. Defteri öyle yazdım ki sadece sen varsın orada; başka ne ona ne buna tamah etmek gelmiyor içimden. Özlemim kabarıyor.

Denizlerimi içeyim de geleyim.
 Kurumuş yolları sulayayım da geleyim.
 Ali yahut Hızır ol de geleyim.
 İşte ama geleyim.

Çağan Boz...

* * *

Miray'ın gidişinin 147. günü:

Sana bütünüyle bugünleri tasvir etmek, göstermek isterdim. Ben bugünlerde yeniden amca olduğumu öğrendim. Meğer sen gitmeden önce yengem hamileymiş. Annem geldi yanıma, hâlimi hatırımı sormak istemiş. Benden ümidi kesince onların beni göresi gelmiş. Her şeyi geriye atmaları zaman aldı tabii. Akşamıya yakın kız kardeşim ve babam da evime geldi. Birlikte uzun uzun oturduk.

Birkaç gün benimle kaldılar. İlk günler ne annem ne de babam konuyu açtılar. Sabah namazlarından sonra annemle oturduk sessizce. Öyle baktı ki bana. Öyle sığındım ki uzak kaldığım sevgisine. Dizlerine yattığımda anladım dünyadan nasıl koptuğumu. Kollarında kokladığım şefkatine bir kez daha bağlandım. Saatlerce sessiz sessiz ağladık.

Elleriyle yüzümü avucunun içine alan annem demesin mi, “Yüzün kaşık kadar kalmış oğlum.” diye. Nasıl dokundu, nasıl acıttı bilemezsin. Sensizlik beni yıkıp geçmiş.

Annem beni sarıp sarmaladı. Elleriyle doyurup duasını eksik etmedi. Burası daha derinden yaktı içimi. Onun ağzından ettiği duaları işittiğimde yaşlar yine gözlerime nüfuz etmişti. Senin için dua ediyordu kır çiçeğim. “İnşallah bulur getirirsin kızımı.” diyordu. Nasıl doluyum bir bilsen. Onun umudu benim birkaç günlük sevincimi doğurdu ama yine ışıklar söndü.

Babamın bahçedeki hâlini anımsıyorum. Birlikte ektiğimiz portakal ağacını sulayarak izliyordu. Bahçemize şöyle bir el atıp hayvanları besledi biliyor musun? O da inanıyordu işte. Biliyordu bekleyeninin sabrını.

Ağacımız ilk meyvesini olgunlaştırdı kır çiçeğim. Babamın ellerinden yediğim meyve hayatımda tattığım en leziz portakaldı. Ben

onu yerken babamın sözlerini hafızama kazıyordum. Bana “Gün yitmeden ümit tükenmez.” dedi. Gün bitmeden ümit tükenmezmiş.

Her yeni gün var olduğu sürece sana olan inancım bitmez inşallah...

Çağan Boz...

* * *

Miray’ın gidişinin 263. günü:

İnanır mısın, bir satır not bırakmak için dakikalarca kalemi yaza-
cağım satırların üstünde gezdirdim ama içimde artık hiçbir aydınlık
kalmadı. Uzun zamandır defteri elime almakta tereddüt ediyorum.
Yaprak dökümünü kaçınıcı yaşayışım saymıyorum. İşlerimi azalttım.
Genelde evin içinde vakit geçiriyorum. Ali çoktan karşımdaki eve ta-
şındı. Arada yanıma uğrayıp hâlimi hatırlımı soruyor. Herkes işinde ve
gücünde artık. Ne yapsınlar, senin yolunu gözleyen bir ben değilim ki.

İçimdeki sevgi benimle ama öyle öfkeliyim ki anlam veremiyorum.
Seni bulduğumda yapacaklarımı sıralarken artık umutlarım da
kırılmaya başlıyor. Fakat seni bulduğumda kendime zincirlemez-
sem adam değilim! Öyle hırslı öyle beklemekteyim.

Bazı geceler üstüme kederin çöküyor. Sanki canın yanıyor da
ben hissediyorum. Böyle olduğunda günlerce uyuyamıyorum. Öyle
veya böyle geçiyor günlerim. Ailem ve benimkiler iyi. Abimle aram
hâlâ limoni. Kendimden geçmeme katlanamıyor. Geçenlerde boğazım
ağrıdığı için hastaneye gittiğimde onunla karşılaştım. Benimle
ilgilendi ama konuşmadı. Çabası beni bulmaktı ama ben hâlâ yok-
tum. Ne aramalarıma döndü ne de hasretim bitti. Yani anlayacağın
hâlâ kimsesizlikteyim. Ana baba bir yerde abi kardeş farklı yerdedi.
Elif’le arada konuşuyorum ama abim sessizliğe gömüldü. Bütün ke-
derim bunlar kır çiçeği. Gelip sarman gereken çok yaram var. Şimdi
daha iyi anlıyorum. Sen bana değil ben sana muhtacım.

Sık sık dua ediyorum. Dualarımda hep seni anıyorum. “İsteyin
vereyim.” diyen Rabbime yalvarıyorum. Bir gün sana kavuşacağım
günün hayaliyle yaşıyorum...

Sevgilim... Bazı sabahlar seni yakınımnda hissediyorum. Bahçe-
den koşup evimize giriyorum. O an kurduğum bütün düşler soluyor

ama inanmaktan vazgeçmiyorum. Kelimelerim artık yetmiyor biz anlatmaya ... Bir vasıfla beklemekte çaresiz bedevin ...

Çağan Boz ...

Miray'ın gidişinin 377. günü:

Seferimiz uzunmuş kır çiçeği. Sen çıktığın bensizlikte, ben ise yollarına serdiğim günlerimdeyim. Nasılsın kim bilir?

Polisler senden haber getirdiğinde sandım ki seni buldular. Bilemezdim ki senden geriye hiçbir şeyin kalmadığını ... Konakladığın otelin kayıtlarından fark ettikleri varlığın üzere hemen harekete geçtiklerinde ben de polislerleydim. Arama sebebim sana ulaşmaktı. Gördüm ki sen çoktan yoluna bakmışsın. Plakası görünmeyen bir arabaya binişini ve gidişini satır satır takip ettim. Kaldığın otelin lobisinde gözükten görüntün çaresizliğimi bir kez daha doğurmuş, takip edemedikleri arabadan da bir sonuç çıkmamıştı.

Polisler kaldığın odaya kadar baktıklarında senden bir iz bulamadıkları gibi küçücük bir eşyayı dahi bırakmamıştın. Bir tel saçına dahi rastlamamıştık. Fakat kaldığın otelin kamera kayıtları seni görmeme bir kez daha vesile olmuştu. En azından yaşadığını ve nefes aldığını bilmek içimi rahatlatmıştı.

Yine dağlar vardı. Aşılması ama meşakkatli dağlar ...

Yeniden susmuştu günlerim. Ağlamaktan yüzüm solmuştu. Günlüğüne sığınyorum kır çiçeğim. Günlüğünde sıraladığın satırlara gömülüyorum.

“Bir çocuğun kalbine sığabilseydiniz eğer, gökyüzündeki evlerinizde kuşların kanatlarında çay içiyor olurdunuz.”

Ben senin kalbine sığıdığım gün, işte tam o gün kanatların üstüneydim Miray. Ben o çayı yudumladığım vakit seni kaybettim ...

Çağan Boz ...

Miray'ın gidişinin 441. günü:

Şimdiye kadar kaç bahar geçti? Oysa bahar, sen güldüğünde açan çiçeklerin kıyısıydı. Kaç mevsim akıp gidiyor kır çiçeği? Aylarım

geçen yıllarımdan uzundu. Yorgunluk diz boyu. Yüreğimin kaldırmadığını yaşantım çekemez oldu. Göz altlarıma yerleşen halkalar yüzüme yerleşti. İçimdeki bütün deryaları kuruttum kır çiçeği.

Seni takdir ediyorum doğrusu kaçma işinde bu kadar maharetli olacağını kimse bilemezdi. Bu yanını da sensizlikte öğrenmek varmış. Özgür kaldığında ne kadar da cesursun. Seni aldığım evi hatırlıyorum da. Meğer ben seni bir evden alıp başka bir eve koymuşum. Fakat sen evimizden çıkmak istemezdin. İstedğini yapabileceğin hâlde bunu yapmazdın. İşte tam da burada afallıyorum. Gitmeyi bilirken gitmediğin o günlerde benim de bilmediğim bir sır mı vardı? Seni aslında ne kadar az tanıyordum. Bunu yokluğunda fark etmek varmış.

Hep güzel geçen hatıralarımda yaşıyorsun. Çocukluğumda ve hayallerimde. Sevdığım kadın diyorum. Ne yürekli kadınmış. Zamanında sana dikkatli yaklaştım. Hep nahif olmayı ve ince davranmaya özen gösterdim. İkimiz de birlikte öğrendik birçok şeyi. Her ne kadar birbirimiz daha çok tanımaya çalışsak da yarım kalmıştı bazı şeyler...

Ah kır çiçeği...Tarif edemiyorum artık kimseye seni. Öyle ki fotoğraflarda durduğu gibi kalmıyor insanlar. Bu geçen yılda nasıl değiştin, nasıl güzelleştin kim bilebilir? İsterdim bilmeyi. Kaçırduğumuz boşlukları nasıl dolduracağım, nasıl bitştireceğiz hayatlarımızı ve tekrar beni sevmeye yeltenecek misin bilmem ama ben sana binlerce kez koşacağım...

Haşarı bir oğlan çocuğu gibiyim. Sabır taşım kayboldu. Güneşi evin içine davet ederek uykusuzluğumu günlere pay ettim. Biçare kalakaldım anlayacağın. Işığım söndü, karanlıklarım genişledi. Yağan yağmur gibi bul benimi ve savur rüzgârında...

Çağan Boz...

Miray'ın gidişinin 571. günü:

Sanki unuttuğum bir eşyayı elime alır gibi günlüğünü yüreğimden çıkarıp açıyorum. Artık öyle vakit geçti elime almalı, ardıma bıraktığım dakikalar suyun yerde kuruması kadar uzak. Göz kapaklarımı,

kirpiklerimin acısını hissediyorum. Tuzlu suya bulanmış yüzüm artık dönüp bakmıyor bile aynalara. Aynalar demişken, senin gözlerine yansıyan yüzümü özledim ben. Odanın içini saran varlığını... Bir boşluk var artık sol yanımda. Bir organımı alıp da gitmişler gibi...

Aşk aşk dedim yârin incileri.

Yakıyor bakışımın değdiği yeri,

Aşk ya Rabbi aşk ile sına beni.

Ben meftunum hatuna bir çare deli.

Sözlerim kifayetsizmiş gibi geliyordu artık. Sadece Allah ve ben kaldım geriye. Benden gayrısı nimet geliyor. Bana sunulan ama tercihen...

Bazen başkalarının çocukları doluyor evime. Heyecanlı çocuklar bahçeme giriyor ve koşuyorlar. Diyorum işte, onları izlemek bile yetiyor bana. Öyle artık siyahlar ve beyazlar kaldı benimle ilerleyen. Bütün renklerimi geriye fırlatıp attım. Bir çırpıda sildim. Benim bir sabrım bir de inancım kaldı. Buna da şükürler olsun. Zamanında demiştim ya, tabii okursan bu satırlarımı...

Okursun değil mi? Okumanı temenni ederim. Çünkü bu defter senin şükürle yazılmış yazılarla dolu. Ben işe dualarımı nakşederek umutlarımı ekiyorum. Zamanında can dostum Ali'nin karşı komşum olduğunu yazmıştım satırlarıma. O kadar oldu ki yazmayalı ne tarihte ne vakitte bilmeden devam ediyorum işte. Dostum Ali'nin bir kızı oldu. Bunu sana da demem gerek diye düşündüm. Nasıl berrak, nasıl da masum görmelisin. Allah bağışlasın, kaderi güzel ve hayırlı olsun.

Ah... Seninle bir bebeğin sevincini paylaşmak isterdim. Bazen belki diyorum. Belki yanımda kalma ümidin olsaydı ya da ne bileyim, ben hiç karışmasaydım geçmişine. Yahut senin üzerine düşmüş bu kasveti deşmeseydim. Neyse işte, yaptıklarımı yapmasaydım sen olur muydun yanımda, diye düşünmeden edemiyorum. Belki bizim de çocuğumuz olurdu öyle değil mi? Yardım alır ve senin için neyin huzurlu hissettirdiği bularak bunu gerçekleştirebilirdik. Hiç olmadı, bir evlat edinirdik. Binlerce çocuk hayata yoksun. Birinin elinden birlikte tutardık. Tutardık değil mi? Parçaların hâlâ içimde kır çiçeği. Sökmek istemediğim, atmaya kıyamadığım can damarının hemen altında konumu. Gözüm tarihe ilişti de ayrılalı ne kadar zaman olmuş. Bir doğumun bin putu yıktığı yılları getirmiş. Bir varoluşun binlercesine

boyun eğdireceği vakte eşit olmuş. Ne kadar vakit olmuş ey gülen yüzüm. Vakit derim de sen gelirsin aklıma. Aklım seninle hâlâ...

Çağan Boz...

* * *

Miray'ın gidişinin 7. yılı 13. günü:

Bugün bize kavuşmak yazacağım. Bugün ayrılık yok. Sevgisiz kalan günler yok. Adın artık kırlarda değil, dilimin ucunda kalmalı. Bize artık kavuşma vakti geldi.

Bu defteri bir daha açabileceğime olan inancım kalmamıştı. Yıllar aramızdan çekilip gitmişti. Seninle geçen birkaç yılım dışında elimde kalan hiçbir şey yoktu. Bana bıraktığın saçının kokusu kalmamıştı.

Bugün bize kavuşmak var bir tanem. Hasretle beklediğim günlerin acısı var yüreğimde. Kokunu, tenini, sıcaklığını özledim... Ellerim ellerini gözlerim gözlerini özledi.

İnsanın yaşayacak kaç günü kaldı geriye? Anımsadığım hatıralar yetmezken aldığım en müjdeli haberle sana geliyordum.

Tek dileğim buydu. Sesimi duyan yine yüce Mevla'ydı. Sabrımın sonu yılları ardında bırakmıştı. Şimdi bakıyorum da aslında ne acizdim. Kendime kızıyordum. Benim bir hatam yoktu. Kendimi suçlamaktan vazgeçemediğim çok zamanım olmuştu. Ben en çok insanın hakkına girmekten korkardım. Başkalarının seni üzmesine izin vermedim. Şimdi bitiyordu, biliyordum, geliyordum. en çok da sevmeyi biliyordum...

Oysa ben adam gibi sevmeyi bilmiştim... Kırmadan, yere düşmene izin vermeden, dökülen parçalarını toplayarak, incindiğin yerlere inat nazıkçe ve hoşgörü ile sevdim.

İstemez miydim yaşadıklarını bir çırpıda sileyim? İstedim ve sildim ama bir kâğıt parçası kaldı geriye. Bilemezdim sildiklerimin arasında senin de olduğunu. Tek temennim sendin. Bize ayrılık yazan seni arzuluyordum.

Yıllar sonra rastladığım izine, benden uzakta kalan yollarına revan oluyordum. Artık tek bir satır boşluğum kalmadı yazacak. Bundan

böyle bu defteri sen dolduracak ve bileceksin. Sensizlik bana kadar mıydı? Yoksa senin hayatın bana mıydı?

Çağan Boz ...

Bunun mümkün olmasını bile umut etmeyi bırakalı yıllar oluyordu. Hayalini bile tasavvur edemezken emniyette çalışan bir arkadaşımın aldığım haberle harekete geçmiştim. Ne garipti. Hislerimi aktarmak, vuslatımı göstermek gücü.

Canımın acısıyla kopan bir mutluluk hâkimdi. Korkuyordum yalan yok. Boşa düşmekten hâlâ korkuyordum ama bu kez yanılmayacaktım. Bizzat kimliği kullanılarak yaptıkları kayıtlara ulaştığımız için garanticiydim.

Bugün güneş benim için doğmuştu. Yıllarıma reva görülen bu ayrılığın zulmünden kurtulacaktım. Miray'a kavuştuğumda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama istediğim tek şey onu bulmak ve dünya gözüyle bir kez daha görmek.

Önce uçakla sonrasın da bir otobüsle verilen adrese ilerledim. Otobüste dua eden bir teyzenin yanında oturuyordum. Çaprazımda oturan bir amca elindeki Kur'an-ı Kerim'le bana dönerek uzun uzun bakmıştı. Bir anda "Sabır evlat ... Sabrın selameti vuslattı." demişti.

Öyle mi okunuyordu yüzümden? Öylece insanlar sabrımı ve seni görebiliyorlar mıydı? Bu yolculuk benim dualarım ve şükürümün nidasıyla geçmişti. İndiğim bu yer bir kasabaydı. Ama hâlâ varmış sayılmazdım. Adreste Beyaz Hacılı Köyü'ne gitmem gerektiğini söylüyordu.

İndiğim kasaba halkına köyün tarifini ve nasıl gideceğimi sorduğumda oraya gidecek bir amca beni götürmeyi teklif etmiş, onu kırmadan kabul etmiştim. Köy yolunu bindiğimiz traktörle geçmiştik. Yolculuk boyunca enfes bir yerde olduğumun farkındaydım. El değmemiş bâkir topraklar, nehirler ve şahane manzaraların ardından nihayet köye gelmiştik.

Traktör şoförüne teşekkür edip para teklif etmiş ama yüzüme bakmadan reddetmişti. Bana yardımcı olan amcanın elinden öpüp ona veda ettim. Köyün sokaklarında yürürken rastladığım insanlar beni garipsemişti. Ne işimin olduğunu merak eden birçok tipin

bana baktığını görebiliyordum. Zaten öyle aman aman büyük bir yerde değildi.

Beyaz Hacı Köyü'nde idim ama şimdi işin zor kısmı daha yeni başlıyordu. Maksadım karımı bulmaktı. Etrafıma bakınırken adreste yazılı numarayı evlerin kapılarında göremiyordum. Eli arkasına bağlanmış köy kahvesinden çıkıp bana doğru gelen yaşını almış bir amca yanıma yaklaştı.

Birbiri arasında konuşan gençlerin “Kim ki bu adam?” söylemlerini duyabiliyordum.

“Evlat, sen bu köyde ne ararsın?”

“Ben eşimi arıyorum.”

“Hayda! Eşini mi kaybettin oğlum? Çanta mı bu kaybolsun!”

“Durum biraz farklı amca.”

Gözleri zor gören amca beni tasdik etmişti. Kahveye davet ettiğinde icabet edip köy ahalisinin masasına oturmuştu.

“Kimsin, kimlerdensin? Kimdir aradığın? Burada herkes birbirini tanıır söyle bakalım.”

“Ben Çağan Boz. Avukatım, İstanbul'dan geliyorum. Eşimin son görüldüğü ve yaşadığı yer burasıymış. Ben de bu sebepten yollara düştüm.”

Herkes birbirine bakınca afallamıştım. Çenesini ovuşturur bir başka amca yanıma çektiği sandalyeyle oturmuştu.

“Oğlum sen yanlış geldin herhâlde. Burada öyle kimsesiz biri yok. Acaba yolun başka yöne miydi ki? Ben bu köyün muhtarıyım. Öyle kimsesiz de yok ki, al bu mu diyelim?”

“Hayır, emniyetten arkadaşlarım burada ikamet ettiğini haber verdiler. Ben bulurum onu, merak etmeyin.”

Ayağa kalkıp gideceğim sırada kapının eşiğinden beni çeviren sese döndüm.

“Dur oğlum, ne acelen var? Besmele çek bir, suyumuzu ayranımızı iç hele. Kimdir bu kızcağız?”

Gülümsedim. Öyle ki gözlerim dolmuştu. Herkese buğulu gözlerle bakıyordum. Adını zikretmeyeli, sıfatlarını bildiğim hatunumu çağırıştı sanki.

“Miray Erçe Boz!”

Birbirine bakan yüzlerin arkasına sığınmadan çıktığım köy kahvesinden uzaklaşıp telefonumda yazan adrese tekrar baktım. Son olarak bu köyün adı ve bir numara yazıyordu. On üç numara...

Etrafıma bakarak yukarı daha ileri giderken arkamdan koşan ve bana yetişmeyen çalışan on sekiz, on dokuz yaşlarındaki bir delikanlı soluk soluğa yanıma gelmişti. Onu fark eden birkaç insanda bizi izliyordu.

“Abi dur Allah aşkına, bu ne hız? Amma da koşturdun beni!”

Genç, dizlerini tutup nefesini toparlamaya çalışırken bana bakınca güneşten parlayan gözlerini kısılmıştı. Elini bir şapka misali gözlerine örtüp korundu.

“Abi ben galiba kimi aradığımı biliyorum.”

Beni beklemeden ve sorgulamadan yürüyen genci gözlerim takip ettiğinde afallamıştım. Ben onu takip etmeyince bir de fırça yemiştım.

“Hadi gelsene...”

Onu takip etmeye başladığımda ucu bucağı çiçeklerin eteğine serilmiş bir bahçeden geçiyorduk. Sarı, mavi, kırmızı, mor çiçekler ve daha birçok rengi ile etrafı boyuyordu. Birlikte gittiğimiz genç, varacağımız yere kadar konuşmama yemini etmişti gibiydi. Bugün bir başka dünyaya gözlerimi açmış gibiydim.

“Burası Sultan Hanım’ın çiftliği, onun hemen yanında Kır Çiçeği Ana Okulu var. Buradaki bütün çocuklar o okula gider. Abi sen Sultan Hanım’ın yeğeni Miray Hanım’dan bahsediyorsun sanırım. O buraya bundan yedi yıl kadar önce gelmişti. Sultan Hanım onunla yaşamaya başladığından beri ayrılmazlar. Sultan Hanım onun için okul yaptırdı. Bu ücretsiz okulu bütün çocuklar için açtılar. Bildiğim kadarıyla Miray Hanım istemiş.”

Kolunu tuttuğum delikanlı benden bir adım kadar uzaklıktaydı.

“Miray Hanım dediğin kişi nereden geliyormuş?”

Ya aradığım o değilse? Sultan Hanım, diyordu. Benim bildiğim kadarıyla böyle bir akrabası yoktu.

“Nasıl desem, ilk geldiğinde köyün hanımları onunla tanışmak isteyen kimseyle konuşmamış. Sonradan öğrendik ki doğuştan konuşamıyormuş. Zaten öyle kimseyle vakit geçirmezmiş; sadece

çocuklarla. Birkaç yıldır ince hastalıktan yatıyormuş da, bu okul işi olunca onu ayağa kaldırmış.”

“Köy kahvesinde neden tanımadılar peki?”

“Abi kimse Miray Hanım’ın medeni durumunu bilmiyordu ki. Ben tahmin ettim o olduğunu. Zaten bizim köyle bir tek Miray ismini Sultan Hanım’ın yeğeni taşıyor.”

Derin bir nefes aldığım da yoluma takılan bütün çakıl taşlarını birer birer atlamış gibiydim. Oydu değil işte benim kır çiçeğim... Adına mahlasıyla okul yapılmış bir çiçek... Oydu, başka kim bütün suskunluğunda bana bağıra bağıra giderdi. Oydu, benim karımdı.

Delikanlı, beni getirdiği bir ucu uçuruma bir ucu gökleri kucaklayan bu yerde bir ağacın ve bir kısım çitlerin ardından durdurdu.

“Abi ben döneyim. Babam bekler, kızmasın bana. Şu kenardan yolu takip et, zaten okulun önüne çıkıyorsun.”

Başımı salladım. Çantamdan çıkardığım bir miktar parayı cebine sıkıştırdım.

“Allah bahtını güzel etsin. Allah razı olsun...”

Bana gülümseyen yağız delikanlıyı uğurlayıp yoluma devam ettim. Az miktarda kalan yol kalbime atılan yumrukları ve nefesimin düzensizliğini beraberinde getiriyordu. Ben her adımda yanar olmuştum. Artık yol bitmiş, bir kenarın eşiğine kalan bu okulun önündeydim. Çocuklar vardı, cıvıltıları cihana yayılan. Kuşlar dostluk yapıyordu sanki bu minik seslere.

Koşan, oynayan ve uzandığı yerden bulutlara dokunan çocuklar... Salıncağın sonunda bulutlara ayaklarını değdiren, orada uçan, ellerine değen toprağa dünyanın bütün güzelliklerini aktaran, iki noktaya arşı sığdıran bu minik ruhlar...

Okulun içinde bir grup çocuk, etrafında toplandıkları minderin üzerinde bir öğretmenin hikâyelerini dinliyordu. İçeriden koşarak çıkan iki çocuğun cıvıltısı kulağıma doluyor, yönümü o tarafa çeviriyordu. Ardından koşan bir kadın; çocukları gökyüzüne kaldırıp kanatlanmasını bekleyen bir anne kuş gibi çocuklara âdeta uçmayı öğretiyordu. Minicik ama böyle bir güzellik yok... Minicik bedenine serilmiş elbisenin ardında kahkaha atarak kaçamak bakışlarında adımlarını takip eden tatlı mı tatlı bir kız... Saçlarını savuruyor ve kollarının arasından akıp giden rüzgârla dans ediyordu.

Kapının önündeydim oysaki. Bir perde vardı da ben mi görmüyordum? Herkes o kadar meşguldü ki ben fark edilmemiştim bile.

O sarı saçlarının arkasına düşen küçük kız, onu kovalamasını beklediği kişiye okulun içeri giren kapısında rastlayınca çığlık atarak yere yatmıştı. Öyle eğlenmiş ve öyle mutlulukla bütünleşmişti ki onun hislerinden pay almadan geçemedim. Yüzüme düşen buse ile kıza dalıp gitmiştim. Oysa gözüme rast gelecek olanı düşlemeliydim. Kollarını sallayarak uzaklaşmak istediği kişi, dizlerine varan saçlarını kulağının arkasına atan, bir avuç kırıntıları doldurup yollara teptiğim umudumun ta kendisiydi. Kızın yanına oturup gıdıklıyor ve okulu saran sesleri daha da çoşturuyordu.

Herkes ara ara onları izlerken ben sadece yoluna yüz tuttuğum cennetime bakıyordum. Bu nasıl bir özlemdi? Yüreğim dayanmadığında tutunduğum dış kapı bana kol kanat germişti. Öyle sevmiştim ki onu, gören gözlerim bir kez daha öğreniyordu sevmeyi.

Bir müddet sonra okul zili çaldığında bütün çocuklar mızımız birer kedi gibi koşuyordu. Bu hallerini yatıştıran öğretmenlerin aksine diğer çocuklardan biraz daha küçük olan bir kız çocuğuna yetişemeyen Miray, umutla onu yakalamaya çalışıyordu.

Fark edememişim. Okulu çevreleyen portakal ağaçlarının yeni patlamış çiçeklerinin kokusu etrafımı sarmıştı. Artık kimse yoktu bahçede. Miray ve o küçük kız çocuğu dışında. Neyse ki yakaladığı çocuğu kucığına aldığı anda dudaklarını sıkışmış ve yanaklarından öpmüştü. Kollarını sardığı kızın ardından gözleri önce dış kapıyı sonra da beni bulmuştu. Gözlerini alan güneşle gözlerini kapattığında kız çocuğunu kucığından indirip bir kez daha baktı. Çocuğa bakmadan işaret diliyle onu içeri gönderdiğinde bütünüyle bana dönmüştü. Takıldığı şey bir paragrafın başı gibiydi.

Miray saklandığı düşünden uyanmıştı. Yılların hezimetiyile eli yüzüne giden kır çiçeğim bir an çekinmişti. Yüzünden saçlarına kayan eli savurduğu her tel için bana hesap vermeye hazırlanıyor gibiydi. Ya da ben öyle sanıyordum bilemezdim...

Bir şeyler artık eksilmiş, yok olmuştu. O umduğum ve bıraktığım insan mıydı bilmiyordum. Fakat dünya susmuştu. Oysa dünya her gün suskundu bana. Susan bizdik. Susan etrafımızdaki bitkilerdi. Susan ağaçların fısıltısıydı.

“Sen...”

Başımı salladım. Buradaydım. Onun gözlerine uzaktan da olsa bakabiliyordum şimdi. Kalbimin her atışımı hissediyor, nefesimi düzene sokamıyordum.

“Sen, sen...”

Başımı tekrar salladım. Bu bütünü bir araya getirmenin vakti gelmişti. O benim diğer yarım değildi. O bendi! Benim tamım. Ben onunla yaşıyordum hayatı. Onun için de onunla yaşamalıydım. Çantam yere düştüğünde umursamadım. Gereken tek şey göğsümün üstüne yer eden defterdeydi. Son mektubumdaydı.

Bana doğru bir adım attığında tarifi imkânsız bir arzuyla ona yö-neldim ama aramıza dış kapı girmişti. Kapı bekçisi kapıyı aramızdan çektiğinde içeri girdim. Aramızda yarım metreden az bir mesafe vardı. Ellerini birleştirdi. İnanamıyor gibiydi. Gözleri gözlerimden ayrılmıyordu.

“Sen...”

Başımı tekrar ve tekrar salladım. Konuşmayı unutturmuştu bana. Yanaklarımdan süzülen yaşları gömleğime değene dek fark etmiyordum ya da çenemi sıkarak ağladığımı...

Ben ne yapmam gerektiğini kestiremiyordum. Ya iterse beni, diye çekip alamıyordum kollarımın arasına. İterse kalbim duracaktı gözlerinin önünde. Yapamazdım. Bakmaya kıyamadığım teninde gezdirdiğim bakışlarımı yüzüne değene kadar onun da ellerini sık-tığını ve incilerini döktüğünü görmemiştim.

Elim ceketimin içine kaydığında ona vermek için yılları dizdi-ğim defteri çıkarttım. Gözlerimden kayan bakışları ellerimi bulmuştu. Zamanında yazdığı defterini hemen tanımıştı. Kolumdan tuttuğunda bütün bedenim o tarafa akıyor gibiydi. Beni tutan elleri omuzuma ve oradan da beni bir un çuvalı gibi kendine çektiğinde kollarım bu hamlesini bekliyormuş gibi bedenini kucaklamıştım. O buradaydı. Yamacımda, tenimde, ruhum ruhuna değişiyordu. Boy-numdaki cılız ve incecik kolları bana sarılmaktan çok, tutunuyordu. Kollarıma hapsettiğim bedenini ta içime en derinlerime yerleştiri-yordum. İkimiz de yağmurları kıskandıracak kadar ağlıyorduk. Biz öylece buluşmuştuk işte. Öylece birbirimize dalmıştık.

Sabrın sonu selametmiş, ben vakti bilmeden yaşayan, küçük bir kız çocuğunun hayatına sefer yazılmış olan Çağan Boz... Bütününüle onunla ve onun için nefes alan o küçük oğlan çocuğu. İlk gördüğümde aklımı esir alan bu kız, şimdi kollarımda gözyaşı döküyor. Ruhumu gören gözlere şaşmamalı. Biliyordu, zira yere çarpmadan içine gömülen o inciler şimdi avucunda birikiyor, bense ellerimdeki bu cennetin anahtarını tutuyorum.

Soluduğum havaya karışırken ömrümden kaybolan yıllar geri gelmişti. Ondan kopamadığımda ellerimden kayıp düşen defteri umursamadım. Kollarımın altında kalan sıcaklığı her şeye değerd.

Miray burnunu çekerek benden ayrıldığında sol elim enseme gitmiş ve gülümsemiştim. Yerden kaldırdığı deftere bakarken gözleri yeneden beni bulmuştu. Yüzü kıpkırmızıydı. Defteri açacağı sırada elini tuttum. Nasıl başlamalı ki bu durumda? Zaman durmuştu. Ellerim yüzüne gittiğinde bana bakan gözlerinde bir kez daha kaybolmuş-tum. Alnımı alnına dayadığımda burnuma tazelenen kokusu çarp-mıştı. Gözlerimi kapattım. Ellerim hâlâ yüzündeydi. Bu geliyordu yapacaklarımın en başında; ona sıkıca tutunmak. Oysa ne payeler sıralamıştım. Onu bir çocuk gibi azarlamak bile gelmişti içimden. Ama şimdi bütün yıllar ardımda yok olmuştu. Düdü gördüğüm bu kadın. Benim saçlarımı kurutup gelirken dondurma isteyen o kadındı işte. Başını göğsüme yasladığımda kollarını belime dolamıştı.

Allah'ım, eğer bu bir rüya ise al canımı sakın uyandırma beni. Uyanmayı nasip etme, yoksa ben artık yaşamaktan ümidimi koparıp atardım. Kollarımdaydı, daha nasıl bir gerçeklik ya da olumsuzluk kalmıştı ki! Allah'ım, al canımı ama alma onu benden. Ben onunla savaşırım ama onsuz yapamam.

“Gerçeksın, değil mi?”

Otuzunu çoktan geçmiş, ağlayan koca bir adam hayal edin. Hah, işte o benim ve şu an şekeri yere düşürdüğü için ağlamış, annesine yine şeker aldirtmayı başarmış bir çocuk gibiydim. Öylece bahçenin ortasında ve bir aradaydık. Bir vakit sonra benimle bir ağacın altındaki banka doğru ilerledi.

Sakın yapma dediğimiz, kırdığı zamana kızdığımız, çekinen, hah-talarından korkan bir kız çocuğu gibi ifadesi ürkek ve uzaktı. En çok da uzak oluşu canımı yakmıştı.

“Nasilsın?”

Omuzlarını silkti. Öyleydi ya da böyleydi kim bilir? Nasıl da değişmişti. Yıllar ondan hiçbir şey kaybettirmese de farklı gelmişti.

“Hâlâ inanamıyorum buradasın, karşımdasın ...”

Ellerimi tutuyor, burnunu çeke çeke ağlıyor ve yüzüme bakarken gözlerini kaçırıyordu. Derin bir nefes aldım. Bir şelalenin dibine oturmuş, yeni fışkıran suyun serinliği burnumdan ciğerlerime yansıyor ve oradan da kalbimi buluyordu. O karnıma yerleşen kelebekler yok mu? Heyecanım arşın bütün meleklerini kışkandırırıldı. Bir elimle yüzünü eğdiği yerden kaldırdım.

“Ben bana bakmayasın diye onca yolu tepmedim. Ben yıllarımı, gözlerini benden esirgemen için yaşamadım Miray!”

Parlayan gözleriyle bana bakarak cevap verdi.

“Nasıl buldun beni?”

Dizine değen dizimi, elini tutan ellerimi çekip ona dönmüş bedenimi önüme alıp doğrulmuştum. Bu değildi umduğum. Arkama yaslandığımda kızmış mıydı? Yoksa istemiyor muydu artık beni? Ya gelmem ona zarar veriyorsa? Ya gönlünde kalmadıysam?

Aklıma gelen soruları bir kenara itip çattığı kaşlarının arasına bir fiske parmak vurup başını bir milim oynatarak gülümsedim.

“Unuttun mu? Ben avukatım.”

Tabii bu meziyeti yedi yıla yaydık arkadaş yapacak bir şey yok. Hatun becerikli çıktı, ne yapalım.

“Seni kırmak istemedim. Sadece adımlı, yani soyadımı kullanmadığım için diyorum. Bilgilerim olmadan beni nasıl buldun?”

“Miray, yedi yıl oldu ve bunu mu soruyorsun bana? Özlemedin mi hiç beni?”

Sağ elimi tutmuş ve elimi kalbinin üstüne götürmüştü. Tabiri zor bir çırpınıştı bu. Bir serçenin kalp atışlarından bile hızlıydı. Elimini ellerinin üstüne götürüp eğildi ve öptü. Şaşkınlığım dağları aşarken Miray’ın bana bakan gözlerinde kayboldum. Ona olan kızgınlığının geçmesi üç saliseyi bulmuyor ve gözlerine bakmam yetiyordu.

“Sana kızamıyorum bile. Bana baktığın her ana yıllarımı silip atıyorum.”

Başını sallayıp ellerini kendine çekerek konuşmaya başlamıştı.

“Özür dilerim, her şey için. Yapmak zorunda kaldıklarım için.”

Öyle hızlıydı ki içinden kopan kelimelere yetişemiyordum. Eli mi sıktı.

“Sana bunları yaşattığım için, hayatına girip bütünüyle seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

Elimi yüzüne götürdüm. Yanaklarını okşuyor ve teninde hissettiğim varlığını benimsiyordum. O şaşkın ve beklenmedikti.

“Sakin! Sakin bu cümleleri bir daha bir araya getirme...”

Derin bir nefes bıraktığımda devam etmiştim.

“Artık buldum seni. Hem artık kim ayırabilir bizi? Özür de dileme benden. Ben anlarım. Gittiğin yerleri bilirim. Güç olsa da bilirim. Aslına kulak veririm. Sen söyle bana şimdi, nasılsın?”

Yüzü genişlemişti. Bana gülen yüzünde, akan gözyaşlarıma engel olamadım. Allah’ım! Yanımdaydı ama ben ona doyamıyordum. Yanımdayken yetinemiyordum. Her zerresini özlemiştim onun.

“Yeniden doğmuş gibiyim.”

Gülümsedim. Ben gülünce o da güldü. Hareket etmeyi bırakan ellerine bakıyordu. Onu kendime çekip sarıldığımda saatlerce bırakmamış, mümkünmüş gibi yedi yılın yasını yaşatmışım. Bağırımdan çekilmeyen hâli beni onurlandırmıştı. Onca yıl rüzgara kavuşurken bütün acıları da beraberinde götürmüştü.

Sadece sarılmakla yetindiğim bu kadının varlığını hissederek güneşin batışını seyretmişim. Okulun çevresinde olduğumuz için herkes şaşkındı. Uzaktan bize bakanlar Miray’ın sakinliğinde uzaklaşıyorlardı. Kimsenin dokunmadığı bir yerdeydik.

Kararan havayla Miray benden ayrılacağı sırada elini bırakmadım. Bırakmadığım elinden beni kaldırmış, hiçbir ifadeye bürünmeden beni yanında götürmüştü. Az ileride okulun hemen yamacına düşen çiftlik evine geldiğimizde bir adam kapımızı açıp bizi selamlamıştı. Herkes normal ve beni tanıyormuş gibi davranıyordu. Bahçeden ilerleyip evin kapısına vardığımızda Miray kapıyı çaldı. İçerideki bir başka görevli kapıyı açmıştı.

Miray’da olan gözümü ayırmadan onu takip etmişim. Beni büyük salondan geçirip üst kata çıkardı. O kadar ona bakıyordum ki kimseyi bir daha görsem tanımazdım. Dikkatsiz bir adama dönüşmüşüm. Geniş bir holden geçerken kendi odası olduğunu düşündüğüm odaya girdiğimizde büyüklüğü göz alıyordu.

İçeride tam ortada bir yatak, perdenin ardına sığan balkon ve birkaç kapı sıralanıyordu. Duvarlar el yapımı tablolarla doluydu. Miray'dan kendimi aldığımda tablolara baktım. Her yerde, her fırsatında ben vardım. Ben bu odanın içine dolmuştum. Birçok çizim bütünüyle varlığını bağıyordu.

Beni balkona ilerletti, burası küçük bir bahçeydi. Her yanı çiçeklerle dolu ve çizim alanı olduğunu anladığım bir bölümdü. Beni minik bir saksının yanına götürdü ve dizlerinin üstünde eğildi. Ben de onunla eğildiğimde yeni filiz vermiş bitkiye baktım. O gülüyor ve bana bakıyordu.

“Bu bir portakal!”

Kalktı ve elinin ucuyla bana bir noktayı gösterdi. Elini takip ettiğimde bir meyvelik diyebilirim, birçok ağaç gözler önüne seriliyordu. Ona döndüğümde bana bakan gözleri yitip giden son parça güneşin ışığıyla parlıyordu. Kararan havaya rağmen görünen etrafı inceledim.

“Ben orada evlatlarımızı büyüttüm.”

Elimi yüzüne götürdüğüm Miray beden çekinmiyor, kaçmıyordu. Hani gelecek misafir için hazırlık yapmak gibi Miray bu anı biliyormuş, beni bulacağına eminmiş, benim ona ulaşacağım günün bugün olduğuna kesinmiş gibi davranınca şaşırılmak elde değildi.

Gözlerimin ucuna değen bu kadının alınına bir buse kondurup kollarımı onun bedenine doladım. Konuşmak değil de ona kavuşmama inanmam gerekiyordu. Hâlâ bir hayalin içinde olmaktan korkuyordum. Yorulmadığım bu anda o benden ayrılınca ona baktım. Beni içeri yeniden götürdüğünde bahçede birkaç insanın içeri kaçıştığını duyar olmuşum. Beni yatağa oturtup geri çekildi ve bir dolabı karıştırıp eline aldığı temiz havlularla yanıma geldi.

“Uzun yoldan geldin, istersen duş al. Ben sana bir şeyler hazırlayayım.”

Başımı salladım. Onu terslemek, kırmak gelmiyordu içimden. Nasıl olsa bundan sonra vakit vardı; uzun uzun konuşurduk.

Ayağa kalkıp bana gösterdiği yere ilerledim. Bir banyodan çok hammam gibi her yer mermerden olan bu banyo beni rahatlatmış ve soğuk suyuyla serinletmişti. Yanıma almayı unuttuğum kıyafetlerim, hatta çantamı yolun ortasına düşürmüştüm. Başımı sağa sola sallarken ne

kadar şaşkın olduğumu biliyordum. Bedenime sardığım havluyla dışarı çıktığımda yatağın kenarına koyulmuş kıyafetlerimi bulmak sevinmemi sağlamıştı. Sonuçta ilk andan rezil olmak istemezdim. Hemen giyindiğim kıyafetlerin ardında kapıyı çalmadan girilince kafamdaki havluyla üstümü giymediğim için örtünmeye kalkmışım ama Miray elindeki tepsiyle içeri gördüğünde çırpınmayı bırakmışım. Burada yaşayan insanlar beni merak etmiyor muydu? Burası Miray'a mı aitti acaba? Gerçi öyle bir şey olsa tak diye bulurdum onu ama neyse. Merakla beklediğim birisi vardı. Sultan Hanım ...

Tepsiyi odanın içinde ikili koltuğun arasına denk gelen masanın üstüne yerleştirmişti. Bana dönmüş, yanıma geliyordu. Miray, benim Miray'ım mıydı? Aklım almıyordu.

Elimdeki havluyu alıp beni yatağa oturttu. Saçlarımı kurutmaya başladığında gözlerimi kapattım. Bu anı yaşadığıma tam olarak bu şekilde yaşadığıma yemin edebilirdim ama şimdi yaşadığım bu anı anlatamazdım. Hayallerime mi yoksa rüyalarım mı girmişti bilmiyorum ama ben bu anı yaşamışım gibi bir hisse kapılmışım. Saçlarımdan geçip yüzüme baktığında elleri yüzüme kaymıştı. Alnıma düşen saçlarımı ayırıyor ve beni seçiyordu. Kenarda duran gömleğimi alıp kollarımdan geçirmemi sağladı. Bana bir anne şefkati gösteriyordu. Ben ona bakmazken başıma doladığı kolları ile onu kendime çekip yatağa oturttum. Zayıf bedeni kollarımın arasındayken yastıklardan birini başımın altına çektim. Onu incitmeden göğsüme yatırdım. Birlikte öyle derin uyumuşuz ki günlerce çekilen uykusuzluklara inattı bu uyku. Sevgisiz kaldığımız, yılları itelediğimiz bu uyku öyle derindi ki ... Elleri bana tutunuyordu.

Böyle uyanmamayı dilemek vardı. Ya duam tutar da uyanmazsam? Bir daha göremezdim onu. Ta ki kıyamet kopup yeniden doğana dek ... Ah ... Neler geçiyordu içimden? Buldun işte onu, rahatlasana be adam. Gözlerim açıldığında güneşin doldurduğu ışıklarla Miray'ın kollarımın arasında uyuyan bedenini görmek var ya; işte bu huzurdu. Huzur uçan kaçan değildi, oydu. Varlığıydı. Saçlarını yüzünden ayırıp gözlerinden öptüm. Bunca zaman sonra onu böyle hissetmek ruhumu doyuruyordu. İfadesinde biraz hoşluk ve nahoşluk belirtisi vardı. Kırpıştırdığı kirpikleri uyanışını destekliyor ve kollarıma hapis kalan bedenini çekmeye çalışıyordu.

“Kıpırdama...”

Hareket bile etmeden hemen durulmuştu. Gözleri benim yüzümü inceliyor, değişen ifadelerimi kovalıyordu.

“Bugünü nasip edene bin şükürler olsun.”

Başını göğsüme yaslayıp gözlerini kapattı. Kollarını belime sarıp bacaklarını kendine çekmişti. Öyle uyuyordu ki onu uyandırmaya kıyamıyordum. Öğlene kadar uzandığım yatak artık beni rahatsız edince kollarımı ayırdığım Miray’dan kopup elimi yüzümü yıkamaya banyoya geçtim. Aynadan kendime baktığımda sıska kalmış bedenime, itici gelen çökmüş suratıma acıyarak baktım. Öyle çelimsizdim ki kendime kızmadan edemedim. Gözlerimin altına yerleşmiş koyu halkalar artık beni yaşlı bile gösteriyordu kesin. On yaş daha yaşlıydım ruhen. Gömleğimi düzeltip içeri geçtim. Boş kalmış yatakla balkon kapısının açık kalan taraflarını gözledim ama bir kıpırtı yoktu. Balkona baktığımda ise kimse yoktu. Üstümdeki eşofman ve gömlekle hiç düşünememiştim, insanlar ne der diye ve öylece çıkmıştım. Bunu daha sonra kendimi ayıplarken düşünürdüm. Aşağı çıplak ayaklarım la indiğimde yaşı ileri bir kadın, elindeki toz beziyle masayı siliyordu. Beni görünce bedenimi baştan aşağı süzmüş ve gülümsemişti.

“Günaydın Çağan Bey.”

“Günaydın, ben Miray’ı bulamadım da?”

“O mutfaktır.”

“Peki mutfak ne tarafta?”

Bana gösterdiği ve ileride diyerek tarif ettiği tarafa ilerledim. Gerçekten büyük bir evdi ve birçok koridor vardı. Kendimi peri masallarındaki büyük şatoların gizemli hollerinde gibi hissetmişim. İlerisi dediği yer metrelerce uzaktı. Bu ev için kesinlikle bir tur rehberi şarttı. İnsan kaybolurdu bu evde.

Sonunda mutfağı bulmuştum ki gelen bu koku... Aman ya Rabbi! Elinde çırpma aletiyle etrafındaki kadınlara yön veren Miray, sessizliğinde hayatlar doğuruyordu.

Bensizliği iyi bellemişsin.

Sen bensizlikte bile varmışsın.

Sen bensiz bile yaşamışsın.

Omzumu yasladığım kapının eşiğinde beni gören kadınlar aralarında gülüşmeye başlayınca Miray onlara ve daha sonra bana bakmıştı. Elinde çırpmayı bıraktığı yumurtaları tezgâha koyup yanıma geldi. Elimden tuttuğu gibi beni mutfağın dışarı çıkan kapısından yemek masasının hazırlandığı bahçedeki alana götürdüğünde, dik-dörtgen masanın başköşedeki sandalyesine oturup beklemem için işaretler verdi. İçeri döndüğünde etrafıma bakındım.

Büyük bir arazi üstündeydik ve etrafta çeşit çeşit hayvanlar vardı. İnekler, keçiler, koyunlar, hindiler, tavuklar ve atlar; evet parlak ve güzel atlar... Başımı çevirdiğim tarafta birkaç kadın çalışan eğildikleri bahçenin meyve ve sebzelerini topluyordu. Miray, yanımda elindeki tabaklarla gelince ona döndüm. Servis yaptığı yemeğimi kendi elleriyle yaptığı belliydi.

Çeşit çeşit kahvaltılıklar ve birkaç çeşit meyve vardı. Birlikte kahvaltımızı yaptığımız bu masada sadece biz vardık. Bana dumanı üstünde bir kek servis edince badem kokusu etrafı sarmış ve içim bir hoş olmuştu. Sanki yıllar değil de ben gitmişim gibi. Hâlâ aynı lezzette olan bu kek yüzümdeki gülümsemeyi genişletmişti. Hiç konuşmadan, hiç söylenmeden hatta nedenler aramadan aynı günleri bir farklı şekilde yaşadığımız birkaç haftanın peşi sıra Miray'ı yeniden tanıdığım günlerde yüzüme renk getirdiği o güzel saatleri ardımızda bırakmıştık.

Şimdi saçları elimde dizime yatırdığım bu kadınla bir ağaç kavuğundaydım. Temiz hava bol oksijen dediğimiz bu sabahta bana bakan gözleri yorulduğunda onları kapatmış ve uykuya dalmıştı. Bu ne hoş bir sabahtı. Bu ne hoş bir yerd böyle. Aklıma gelen son mektubu kalbimi tırmalamıştı. Gittiği yerin bu kadar huzurlu bir sabah gibi koktuğunu bilsem durur muydum önünde? Öyle işte, aklım geçmişin takıntıları ve geleceğin yeniliklerindeydi. Ama en çok da içine dünyayı sığdırmış, ellerime çarpan sevgisinde kaldığım kadındaydı. Kanatlarım olsa da uçsam şimdi. Daha nasıl izah edebilirim sevgimi?

Parça parça açtığı gözleri beni bulduğunda doğrulmuş ve yamacıma oturup yanıma gelen bir köpek yavrusunu dizine yatırmıştı. O onu tanıyordu ve mazisi daha eskiydi belli ki. Bana bakınca çatık kaşlarının ortasına dokundu. Elleri ikimizin arasında sessizliğe kulak verdi.

“Neyin var?”

“Önemli bir şey değil.”

“Niçin bu kadar düşüncelisin?”

“Öyle, hâlâ içimdeki düşünceler yer ediyor ama sen bunlara her hareketinle bana cevap veriyorsun.”

“Nasıl yani?”

“Seni ne kadar seversem seveyim her gün yeni bir cahillikle uyanıyor, sana hep geç kalıyorum ve bu beni üzüyor. Ben yeniden tanıdığım hâllerine, bu duruşunla sana daha çok hayran kalıyorum.”

Anlamadığında dudaklarını büzünce yanaklarından ve yakalarından tuttuğum kır çiçeğimi kendime çektim.

“Ben her hareketine hasretken, içindeki bu bilmediğim cesur kadınla yeni tanışıyorum.”

Korkmayacağına inanarak ve hâlâ bakabildiğim gözlerinden aldığı cesaretle dudaklarımı alına değdirdim. Geri çekildiğimde gözleri kapalıydı. Dudaklarım yanaklarına değdiğinde bana tereddüt etmeden baktı.

“Sana cahilim ama bu kadını hayatımın her noktasına değışecek kadar seviyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. İfadesi çok tatlıydı. Benden uzaklaşacağı sırada bırakmadım. Göğsüme yatırdığımda kendimi ağaca yaslayıp ince ellerini tutup dudaklarımın götürdüm.

“Seni daha çok sevebilirim.”

Cevap vermek istiyordu ama izin vermedim. Zaten vakti geldiğinde ben susacaktım ve bütünüyle o konuşacaktı.

“En çok neye kırıldım biliyor musun?”

Başımı kaldırıp yüzüme baktı.

“En çok senin bensiz kalabilmene kırıldım.”

Başını salladığında kollarımın gevşemesini fırsat bilip benden ayrıldı.

“Hayır!”

Kaşlarımı kaldırdım. Konuşmanın vakti şimdi miydi? Doğru an ve doğru yer. Hazır mıydık birbirimize ve belki de üzölmeye?

“Hayır, Çağan. Ben sensiz yaşamadım!”

“Ne demek yaşamadım? Yedi yıldan fazla zamandır görmüyoruz birbirimizi.”

Yüzünü başka tarafa çevrilmişti. Neydi şimdi bu? Neden kaçırıyordu bakışlarını, ne demek istiyordu? Elimle yüzünü tuttuğumda bana bakamıyor, gözleri dolduğu için ara ara yukarı bakarak ağlamak istemiyordu. Elimi çektim. Bunları tekrar düşünüp üzülsene benim daha çok canım yanardı.

“İstersen bu konuları konuşmayabiliriz.”

Başını sağa ve sola salladı, ısrarla ellerini konuşturdu.

“Konuşmalıyız Çağan. Konuşmalı ve artık her şeyi öğrenmelisin.”

Kaşlarımı istemsiz çattığımda onu izliyordum. Çünkü o elleriyle konuşuyor, ben gözlerimle dinliyordum.

“O günden sonra günler nasıl geçti bilmiyorum ama Sultan Teyzem... Büyük babamın ikinci eşinden olan üvey teyzem beni buldu. Ben onu çocukluğumdan beri tanırım. O çok iyi kalpli ve sevecen bir kadındır. Hastanede kaldığım zamanlarda beni ziyarete gelirdi hep. Bana olanları duyduğunda vakit kaybetmeden beni alıp buraya getirdi. Aylarca bir doktor bu evde bizimle kaldı. Ben kendimi bulduğumda yaz gelmişti. Seni görmek, o günü ardında bıraktığımı sana duyurmak istedim ama sağlığım artık iyi değildi. Gücümün yetemediği bir hastalığa yakalanmıştım. İlaçlar, kemoterapi ve dökülen saçlarımla kendimi tanıyamıyordum. Beni öyle acınacak hâlde görmeni istemedim. Tedavim bittiğinde yıllar geçmişti. Arada evimizin önüne kadar geliyor ve seni uzaktan görmeye çalışıyordum ama bu bile beni mahvetti. Hep o günü tekrar ve tekrar yaşadım. Sonra bunu atlattım ve ardımda izler bıraktım; senin beni bulman için. Çünkü beni aradığını biliyordum. Bu köyün altında bir kasaba ve büyük bir şehir var. Orada soyadımı kullandım. Sana söyleyemedim ama ilk başta da bu yüzden sana beni nasıl buldun diye sormuştum.”

Kelimeler ve cümleler aklımda birleşirken sesimi çıkarmadım. Haklıydı onu yine onun sayesinde bulmuştum. Ya bunca zaman yaşadıkları... Onu yatak döşek görsem kaldırabilir miydim? Ya da o

bu acılara katlanırken ben yaşayabilir miydim?

“Peki beni yanına çağırılmayı hiç mi istemedin?”

“İstedim ama yapamadım, beni artık istememenden korktum.”

“Nasıl böyle düşünürsün Miray? Ben senin yolunda canımı vermeye razıyken nasıl olur da benden şüphe edersin?”

“Elimden bir şey gelmedi. Bak o okulu görüyor musun? Ya da burada etrafımızdaki her insanı? Onlar seni ezbere tanıyorlar. Onlar sayesinde ben sensizliğe sabır dedim. Çok korktum bir daha o kötü günleri hatırlarım diye ama şimdi yanımda ve benimlesin.”

“Peki şimdi daha iyi misin? Mutlu ve huzurlu musun?”

“Geldiğin güne kadar yaşadığım için nefes alıyordum. Ama sen geldin ya, ben yaşamak ve seninle bir saniye daha fazla birlikte kalmak için nefes alıyorum.”

“Ah, benim yüreğiyle dünyaları yıkan ama elinde beni yakıp kavuran yârim ...”

Gözyaşlarını silmek değil de yırtmak suretiyle yüzünden çekip alıyordu.

“Gel buraya. Senin yerin benim kalbimin yanı.”

Başını yasladığı yüreğimde içini aç aç ağıladı. Akşamı birlikte bu portakal ağacının altında geçirdik. Güneş batmaya yakın bir kız çocuğu yanımıza gelmiş ve oturmuştu. Bu kız çocuğu Miray’ı ilk gördüğümde peşinden koştuğu kız çocuğuydu.

“Ama Miyay abya ...”

Dudaklarını büzdü ve dizlerini serili kilimin üstüne getirip oturmuştu. Çok olsa dört yaşında olan bu kız başını Miray’ın dizine yaslamıştı. Miray saçlarını okşarken gözlerini kaçırmıyordu kızdan. Yüzünü ellerimle silince burnunu çekti.

“Seni çok özyedim Miyay abya.”

Başını kaldırıp onun elleriyle konuştuğunu bilen kız onu izledi.

“Bende seni çok özledim.” diyordu minicik bu sığa.

“Ama bu abi geydiğinden beyi böye. Abiye söyle seni özyedik.”

Bana dönen Miray gülüyor ve miniğin yüzünü ellerinin arasına alıyordu. Ellerini takip eden minik kız işaret dilini de öğrenmişti bu yaşta. Maşallah sana.

“Tamam arkadaşlarına söyle yarın geleceğim yanınıza.”

“Olley...”

Zıplayarak koşan kız diğerlerinin yanına giderek haber verdi. Bir sürü çocuk bir anda etrafımızı sarınca bize bakıp bakıp gülmeye başladılar. Sonra bir müddet Miray ablalarının yanında durup gittiler. Ben ise bu kadına bir kez daha âşık oluyordum. Ve tabii deli gibi kıskanıyordum. Bu yeni doğanların bu kadına hakları vardı ama ben yedi yıl boyunca sabır çekmiştim.

Neyse ki buna izin vermeyecektim bir daha.

“Çok güzeller, öyle değil mi?”

“Öyleler gerçekten.”

Aklıma gelen şeylerle aydınlandım.

“Biliyor musun; Ali ve Sıla'nın bir kızları oldu. Abimlerin ikinci çocukları bile kocaman oldu.”

“Biliyorum haber aldım.”

“Yani asayiş berkemal burada öyle mi?”

Başını sallayıp ve onaylamıştı. İyiydi ya, ben her acımı unutmaya hazırdım. Onun çektiği hastalıkları ve bensizlikle geçen yıllarını silmeye ve sanki şimdi doğmuş gibi yaşamaya hazırdım.

“Ne istiyorum biliyor musun?”

Kaşlarımı kaldırdım. Benden bir parça dondurmadan sonra ilk kez bir şey talep edecekti. Merakla yüzüne ve ellerine baktım.

“Yıllarca bu çocuklar benim hayata bağlanmamı sağladı. Birçoğunun bebekliğine ve büyümesine şahit oldum. Senin de bir çocuğa tutunmanı ve yeni sevgileri tatmanı istiyorum.”

Anlamamıştım. Benim de okulda çalışmamı mı istemişti? Ama ben ne anlardım okul öncesi öğretmenini olmaktan?

“Okulda öğretmenlik mi yapmalıyım yani?”

Kaşlarım kalkmış, şaşkın bir ördek gibi kalınca bana gülümseyerek bakmıştı. Başını sağa sola sallayıp ellerimi tutmuştu. Uzun uzun baktığı ellerimi incelemeyi bırakıp yüzüme döndü.

“Hayır senin baba olmanı çok istiyorum.”

Gözlerimi kırıştırdım. Ne diyordu bu kadın? Acaba bir yuvadan çocuk edinmekten mi bahsediyordu? Ya da okulda sahipsiz bir çocuk mu vardı?

“Burada çocuk yuvası nerede ki, gidelim istediğin zaman. Yoksa okulda mı var öyle bir çocuk?”

Okuldan tarafa döndüğümde elimini üstündeki ellerini yüzüme götürdü.

“Hayır, senin ve benim çocuğumuz.”

Gözlerim kalakaldığında bir kız çocuğu değil de gerçek bir kadının yüreği oturuyordu karşımda. Ellerini kalbimin üstüne getirip gözlerime baktı.

“Senin gibi bir adamın, evlatları olmalı!”

Hâlâ konuşamıyordum. Ellerim dizlerine düşene kadar kendimi topladım. Benim kır çiçeğim. Cennetimin bahçesi. Yüreğine beni sığdırmış yârim ...

“Sen gerçekten mi diyorsun?”

Başımı utanarak salladığında gülümsemiştim. Kolunu tutup kendime çektiğimde kollarımın arasındaki hâlâ cesur bir kız çocuğuydu. Hiç bitmesin bu cesaretin. Allah’ım sana ne kadar şükretsem az. Bana bu sevinci yaşattığın için... Her şey senden muhakkak ki... Her umut, her yaşam ve her kapı... Yüzlerce kapı kapanmış ama sen binlerce güzelliği aralamışsın bana. Çok şükür Allah’ım!

Miray’la okul ve ev arası birlikte vakit geçiriyor ve bütünüyle ayrılmıyorduk. Tabii burada kaldığım bir ayın ardından büyük teyzesi Sultan Hanım sonunda gelmiş ve onunla da bizzat tanışmıştık. Bana bütünüyle olan her şeyi anlatmıştı. Miray’ı nasıl bulduğunu, hastalığını, çaresizliğini görmemi istemediklerini ve şimdiki hayatının onu mutlu ettiğini ...

Ben de onu buradan koparmamak için bütün hayatımı buraya kaydırmıştım. Bütün işimi köyün bu güzel evine getirmiş, bazen şehirdeki sıkıntılarda bazen de gelişen olayların mahkeme sonucuna yardım ediyordum. Kendimce bir yol bulmuştum.

Miray’ın teyzesi Sultan Hanım, aynı zamanda ticaretle uğraşan, yaşına rağmen genç gösteren hoş bir kadındı. Bizim kavuşmamıza en çok sevinen oydu. Onun avukatlığını ve şirketinin davalarını ben yürütmeye başlamıştım. Çok değil, haftada iki üç gün belli saatlerde işlerimi bitiriyor ve geri geliyordum. İşimin çoğunu bu evde götürüyordum. Asistanım gerekenleri hazırlıyor, bana da dosya kontrolleri ve gerisi kalıyordu.

Öyle böyle günleri ve ayları ardımıza bırakmış ve kır çiçeğimin okuldan döndüğü bir sabah, huysuz ve huzursuz başını tutarak yanıma

oturunca ona dönüp baktım. Elimi alınaya götürdüğümde ateşi olduğunu fark edince yerinden kaldırıp gerisini geriye yatağa taşıdım.

“Çağan ben iyiyim.”

“İtiraz istemiyorum, bugün okula gitmek yok. Hem ateşin var.”

Yardımcıların birisi yanında ateş düşürücü ve su getirdi . Önce yemesi gereken yemekleri istemeyerek baktığında ağzını açmıyor, yemekten kaçıyor.

“Sen bu yemekleri yemezsen minikleri toplar, bakın öğretmeniniz hiç söz dinlemiyor siz de onu dinlemeyin derim.”

Kaşlarını kaldırıp kirpiklerini kırıştırdı. Hiç tereddüt etmeden yediği yemeğini gülerek yemesine yardım ediyordum. O ise az da olsa somurtuyor, gönülsüz yiyordu. İlacını içtiğinde yastığına başını koyup uyumuştı. Ben bir an olsun onun başından ayrılmamıştım. Telefonum çalınca alıp balkona çıktım. Arayan en tabii dostum Ali’ydi.

“Kardeşim, nasılsın iyi misin?”

“İyiyim kardeşim, seni sormalı. Yeğenim İkra nasıl, Aslı kardeşim nasıl?”

“İyiler elhamdülillah. Ya biz sana sormadan bir şey yaptık.”

“Hayırdır inşallah?”

“Bir aşağıya gelersen görürsün, bu delikanlı beni kapıda tuttu.”

“Oğlum ne aşağısı, ben Miray’ın teyzesinde kalıyorum ya.”

“Arkadaş bu eve de ev denmez hani, kapıdan bile izinle giriliyor.”

“Sen burada mısın?”

“Hâlâ telefonla mı konuşacağız kardeşim?”

Telefonu kapatıp aşağı indim. Bahçedeki bekleme alanını arayıp kapıyı açmasını istedim. Kapı açılınca ben de dışarı çıktım. Ali ve kucagında bebeğiyle gelen Aslı bize sürpriz yapmışlardı.

“Kardeşim!”

Sıkıca sarıldığım Ali’yle hasret giderirken Aslı hâlimize gülümseyordu. Beni kendinden ayırıp şöyle dikkatle süzdü. Omuzlarımdan tuttu ve silkeledi.

“Kardeşim nasıl da değişmişsin! Yüzüne gözüne kan gelmiş. Rengi yerine gelmiş, değil mi Aslı?”

“Öyle doğrusu, nasılsın Çağan?”

“Hoş geldin Aslı, iyiyim şükür sen nasılsın?”

“İyiyim ve bu mızımızla uğraşıyorum.”

Ali kızını kucağına alınca uyanmıştı. Ağlamaya başlayınca bana bakıp homurdandı.

“Allah sana da bir kız evlat nasip etsin kardeşim. Bak nasıl da babasına naz yapıyor.”

“Âmin kardeşim, Allah nasip ederse neden olmasın?”

Bana verdiği kızını kucağıma aldım. Minicik ellerini yüzüme tutunca güldük.

“Hadi içeri geçelim, yemek yeriz. Ayakta kaldık.”

İçeri giderken Ali, evin görünüşüne hayranlığımı dile getirmişti.

“Kardeşim, bu çiftlik kaçılası bir yermiş gerçekten!”

Kaşlarını çatıp kızdım ona. Zorla bulmuştuk zaten Miray’ı, bir de espri yapıyordu. Salona geçtiğimizde yazın son günlerinin verdiği güzel bir hava sarmıştı etrafımızı. Ali’nin biricik kızı bana bakıp gülüyordu.

“Bak görüyor musun? Amcaya gül, babaya naz.”

Birlikte güldüğümüz minik cimcimemle babasına bakıp muzipçe gülüyorduk. Masayı hazırlatıp yemek yedik. Sultan Hanım yurt dışında bir gezideydi; bundan dolayı onunla tanışmamışlardı. Bir gün onunla da tanışmasını istiyordum Ali’nin. Birlikte vakit geçerken bir ara Miray’ı kontrol ettiğimde uyuyordu hâlâ ama ateşi düşmemişti. Biraz öksürünce kaldırıp ılık bir duş aldırıp ama ayakta uyuyordu. Baktım olmuyor, doktora götürecektim. Üzerini giydirirken biraz kendine gelmişti. İkinci sıcağı vurmuştu etrafa. Bana yarım açtığı gözüyle ağlamaklı bakınca ona sarıldım. Onu yatırdığım yatağın yastığını düzeltip uzanmasını sağladım.

“Biliyor musun, Ali ve Aslı geldi. Bir de minik kızları İkra. Bir an önce iyileşmelisin yoksa bu minik arkadaş giderse üzülürsün seve-medim diye.”

Dudaklarını büzdü. Çalışan ablalarımızdan birisi bir tepsi içinde çorba ve ilaç getirdi. Çorbasını içirip ilaçla yeniden uykuya daldı. Bir sonraki güne kalan bekleyişimizle Ali ve Aslı’yı misafir odasına uğurladık. Bir sonraki gün yarım bir uyku ile Miray’ın başında

beklemiştim. Miray gözlerini açtığında kendisini toparlamıştı ama yine de biraz yorgunluk vardı üstünde.

“İyi misin kır çiçeğim?”

Başımı salladı, öyle bakan gözlere can dayanmazdı.

“Biraz midem bulanıyor sadece.”

“Sabah kahvaltısı yaparız; hem Aslı seni çok özlemiş, aşağıda bekliyorlar.”

Onun kalkmasına yardım edip elini yüzünü yıkadık. Üstünü değiştirdiğinde aşağı indik. Yaz sonu olmasına rağmen Miray’a uzun kollu kazak giydirmiştim. Miray, Aslı’yı ve Ali’yi görünce yüzü gülmüştü. Hele ki aman ya Rabbi, bebeği bir tutuşu var ki nasıl yakışıyordu eline.

“Miray, seni gördüğümüze çok sevindik. Ne kadar uzun zaman oldu kardeşim.”

“Ben de sizi çok özlemişim. Nasılsınız?”

“İyiyiz canım. Her şey bıraktığın gibi. Çağan’a ne iyi bakmışsın, bize haber verip yola çıktığında çok zayıftı ama şimdi iyi gördük ikinizi de.”

“Teşekkür ederim. Allah analı babalı büyütsün kızınız gerçekten dünya tatlısı.”

“Sağ ol canım, inşallah ikincisinin doğumunda yanında olursun.”

Ali’yle bakıştığımızda Miray ve Aslı arasındaki diyalogdan kopmuşum.

“Ali...”

“Yaa ... Kardeşim yine amca oluyorsun!”

Biz oturduğumuz yerden kalkıp birbirimize sarılınca Aslı ve Miray da sarılmışlardı. Cimcime yeğenimiz hâlâ derin uykusundaydı. Sevincimiz ve sohbetimizle yemeğe geçip bir şeyler yemiştik. Sohbet koyuydu ama bir gözümü Miray’dan ayırmıyordum.

Hâlâ biraz hâlsiz olan Miray, ilaç içecek kadar yediği için karnını tutuyordu. Ne olmuştu da birden hastalanmıştı böylesine? Miray da bize katılmak için ısrar edince kırmayıp onunla birlikte Ali ve Aslı’yı evin etrafında tur atıyorduk. Geniş çiftliği gezerken Aslı atları gördüğünde binmek istemiş ama Ali buna izin vermemişti.

Allah korusun, yere düşerse bebeğine zarar gelebilirdi. Sonuçta hamileydi, ne olur ne olmaz dikkat etmek gerekti.

Birlikte çay içtiğimiz meyve ağaçlarının altında otururken Miray, yeğenimizle oyun oynamak için sandalyeden yere serilmiş halıya eğilecekti ki sendelemişti. Eli halıyla buluşunca ayağa kalktım. Gözleri kapanıp da bayılmasından korktuğum o anı unutmak istiyordum. Ona bakan gözlerim dehşete düşmüş ve hemen kucağıma aldığım Miray'ı en yakın hastaneye götürmek için arabaya binmiştik. Telaşım barizdi. Ali benim tarifimle ilerliyordu.

Kısa zamanda ulaştığımız hastanede sedyeye yatırdığım Miray gözümün önünde bir odaya girip öylece kalakalmamı sağlamıştı. Dizlerim tutmayınca Ali omuzlarımdan tutup beni bir sandalyeye oturttu. Ne olmuştu? Çok mu hastaydı? Yoksa hastalığı mı nüks etmişti? Evhamlı hâlîm beni esir alıp zulme başladığında Ali'nin nasihatleri bile fayda vermiyordu. Miray'ın ateşi vardı, biraz da öksürmüştü. Neydi bu şimdi? İlaç vermiştim. Sabah iyiydi. Aslı da aramızdan yetişmiş, Ali'nin yanına oturmuştu. Sabırla beklediğimiz kapının ardından çıkan doktor elindeki dosyayı kapattı.

“Nesi var doktor bey?”

Kaygıyla çıkan sesim etrafımızdaki insanlar dahil doktor beyin de dikkatini çekmiş ve ona bakan gözlerim çaresiz kalan bu kula kince bakmayı seçmişti.

“Merak etmeyin. Ateşi vardı, tetkik yaptık şimdi biraz daha iyi. Normalde daha hızlı sonuçlar alırız ama tabii ki bu durumda olan bir hasta için ilaç vermemiz mümkün değil.”

“Ne demek bu durumdaki olan bir hasta? Nesi var ki eşimin?”

Allah'ım bilmediğim bir hastalığı daha mı vardı? Korktuğum başıma mı gelmişti?

“Hayır, şimdiki hastalığından bahsetmiyorum beyefendi. Eşinizin gebeliğini riske atacaktır bir ilaç vermek doğru olmayacağı için bu süreçte...”

Durdurduğum doktor, sözünü kesince afallamıştı. Ben ise yanlış duyduğum sözleri doğrulamalıydım. Ağzından çıkanı kulağı duymuş muydu? Neyin nesinden bahsediyordu böyle?

“Ne... Ne dediniz?”

“Riske atmamamız gerektiği için ağır ilaç kullanamıyoruz Çağan Bey.”

“Hayır, ondan önce gebe mi dediniz?”

“Evet eşiniz hamile, bilmiyor muydunuz?”

Başımı sağa sola salladığımda aklım uçup gitmişti. Şaşkınlıkla Ali’ye döndüğümde benimle paylaştığı mutluluğu, omuzlarımdan tutup beni kendine çekerek sarılmasıyla belli ediyordu.

“Hayırlı olsun kardeşim!”

Ali’nin bu kısa sözcüğü beni sarsmış ve kendime getirmişti.

“Ali ben baba mı oluyorum?”

Başını sallayan Ali, bana gözlerinin içini parlatarak bakmıştı.

“Allah’ım ...”

Nidamı duydunuz mu arkadaş? Hastane inliyor çığlıklarıyla. Sevincim doktoru kucaklıyor. Feryat eden kolları benden kopup da gidiyor...

Miray müdahale odasından alınıp normal odaya geçtiğinde Ali ve Aslı tek başıma girmemde ısrarcı oldular. İçeri girdiğimde hâlâ gözleri kapalı hâlde uyuyan Miray’ın sol tarafına geçip oturdum. Elini tuttuğumda kendine gelen karım gözlerimin dolduğunu görünce afallamış ve kaşlarını çatmıştı. Bir an kendini toparlayıp doğrulmaya çalışmıştı ama ben buna izin vermemişim.

“Uzan bakayım, daha tam iyileşmedin.”

“Neden gözlerin kırmızı?”

“Senin yüzünden!”

“Neden ki çok mu hastayım?”

“Evet hem de çok...”

Yatağını doğrultup dikleştirdim. Gözleri dolunca gülümsemiştim.

“Doktor dedi ki bu kıza niye iyi bakmıyorsun? Hemen hasta olmuş da gelmiş buraya.”

“Ama ben kendimi iyi hissediyorum.”

“Gerçekten iyi misin?”

“Evet hatta koşacak kadar iyiyim. Okula gidelim, gör bak nasıl koşuyorum.”

Konuşmayı kesmiş ve elini yüzüme götürmüştü. Hâlimden korkmuş gibiydi. Ellerini yanına indirmiş ve içindekileri döker gibi ellerini hareket ettirdi.

“Gerçekten kötü mü durumum?”

“Hayır, sadece beni dinlemediğin için öyle söyledim. Neden güzelce bakmıyorsun kendine? Bak hemen güçsüz düştün.”

“Sen bakıyorsun ya bana.”

Gözlerimi kıstım. Nasıl da bana atmıştı pası.

“Öğlene doğru çıkarız inşallah, serumun bitsin.”

Öylece yanında oturup gülümsüyor, gözümün kaydığı karnına elimi götürüyordum. Miray bana bakıp ne yaptığımı anlamaya çalışıyordu.

“Midem daha iyi merak etme.”

“Miden mi?”

Doktor ona söylememişti öyle değil mi? Ben Miray’a bebeğimiz olacağını söylemeyi unutmuştum.

“Sana bir şey diyeceğim ama çok fazla heyecanlanmak ve kendini yormak yok!”

“Ne oldu, doktor mu bir şey dedi? Yoksa eski hastalığım mı nükssetmiş?”

“Allah korusun, yok öyle bir şey ama sen duyacakların için söz ver. Heyecanlanmak yok.”

“Söz Çağan.”

Ellerini tutup karnına yerleştirdim. Ellerimi üstüne koyup gözlerine baktım. Bana anlam veremeyerek bakıyordu.

“Bir bebeğimiz olacak kır çiçeğim.”

Gözleri şaşkın ve anlamsızdı. Önce bana, sonra karnına bakmıştı. Gerçekten mi, der gibiydi.

“Cennetimin bahçesi... Bana bu sevinci, bu mutluluğu yaşattığın için Allah senden razı olsun.”

Kendine gelmesi için elini tuttuğumda bir süre duruldu. Gözleri dolup da ağladığında onunla ilk kez sevinçten ağlıyorduk. İnsan sevinçten bile ağlayabiliyordu. Ağlamak bereketliydi öyleyse.

“Bizim bir bebeğimiz mi olacak?”

Başımı sallayıp ona bakan gözlerimle bu huzuru anlatmak çok zor. Her şey hislerde saklamıştı sanki. Ben Miray'ın yıllarca yolunu gözlemiştim. Şimdi bir dokuz ay da bebeğimizi beklerdim.

* * *

Onu hastaneden çıkardığımda bir kuş gibi ayaklarını yere değdirmedığım günlerimiz akıp gitmişti. Ayrıca Ali ve Aslı yaşadığımız bu köye âşık olmuşlar ve o kadar sevmişlerdi ki bu topraklara taşınma kararı almışlardı. Bize daha yakın olmak isteyen Ali ve Aslı'nın bu hareketiyle havalara uçmuştuk.

Alilerin buraya taşınma kararı, bulduğumuz yeni evlerine yerleşme süreci, işler, güçler derken Miray'ın zorlu geçen birkaç ayından sonra sonunda bebeğimiz büyümüş ve kır çiçeğimin karnı iyice belirginleşmişti.

Cinsiyetini öğrenmek için gittiğimiz hastanede bir kız babası olacağımı öğrenmiştim. Ali ve Aslı'nın da bir kızı daha olacak; bir ay farkla doğacak ama kardeş gibi büyüyeceklerdi. Tıpkı kardeşim Ali ve ben gibi...

Miray'la eve geldiğimizde kızımızla içten içe konuşuyor ve ona öğütler verdiğini biliyordum.

“Ne yapıyormuş bakayım benim karım?”

Elimi tutup hareket eden kızımızı hissetmem için karnına yerleştirmişti. Hareketlerini hissetmemle titremiştim. İlk kez böyle bir duyguya şahitlik ediyordum.

“Miray, hareket ediyor!”

Başımı sallamış, gözlerini hemen doldurmuştu.

“Ağlama kır çiçeği, sonra çok kızarım bak.”

Hemen elinin tersiyle yüzünü silmişti. Ona kıyamadığımı biliyordu. Onun ağlamasına dayanamıyordum.

“Kızımızın adını ne koyacağız?”

Gülümsedim. Bugün sabah namazından sonra okuduğum Kur'an-ı Kerim'de, Rahman Suresi'nde geçen Efnan ismi aklıma yer etmişti. Anlamı ve lafzı çok hoştu ve eğer Miray da severse koyardık kızımıza bu ismi.

“Aslında ben bir isim düşünüyorum ama sen de beğenirsen koyarız.”

“Nedir peki?”

“Efnan, ‘Cennetin güzel ağaçları ve cennetin güzel gözlü kızı’ anlamına geliyor. Hem Kur’an’da geçiyor; Rahman suresi 48. Ayetinde. Bugün okuyordum ya hani, orada içime doğdu sanki. Sence de bizim gibi bir çifte böyle hayırlı bir evlat ismi yakışmaz mı?”

“Yakışır elbet. Seninle her şey güzelleşir.”

Ona ve kızıma sıkı sıkı sarıldım. Biz gerçekten kocaman bir aile olmuştuk. Yolunu beklediğimiz evlatlarımız ve birlikte geçecek vaatlerimiz vardı. Daha insan şu yalan dünyada ne isterdi?

Ben bu yalan dünyadan gelip geçiyordum. Bunlar da benim yoldaşlarım. Allah hayırlı evlatlar, hayırlı anne baba nasip etsin herkese. Eşinizi ve yoldaşınızı hayırlı kılsın. Hayırlı olanı önünüze çıkarsın. Çıkardığını da gönlünüzde hoş eylesin...

Bir oğlan çocuğu vardı. Altın saçlı biçarenin yoluna revan oldu derler belki bir gün. Ben de bir sabah vakti kızlarımı ve oğullarımı kucaklarım hayırlısıyla. Allah’a emanet...

Yıllar sonra...

Etekleri savrula savrula koşan minik ayakları yorulmamıştı benim bebeğimin. Eğer ki bu kadar çok koşmaya devam ederse bana uyku yoktu bu gece. Bütün akşam dönüp duracak, kollarımın arasında çırpınmaktan geri kalmayacaktı. Gerçi onun huzuruna kendi uykumu feda ederdim ya neyse.

“Efnan kızım, yavaş koşar mısın babacım?”

Ardından bıraktığı kahkahalar, rüzgârın çarptığı ahenkte bana ulaşan sesinin tınısıyla beni ruh aleminin en iyi babası kıvamına getiriyordu. Onun minik ayaklarının çarptığı her zerrede ben kocaman bir adam oluyordum.

“Efnan gel kızım, bak meyve suyun hazır. İçersen sana bir kez daha sevdiğin o güzel hikâyelerden anlatacağım, söz veriyorum.”

Atların yanına gitmekteyken vazgeçip bana döndüğünde sözlerime karşı koşarak yamacıma geldiğinde dizlerime oturan benim iki çift gözüm, parlayan yüzüyle bana bakıyordu.

“Anlat babacım, dinliyorum.”

Gülümsememin ardından bardağını eline verip onu omuzlarından tutarak bakışlarını bahçeden tarafa çevirdiğimde kucağımda hafifçe eğik oturtup ona sıkıca sarılmıştım.

“En son, koşan güzel kır çiçeğinde kalmıştık öyle değil mi?”

“Hayır baba, en son kır çiçeği ve minik kelebeği buluşuyordu.”

“Doğru söylüyorsun...”

Ona anlattığım masalı dinlerken bana dönüyor ve mimiklerimi âdeta ezberliyordu. Gözlerinde hatır saydığım kişinin adı yazıyordu sanki.

“Peki kır çiçeği, yaz sonunda solduğunda kelebek ne yapmış baba?”

“Her ikisi de bir sonraki baharın gelişini dilemişler ve yeniden kavuşmayı istemişler.”

“Baba, sen ve annem de böyle mi ayrıldınız ve sonraki bir baharda birleştiniz?”

“Evet güzel kızım. Bir sonraki baharın gelişi bizi birleştirdi ve annemle tam olarak bu okulun bahçesinde kavuştuk.”

“Baba, annem çok güzeldi değil mi?”

“Hem de arşın bütün güzelliklerini kısıktırarak kadar güzel.”

“Peki ben de onun kadar güzel miyim?”

Onun altın sarısı saçlarını izledim. Gözleri, yumuşak ellerini ve dahi bütünüyle annesinin aynısıydı. Bütünüyle onun varlığını doğurmuştu bana.

“Sen annenin bir parçası gibi onun kadar çok güzelsin kızım.”

“Sen annemi ne zaman tanıydın baba?”

“Ben onu bir ikinci vakti senin gibi parlayan saçlarıyla tanıdım. Sonra bir portakal ağacının eşliğinde bizzat tanışmak nasip oldu.”

Kaşlarını kaldırdı önce, sonra parmağını dudağının yanında duraklatıp etrafı süzdü. Anlam verdiği şeyler o küçük aklını tasdikliyordu. Gözleriyle beni bulmuştu biricğim.

“Neye takıldın bir tanem?”

“Ben de bütün bu ağaçları neden bu kadar seviyorsun merak ediyordum. Annem söylemiyordu ama sen deyince anlamış oldum.”

Gülümsediğimde çiftliğin dışına çıkarak kızımınla birlikte el ele yürüyorduk. Kızlarda koşturan kızımı takip ederken tüm lütuflarımın

karşılığı olan kadınım la karşılaştık. Efnan annesini gördüğünde sabırsızca ona koşmuş ve Miray’da kocaman açtığı kollarıyla onu karşlamıştı. Birbirine kavuşan anne kızı izlerken tebessüm ediyordum. Miray kızını etrafında döndürürken Efnan’ın ayakları bulutlara değiyordu. Miray’ın tebessümü, Efnan’ın kahkahasıyla onlara yaklaşıyordum. Kızımız annesine parlayan gözleriyle bakıyordu.

Onlara dalıp giden hâlimden uzaklaştığımda yanlarına varır varmak ikisini birden kucakladım. Kızım kucağımda, karım kollarımın arasında evimize doğru ilerliyorduk. Onların huzur bulduğu, ayak bastığı her yer benim yuvamdı.

Ağlayarak bize doğru gelen Eymen, annesini gördüğünde daha da ağlamaya başlamıştı. Miray, verandanın hemen altında oğlumuzu kucağına alıp battaniyesine de sıkıca sardığı paşasını yanına katıp yanımıza gelmişti.

“Oğlum, neden anneni üzüyorsun?”

Kucağıma aldığı Eymen hemen susmuş, ablasının saçlarına tutunup onunla oynamaya çalışıyordu. Efnan saçının çekiştirilmesinden hiç hoşlanmazdı. Onları oturduğum kilimin üstüne bıraktığımda Miray’ın da yanıma oturmasını sağlamıştım. Eymen ablasını görünce sadece saçlarını tutuyordu. Efnan izin vermek istemeyince ağlıyor, bununla birlikte Efnan hemen kardeşinin dizine yatıyordu. Eymen bu hareketine âşıkta ablasının. Ona izin veriyor, kardeşiyile daha çok bağ kuruyordu benim güzel kızım.

“Şunların hâline bir bak Miray...”

Gözleri parlayan bu kadın iki evlat babası olmamı sağlamıştı. Ona minnettardım. Alın yazımın bana bahşedildiği güne şükrediyordum.

“Onlar aynı senin gibiler Çağan. Baksana, tıpkı senin gibi saçlarıyla oynuyor ablasının. Eymen geceleri saçlarımı tutmazsa uyumuyor. Senin baktığın gecelerde bile seni uyutup yanıma geliyor oğlumuz. Efnan tıpkı senin gibi zeki ve bize pek düşkün. Çok güzel evlatlarımız var şükürler olsun...”

Ona bakan gözlerimde ve gözlerinde gördüğüm kendime baktım. Evlatlarımız benim yanımda annesine, Miray’ın gözlerinde bana benziyorlardı. Biz çok savaştığımız. Çok badire atlatmıştık.

Bunların yanında bu dünyaya ikimizin parçası olan güzel evlatlar bırakmıştık.

Kötülükler artık geride kalmıştı. Artık bir tek huzur vardı, büsbütün şükürler... Allah'a ne kadar şükretsek azdı. Ailem gibi dostlarım, yakınlarım da yanımdaydı. Kır çiçeğim gözlerimin içine bakarak ellerime küçük bir kâğıt bıraktığında katlı olarak bana sunduğu notunu açtım. Ne yazmıştı içine hoş gelen kim bilebilir? Açıp görmeli...

“Benim iki çift sözüm, yegâne sesim. Seni o kadar çok seviyorum ki her gün bir kez daha uyanabilmek ve seninle birlikte evlatlarımızı büyütebilmek için dua ediyorum. İyi ki o tohum o evin köklerine düştü de seni bana nasip etti Allah. Bugün benim doğum günüm. Ama benim en büyük hediyem sen ve evlatlarımsınız. Sizi çok seviyorum. İyi ki beni bulmuşsun, iyi ki yanımdasın...”

Biz kendi göbeğini kendimiz kesmiş, hayatlarımızı Allah'ın izin verdiği yönden çizip şekillendirmiş, iki güzel evlat yetiştirmek için hayatını idame ettiren kullarız. Benim tek temennim saçlarına hayatımı sığdırdığım bu güzel kadının ömrünü ömrüme katmaktı. Yaptım da! Her zaman “iyi ki o” diyeceğim bir sevgiye kavuştum ben... Dizlerime bıraktığı evlatlarımın ve bir kır çiçeğinin sevgisiyle mazhar oldum. Allah hepimize, ümmeti Muhammed'e (sav) şükretmeyi nasip etsin. Dualarınız daim ve hayırla olsun. İnancınızı, sevginizi hiçbir zaman kaybetmeyin. O (cc) ki istediğiniz her şeyi bahşeder. Sabırla ve selamete kalın...

Miray'ın son mektubu...

Umarım siz de benim gibi Çağan'ın sabırla beklediği, bir umut okur diye kaleme aldığı o mektupları Miray okuduğunda verdiği tepkileri merak etmişsinizdir. Okyanusun derinliklerine dalan bir kadın hayal edin. Öyle hüznü ve kederle okundu ki o satırlar kaybedilen zaman tekrar ve tekrar anımsandı o sayfalarda. Hiçbir şey değildi belki. Yalnız bir adamın umudu serpilmişti mürekkepten.

Ayrılık kokuyor her yer. Son kez kaleme alıyor hatıratını. Bir kadının, bir annenin ve bir kız çocuğunun sevgiyle dolduğu hayatının bütün derslerinden çıkardığı sonuçlar yatıyor...

Sevmek sendir. Ey yüzüne yollar çizdiğim adam. Günlerimle birlikte bütün zamanım senindi. Senin satırların ve aramıza koyduğum ömür sıkıntısının tümü bitti gitti.

Kaybolduğumuz kederlerin ardına sığınmaktan kaçınıyoruz seninle. Kim senin varlığından daha geniş bir bahçe sunabilir bana? Kim senin kadar kıymetinde sarmalar? Bu gönül onca şeyin yükünü taşıdı da diller yüz çevirdi bendenize. Bir tohum filizlendi, sonsuz bir ışık aralandı. Ruhumu kanatanların aksine bana merhem olmayı seçen kalbine minnettarım sevgilim.

Her şeyi seninle öğrendiğim zamanlarımı özlüyorum. Kıyame-tin kopmadığı, ayrılık girmediği ve seninle bir arada olduğumuz o ilk anların parlayan yüzünü anımsıyorum. Hayallerime doğan en güzel şey sendin. Sana kavuşacağımı bilmezdim ama seni bana nasip eden bir Allah vardı.

Kıyılarda dolaştığım en dingin denizim. Seninle bir ömür paylaşmak ne hoş bir vahadır. Ağzından dökülen kelimelerin, bana de-ğen gözlerin ve hissettiğim sevgin ne büyük bir lütuftu. İnsan bütün ömründe bir yol arkadaşını ararmış. Sen ne güzel yol, ne güzel bir arkadaşısın.

Sevmeyi, sevimliyi ve aşkı seninle tatmak karanlık ormanlarıma güneşi doğurdu. Sanırım ben gözlerimi kapatsam seni dinlemeye razıyım. Yaşantımız, adımlarımız, dostlarımız, birlikte şekillendirdi-ğimiz yuvamız, evlatlarımız ... Bana kattığın o kadar büyük anlam-lar var ki bütün bunlara teşekkür etmeye zamanım yetmez. Ben bir adamın merhametiyle yoğurdum bilirim.

Birlikte büyüttüğümüz, su verdiğimiz ağaçlar ne güzel nişandır bize. Son kez kayboluyorum sevgili. Yazdığın satırlar yüreğime vu-ruyor. Bana defalarca feryadını sunuyor. Gördüğüm ve anladığım en güzel şey bana olan inancından hiç ödün vermemendi.

Toprağına aşık olduğum adam. Koca koca halatlar bizi sarıp sarmaladı. Ben gözümü açıp kapattığımda kör düğüm olmayı öğ-rendim. İllaki aşk ,yine sen diyen yârim... Sen bana iyi ki koştun. Kendimde bulamadığım cesaretimle benim bunu yapmam imkân-sızdı. Senin kadar cesur değilim. Gönlüme değen kalbine hayranım. Bana baharlarımı getiren bu adama şükür duyuyorum. Biz yalnız iyileşmedik, seninle aile olmayı ve gülümsemenin ne kadar kıymetli olduğunu bir kez daha anladık.

Ne yazık ki bazı insanları küçük şeylerden mutlu olmayı biliyorlar. Sabretmeyi ya da hürmetin ne kadar güzel bir duygu olduğunu unutuyorlar. İlk fırsatta kaçmak kime yakışır? Bu dünya da yakıp yok etmek, kırıp parçalamak neden bu kadar önemsizleştirildi? Farkında değiller mi bunca günahın bir bedeli olacağından? Bir kız çocuğuna kanatlar vermek varken daha çıkmayan kanatlarını kesip atmak neden? Nefes alan kadınlar niçin bu kadar korkutuyor sizleri?

Oysa ben seven bir gönlün öğrencisiydim. O bana, bizim baktığımız o ışığı öğretirken omuzlarında kızını taşıyıp sokaklarda gezen bir lider gösterdi... Görmek isteyen her şeyi görüyordu.

Hayat bana derin yaralar bırakırken birçok şeyi de beraberinde izletti. Küllerinden doğmak da vardı bu cihanda. Bir kelebek kadar kısa ömrümde bildim ki benim bütün varlığım Çığır'dır. Sesimin sesi olmayı bilendir. Toza toprağa karıştığımız deryamızda sere serpe yaşıyorduk. Bana güneşi getiren bu adam kır çiçekleriyle beni kucaklıyordu.

Mevsimler durdu artık.

Hep bir ilkbahar havası.

Ne yapraklar soluyor ne de akan ırmaklarım durmakta.

Kuşluk bahçesi içimde şakımakta.

Nuh peygambere verilen hayat ibaresi oldun benim için.

Bulutların sığırdıramadığı yağmur gibi yeniden açan sabah güneşi var içimde.

Her açan baharda yeşeren çiçekler.

Anlamını bulmak çok kıymetliydi. Yaşamaya olan bir parıltının varlığı her şeye değirdi.

Oysa insan zalimdi. Zulmetmeyi bilen kalplerin esiriydi dünya. Bilmiyorduk. Çocuklar gülerken dünya dönmekten şaşırıyordu. Korkmalıydık çünkü gelecek gözlerine baktığında canını yaktığımız çocukların elinde. Bir gün gelecek ve birileri çocukların hayallerine teslim edecek bu dünyayı...

Sevgilim... Bana öyle geldin ki ben denize girmeden denizkızı oldum hayatıma. Soluklarım fıskırttığı suyla doldurdu içimi. Sevincim, neşem ve bütünümlen sen olmakmış bunu bilirim sadece. Benim duraklayıp da geri döneceğim bu yolda sahip olduğum tek liman sensin...

Birlikte ebediyete kadar bir piknik sofrası kurduk gökyüzüne. O bahçede salıncaklar evlatlarımızı kuşların kanatlarından çıkan rüzgârda uçuruyor. Hani bir gün bana şöyle demiştin:

Seni sevmek uçmak gibidir.

Aşağı düşerken midedeki o boşluğa kapılmak.

Ayaklarının altına değmeyen yer ile gök arasındaki o zaman gibidir.

Nefesini dinleyip de can bulmak gibidir.

Koşarken ayağın tökezlemesin diye arkandan azarlamak gibi bazen.

Sevmek kızmak gibidir ama korka korka...

Biz senin eserini yaşıyoruz sevgilim. Kurduğumuz sofralar, aldığımız nefesler senin savaşının ödülleriymi. Çocuklarım ve seninle geçen her anı kucaklamak için sabırsızlanıyorum. Ben yaş alıyorum ama yaşlanmak nedir bilmiyorum. Var olan bütün inancımın sahibi. Beni bulutlar kadar özgürleştiren yüreğine sağlık. Hislerimizi kelimelelerin yetmeyeceği o mevkide tuttuğunu biliyorum.

Sevgilimden aldığım yalnız bir adam değildi. Ben babamı, kardeşimi, arkadaşımı ve merhametiyle beni kollayan annemi verdim. Bakıyorum da seni hak edecek hiçbir şey yapmadım şu dünyada...

Bir kuş sözü verdin. Uçmayı vaat eden kalbin beni her an havalarda gezdirdi.

Şimdi bakıyorum da oğlumuzun adımlarını takip edecek zamana evrildik. Kızımız özgürce koşarken onun arkasından giden sana o kadar güveniyor ki kahkahası bütün bedenime yeniden ve yeniden yaşama sevinci sağlıyor. Bana anne diyen dillerine şükrediyorum. İnsan büyüdüğü şimdi daha iyi anlıyor. Kimi zaman penceresinin arkasına saklanan o küçük kız çocuğu gelip yanıma oturuyor. Yaşadıklarına ve ömründe geçen bu ana inanmıyor. Defalarca diyorum. Beni bulan seni anlamak için yeni bir lisan geliştiriyorum. Sakladığım bu lisanı en derinlerimde gizliyorum.

Kalbimin sesi... Biz seninle kendi ışığımızı bulduk. Bu ışığın kaynağı senken ben karanlık taraftım. Sen kalktın ve bizi aydınlattın. Unutmayalım ki insan kendi karanlığında boğuluyorsa kalkıp kendi ışığını yakmalı. Bunu bana sen öğrettin.

Başımınla beraber. Her demde sen, yahut yine sen...